

יולי • אוגוסט • ספטמבר 2016

תפקידה של קהילת המשיח
בקהל העמים

רבעון ג', 2016

מדריך שיעורי שבת

תפקידה של קהילת המשיח בקהל העמים

מאת : ג'ספאר פ. קולון ומיי-אלן מ. קולון

מאנגלית : ישראל פישר

יולי . אוגוסט . ספטמבר 2016

הוצאת "חיים ושלום"

מערכת: לינקולן 4 ירושלים 94186

עיצוב : אנה שרבקוב

תוכן העניינים :

- שיעור 1: 25 יוני - 1 יולי. שיקום כל הדברים. 6
- שיעור 2: 2 יולי - 8 יולי. השבת הריבונות לקדמותה. 13
- שיעור 3: 9 - 15 יולי. משפט וצדק בתנ"ך - חלק א'. 20
- שיעור 4: 16 - 22 יולי. משפט וצדק בתנ"ך - חלק ב'. 27
- שיעור 5: 23 - 29 יולי. תורת ישוע על הושטת יד חברתית. 34
- שיעור 6: 30 יולי - 5 אוגוסט. מעורבותו של ישוע בקהילה בה חי. 41
- שיעור 7: 6 - 12 אוגוסט. ישוע רצה בטובתם. 48
- שיעור 8: 13 - 19 אוגוסט. ישוע הראה איכפתיות. 55
- שיעור 9: 20 - 26 אוגוסט. ישוע שירת וענה על צרכיהם. 62
- שיעור 10: 27 אוגוסט - 2 ספטמבר. ישוע זכה באמונם. 69
- שיעור 11: 3 - 9 ספטמבר. ישוע קרא להם: 'לכו אחרי'. 76
- שיעור 12: 10 - 16 ספטמבר. שליחות לערים באחרית הימים. 83
- שיעור 13: 17 - 23 ספטמבר. כיצד נחכה? 90

המדריך ללימודי תנ"ך ליום שבת חובר במשרד המדריך ללימודי תנ"ך למבוגרים בועדה הכללית של האדוונטיסטים שומרי השבת. הכנת המדריך נעשית תחת פיקוחה הכללי של ועדה בינלאומית להערכת כתבי יד של מדריכי שבת, שחבריה משרתים בתור עורכים. המדריך היוצא לאור משקף את המלצות הועדה, ולא בהכרח או בלבד את כוונת הסופר(ים).

גרסאות תנ"ך

ציטוטי הברית החדשה לקוחים מתוך : הברית החדשה המודרנית, גרסא 2.1 ;

הברית החדשה תרגום דליטש, גרסא 2.0

כל הזכויות שמורות © לחברה לכתבי הקודש בישראל, 1976, 1991. החומר ניתן ברשות.

מבוא כל הבשורה

פסטור החזיק בידו את כתבי הקודש לפני עדת מאמינים. הספר היה בלוי ומחורר. בזמן לימודיו בקולג' הוא וחמישה מחבריו לכיתה עברו על כל הספר וסימנו כל קטע שעסק בעוני, משפט, עוֹשֶׁר וְעֹשִׂיקָה. לאחר מכן הם הסירו במספריים כל פסוק שעסק בנושאים אלו. לכשסיימו היה הספר לחתיכות. לאורך כל כתבי הקודש נושאים אלו מרכזיים עד כדי-כך שבלעדיהם מרבית דבר ה' יחסר אם נמחק אותם. הספר הבלוי שנשאר לאחר ניסוי זה מעיד בעוז ובקול על ראש מעייניו של אלוהים. מה צריך ללמד אותנו סיפור זה כאדבנטיסטים שומרי שבת? מחקרים מורים שכשלושים אחוזים מהאדבנטיסטים תומכים בצרכי הקהילה הסובבת אותם. ומה בקשר לשבעים האחוזים הנותרים? ישוע קורא לכל עדת מאמיניו שבזמן הסוף להפיץ ולחיות את כל המסר של בשורת העולם (הת' 6: 14). מה היקף מסר הבשורה? שליחותו ופועלו של ישוע כשם שתועדו בלוק' 21-16: 4 מציינים את הבשורה בכללה כיותר מאשר בְּיִשׁוּר אמת הישועה באמונה, למרות שהיא היסוד לכל דבר שאנו עושים. ישוע מראה לנו שבישור כרוך גם בביטויים ממשיים של אהבה וחמלה כלפי העניים הרעבים החולים, שבורי הלב, העשוקים והאסירים.

הבשורה היא משפט ושיקום, תביעת התרת כל כבלי השטן בחיינו, לפחות לרמה שאלה אפשר להגיע כאן עלי אדמות תוך שפנינו מועדות להתממשות ניצחוננו הסופי של ישוע על הרוע בזמן הסוף ומעבר לו בחיי הנצח. ברבעון זה נחקור את הגירסה המלאה של 'בשורת העולם' ונבחן את תפקידה של העדה בהִקְשִׁים את הקהילות הסובבות בבשורה זו. אנו מכנים את העדה כקהילה של אנשים שאינם קיימים למען עצמם אלא שנקראו לחיות ולהפיץ את בשורת העולם כפי שהיא באה לידי ביטוי בפועלו של ישוע, שמשמעו לא רק הפצת הבשורה אלא ליישם אותה בחיינו דרך פעילות ושליחות למען צרכי המקומיים שבקהילות הללו. כיצד משרתת העדה את הנזקקים מבחינה אירגונית? כל פעילויות העדה (לדוגמה בריאות, משפחה, בני-נוער, שיעורי השבת בקהילה, השמשים, השמשיות וכולי) קיימים בשביל לעבוד יחד למען הקהילה הסובבת ולמען חברי עדת המאמינים. יחידות שירותי קהילה אדבנטיסטית (ACS), או מרכזים הפועלים מִעֲדֹת המאמינים) מפגינות וממחישות את הבשורה ומכשירות את הדרך לשמע דבר ה'. במקומות שונים בעולם נקרא מפעל ה- ACS דוֹרְכָס, אנשים אדבנטיסטים או איזשהוא שם אחר. אירגון ההצלחה הפיתוח והרווחה האדבנטיסטי העולמי ADRA, אירגון

הומניטרי בעל הסטטוס הלא-ממשלתי, למרות שאינו פועל מתוך קהילה מקומית גם הוא פועל כגורם בעל ערך רב לצרכיהם של חסרי האונים בעולם. כיצד תוכלו להביע את הערכתכם למה שעשה אלוהים למענכם במשיח? חבר קהילה מסויימת ניסח את זה כך: 'ברחוב ראיתי ילדה קטנה, רועדת מקור בשמלה דקה ותקווה קלושה לה לקבל ארוחה טובה. התרגזתי ואמרתי לאלוהים: 'מדוע אתה מרשה מציאות כזאת? למה שלא תעשה משהו?' במשך זמן אחר כך לא אמר אלוהים דבר. ואז בלילה הוא הגיב לפתע פתאום: 'ברור שעשיתי משהו בקשר לכך. יצרתי אותך'.

(In Dwight Nelson, Pursuing the Passion of Jesus (Nampa, Idaho: Pacific Press® 20 Publishing Association, 21 2005), p. 78).

בזמן חיבור מדריך זה היה גֶסְפָּאר קוֹלון יושב ראש המחלקה לדת באוניברסיטה האדבנטיסטית על שם וושינגטון בֶּטְקוֹמָה פארק מְרִילַנְד, ארה"ב. מִי־הֶלֶן היא עוזרת מְכוּוֹן במחלקת שיעורי השבת ופעילות למען הפרט של הקוֹנְפֶּרֶנס האדבנטיסטי הכללי, ומנהלת שירותי ה-ACS הבין-לאומיים. הם שירתו כשליחים לאפריקה במשך 12 שנים וברוסיה במשך 9 שנים. להם 2 ילדים מבוגרים ושני נכדים.

שיעור מספר 1*
25 יוני - 1 יולי

שיקום כל הדברים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: בראשית 1:26,27;
דברים 6:5; בראשית 19:3-8; יעקב 4:4; גלטיים 4:19; מארק 12:1-2;
יוחנן 10:10.

**פסוק לשינון: "וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר
וְנִקְבָּה בָרָא אֹתָם" בר' 1:27.**

כל שצריך אדם לעשות זה להביט במה שקורה בעולמנו, בסביבה בה הוא חי ובתוך תוכו על-מנת לראות באמת את שקורה. במבט כללי ניתן לראות שמשהו פה אינו תקין בלשון המעטה. הכתובים קוראים החטא הקדמון, נפילת המין האנושי משלמות, זה נקרא מרד והעימות הגדול. אך עם כל זאת המצב הזה הוא רק זמני. זה לא יימשך לעולמי עולמים. ישוע בא לעולם לזה והקריב את חייו למעננו ובעטיו כקרבן על החטא בו שרוי העולם כולו והבטיח לחזור שנית. בביאתו השנייה של המשיח לא ישרוד דבר מן העולם הנגוע הזה. במקום זאת מלכות המשיח תחל עידן ניצחני בלי קיומו של החטא. **"וּבִימֵיהֶם שֶׁל הַמַּלְכִּים הָהֵם, יָקִים אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם מַלְכוּת, אֲשֶׁר לְעוֹלָם לֹא תִשָּׁחַת, וּמַלְכוּתָהּ לְעַם אַחֵר לֹא תִעָזֵב, תִּדָּק וְתִכָּלֶה כָּל אֵלֶּה הַמַּלְכוּתִּים, וְהִיא תַעֲמֹד לְעוֹלָמִים."** (דנ' 2:44). איזה שיקום כביר והשבת סדר הבריאה המושלם על כנו! אולם איננו צריכים לחכות עד לביאתו השנייה של ישוע, לעידן בו חטא לא יהיה קיים עוד על-מנת להחל במהלך השיקום ושיחזור דמותו של המשיח בנו. אלו שחיהם במשיח כעת - בְּרִיָּאָה חדשה הִמָּה (קור' ב' 5:17); ואנו מיועדים להתאים עצמנו לדמותו של ישוע בזה הרגע (רומ' 8:29). כמו כן הוא קורא לנו ומייפה כוחנו כגוף המשיח בכדי שנוכל לפעול לשיקום דמותו בזולת גם כן.

* לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה- 2 ביולי.

בצלמו של אלוהים

התנ"ך מלמד שהאנושות נבראה בצלמו של אלוהים (בר' 1: 27). צֶלֶם יכול להיות בן שני ממדים כגון שיקוף במראה או תמונה, צלם גם יכול להיות תלת-ממדי כמו פסל או הולוגרמה (תמונה תלת-ממדית). צלם יכול להיות גם בלתי מוחשי כמו תמונה או רעיון שקיים במוחנו. למה מתכוון התנ"ך במושג "בצלמו"?

קיראו את בראשית 1: 26, 27. כיצד מסביר המקרא את הרעיון הזה של בריאה ב'צלם' האלוהים? ראו גם בר' 1: 31, דב' 5: 6, 1 תסלוניקיים 5: 23.

בבריאתם של אדם וחוה, הניח אלוהים סטנדרט חדש לחיים עלי אדמות: איש ואישה. מכל היצורים שנבראו באותה עת רק הם נבראו בצלמו של אלוהים. הם לא התפתחו מקופים. כבני אנוש אנו שונים באופן מהותי מכל צורות החיים עלי אדמות וכל תורה שמפחיתה מהבדל זה מורידה לשפל את המין האנושי. **"וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם, בְּיוֹם הַבְּרָאָה"** (בר' 2: 5). זאת אומרת ששניהם: הזכר והנקבה בהיותם נבדלים זה מזו עדיין היו לאחד. יחד ובשלמותם הם ייצגו את צלמו של אלוהים. טבע צלמו של אלוהים הוא שלם: "לכשנוצר האדם ביד אלוהים הוא נשא בגופו הפיזי, ברוחו ובשכלו טבע שהיה בצלם האלוהים." (אלן ג'י ווייט, 'חינוך', עמ' 15). המילים 'בצלם' ו'בדמות' מרמזים על תרכיב פיזי חיצוני (בצלם) ופנימי (דמות), הכוללים היבטים רוחניים ושכליים של האנושות. אלן ג'י ווייט הכירה בכך כשאמרה: "האדם שנברא בצלם אלוהים נועד להיות דומה לו, הן במראהו החיצוני והן באופיו". (אבות האומה ונביאי ישראל, עמ' 27).

דברים 5: 6 מציין את המימדים השונים המרכיבים את בן האדם: נפש (רוחנית), לב (שכלית) וכוח (פיזית). התייחסות דומה במבנה מתגלה בתסלוניקיים א' 5: 23. יציר נברא בדמותו של אלוהים חייב לכלול את כל המימדים הללו.

למרות שישנו בנושא הבריאה בצלם האלוהים יותר משהזכרנו, כתבי הקודש ברורים מאוד: בני האנוש הם יצורים מיוחדים ויוצאי דופן כאן עלי אדמות. אף יצור אחר אינו מתקרב ליחודיות הזו. מדוע זה חשוב שזכור עובדה זו? מדוע זה חשוב שתהא עובדה זו לנגדנו תמיד?

החטא הקדמון ואחריתו

התנ"ך לא מציין את פרק הזמן שעבר בין תום הבריאה והחטא הקדמון. ימים, שבועות או שנים, לא ניתן לנו לדעת. מה שאנו כן יודעים זה שהיה חטא ונפילה מן המצב המושלם של האדם ותוצאותיו של החטא היו מיידיות וגלויות לעין. התוצאה הראשונה של המרת פי ה', של אכילת הפרי האסור של עץ הדעת טוב ורע הייתה הבנתם המיידית שהם ערומים (בר' 7: 3). הם ביקשו להימלט ולהחבא מנוכחות האלוהים. מעטה האור שלהם נעלם כליל. (ראו אבות האומה ונביאי ישראל עמ' 37, 38). האינטימיות שלהם עם אלוהים הופרעה ושובשה בגלל האינטימיות שגילו עם האנוכיות שברוע. אז ביקש אלוהים לחנך וללמד את הזוג הראשון בתוצאות שהביא עליהם החטא.

קיראו את הפסוקים הבאים וזהו את התוצאות המיידיות של החטא הקדמון של אדם וחוה בכל אחד מהם. כיצד מתבטאות תוצאות החטא בימינו אנו?

בראשית 10-8:3

בראשית 12:3

בראשית 13:3

בראשית 16:3

בראשית 19-17:3

אין ספק שהחטא היה ממשי ותוצאותיו קשות עבור המין האנושי. הסיפור העצוב והארון של היסטוריית האנושות עד לאירועים שבימינו מגלים השלכות טראגיות של החטא. כמה אסירי תודה שאנו צריכים להיות לאלוהים ולהבטחתו שיום יבוא והטרגדיה של החטא תימחה ולא תישָׁנָה שוב לעולם.

באילו דרכים אנו חווים וחיים עם השלכות החטא בחיי היום יום שלנו?

איבה וכפרה

קיראו את בראשית 14,15:3. למה התכוון אלוהים באומרו לשטן: "איבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה הוא יטופך ראש ואתה תטופנו עקב" (בר' 3:15)? איזו תקווה נוכל למצוא כאן?

המילה איבה הינה בחלקה מן השורש אויב. באוכלם מעץ הדעת טוב ורע הציבו עצמם הזוג הראשון יחד עם כל המין האנושי באיבה עם אלוהים (ראו רומ' 5:10, קול' 1:21, יעקב 4:4). הבטחתו של אלוהים כאן משמעה שאלוהים יפעל בתוכנית למשוך אליו את האנושות חזרה ולהסיט את האיבה לשטן. בהסיטו את האיבה שהייתה בינו ובינינו וכיוונה כנגד השטן, מייסד אלוהים ערוץ דרכו יוכל להושיע את המין האנושי מבלי להפר את עקרונות החוקים של ריבונותו האלוהית המוחלטת. מעשה זה ידוע ומוכר כ'כפרה', מה שעושה ויעשה אלוהים על-מנת לשחזר במלואו את שהושחת כתוצאה מן החטא הקדמון.

מה מגלים הפסוקים הבאים על כפרה? ויק' 1:3,4; קור' א' 5:7; יוח' א' 1:9.

תלמידי תורת האלוהות משתמשים לעיתים במילה 'ריצוי' בכדי להסביר כיצד פועלת כפרה. המילה 'אקספיאר' מלטינית משמעה לרצות והרעיון כרוך בפיצוי על מעשה שגוי. מישוה עשה עוולה, עבר על החוק והצדק תובע תשלום או עונש על-כך. בעברית פשוטה נאמר שהאשם שילם את חובו לחברה בגלל מעשהו. במקרה שלנו אנחנו חטאנו אולם בתוכנית הגאולה המכפרת, הקרבתו העצמית של המשיח- קורבן המשיח מנקה אותנו מהחוב המשפטי של תוצאות מעשי העוולה שלנו. במקום שאנו נשלם את חובינו, את מחירו הכבד של החטא, המשיח קיבל עליו את עונשינו ובכך הושלם הצדק - בישוע. למרות שאנו חוטאים ולמרות העוולות שעשינו טוהרנו מאשמה ונסלח לנו, ואנו עומדים מוצדקים לפניו. זהו הצעד החשוב וקריטי של החזרת העטרה ליושנה, או תיקון הדברים.

שיקומנו בישוע

”יְלָדִי, שׁוּב נָתַן אֲנִי בְּחֶבְלֵי לְדָה עֲלֵיכֶם עַד אֲשֶׁר יָפוֹן הַמָּשִׁיחַ בָּכֶם.” (גל' 4:19).

נבראנו במקור יצורים ללא רבב ומושלמים בעולם שלם ללא שום פגם. למרבה הצער אבד עידן גן העדן המושלם בשל החטא, והעולם בו אנו חיים היום מלא חמס, מוות, אלימות, סבל, פחד וּבְעָרֹת. תוכנית הגאולה אותה הגה אלוהים נוצרה ותוכננה מראש על-מנת להביא את האנושות חזרה לקדמותה, לשלמות המקורית (שלמות שתתממש לבסוף לאחר שימחה אלוהים את החטא ואת העולם הנגוע בו). המשיח בא כדי לרכוש מחדש בדמו את שאבד בשל החטא הקדמון.

”המטרה האמיתית של החינוך היא לשקם את צלם ה' בנשמת האדם. אלוהים ברא את האדם בצלמו ובדמותו מבראשית. הוא חנן אותו בתכונות נאצלות, מוחו היה מאוזן ובריא, וכל כוחות הנפש שלו פעלו בהרמוניה. אך החטא הקדמון ותוצאותיו המרות השחיתו את המתנות הללו. החטא השחית וכמעט השמיד כליל את צלם האלוהים באדם. תוכנית הגאולה נהגתה במטרה לשקם את צלם ה' באדם, ולאדם ניתנה תקופת מבחן שהיא ימי חייו. להחזיר את האדם למצב כליל השלמות שבו נברא מבראשית- זוהי התכלית הגדולה ביותר של החיים, תכלית העומדת ביסודה של כל מטרה בחיים. מלאכת ההורים והמחנכים העוסקים בחינוך הנוער אמורה לעלות בקנה אחד עם התכלית האלוהית; וכאשר הם מבצעים אותה, הם עובדים יחד עם אלוהים. (קור' א' 9: 3).” (אלן ג'יי ווייט, 'אבות האומה ונביאי ישראל', עמ' 445).

למרות ששיקום העולם הזה לא יקרה אף פעם, שהרי אלוהים יברא שמיים חדשים וארץ חדשה לאחר שיכחיד את העולם הזה, תהליך השיקום בתוכנו החל משכבר.

קיראו את גלטיים 4:19. מעבר לדאגות המיידיות שלו, איזה נקודות רוחניות חשובות

מעלה כאן שאול?

בעברים 3: 1 המשיח עצמו מוצג כדמות האלוהים: **”הוא זָהַר כְּבוֹדוֹ וְצֶלֶם עֲצֻמוֹתָו.”** (השוו עם יוח' 14: 9; קור' ב' 4: 4; קול' 1: 15). המשיח חפץ להתאחד עימנו בכדי לשקם בנו את צלמו של אלוהים. עם נסכים לכך יוכל צלם האלוהים- המשיח עצמו, לחיות בתוכנו: **”הַמָּשִׁיחַ אֲשֶׁר בָּכֶם אֲשֶׁר הוּא תְקוּת הַכְּבוֹד”** (קול' 1: 27).

החווייה האולטימטית של שיקום צלמנו לצלם האלוהים יתרחש בביאתו השנייה של ישוע (ראו קור' א' 49: 15; יוח' א' 2: 3). אולם כאשר המשיח חי בתוכינו ואנו חיים בו, תהליך השיקום מתחיל בצד הזה של גן העדן. כשזה יקרה ניחל להביא את אלו שבקהל העמים שמסביבנו אל זה שיכול לשקמם.

למרות שהשיקום החל בנו מדוע זה חשוב לזכור שלא נהיה לגמרי שלמים (פיזית) עד

ביאתו השנייה של המשיח?

תפקיד קהילת המאמינים בזמן שיקומה

כפי שכבר ראינו, למרות שהעולם נברא מושלם, קוללה האדמה בשל החטא הקדמון ומצב העולם ירוד למדי. אולם אלוהים לא זנח אותנו למה שיכל להיות גורלנו- הרס ושְׁמָה ניצחיים (הגורל שצפון לנו על-פי המדענים). במקום הרעיון הזה, עוד לפני החטא הקדמון נהגתה תוכנית הגאולה (ראו פט' א' 12: 3), ובעלות אישית לישוע עצמו הוא בא לעולמנו, נשא את הסבל של קורבן המשיח והבטיח לחזור שוב. כשתסתיים כל הסאָגָה הזאת והחטא ייפסק לנצח, ייברא ארץ ושמיים חדשים. מה שמדהים זה שאלוהים קורא לנו, כגוף המשיח בפועל, בזמן זה ממש לקחת חלק בתהליך שיקום העולם.

קיראו במארק 12:1-2 את הסיפור של החברים שהתמידו והתעקשו והצליחו יחד להביא את חברים הנכה לישוע. כיצד מתאר סיפור זה את תפקיד הקהילה ברפואה ושיקום בני אנוש?

הבית היה מלא בסקרנים ותלמידים רבים מהסיבה שישוע שהה בו. אהבתו לבני האדם משכה קהל רב. ארבעת האנשים פערו פתח גדול בגג על-מנת להוריד דרכו את חברים שסבל נפשית, רוחנית ופיזית ולהביאו אל מול ישוע. בהמשך ריפא אותו ישוע בסליחתו על חטאיו, נתן לו שלום בנפשו וקרא לו לקום ולהתהלך. ישוע הראה כי אין אדם מבריא אלא אם כן הוא נרפא כליל- רוחנית, נפשית ופיזית.

כיצד תיאר השליח יוחנן את הסיבה להופעת המשיח עלי אדמות? איזו תקווה נוכל לשאוב מהבטחות אלו? קיראו את יוח' 10: 10; יוח' א' 8: 3.

נאמר פעם שהפסוק ביוחנן 10: 10 הוא תמצית המסר של הקהילה האדבנטיסטית שומרת השבת. לבטח הייתה זו הצהרת הכוונות של המשיח. תפקיד חשוב ביותר בגוף המאמינים של המשיח, העדה, הוא ללכת בעקבותיו ולהתיר את מעשיו של השטן בהחליף מוות בחיים מלאים ועשירים (ראו מעה"ש 38: 10; יוח' א' 2). הקהילה נקראה להיות שותפה עם המשיח בהנעת בני אדם לכיוון שיקום לדמותו וצלמו של אלוהים- פיזית, מנטלית ורוחנית.

מיהם האנשים שזקוקים כרגע לעזרה? עזרה שאתם יכולים לתת?

חומר נוסף למחשבה:

ראו פסוקים נוספים על שיקום דמותו וצלמו של אלוהים: רומ' 8: 29, קול' 1: 15, 9: 3-11, קור' ב' 18: 3, 17: 5. קיראו את הפרקים הבאים מ'אבות האומה ונביאי ישראל' מאת אלן ג'יי ווייט: 'מעשה הבריה', 'הפיתוי והחטא הקדמון' ו'תוכנית הגאולה', עמ' 26-49.

בקהילה, נקראנו על-ידי אלוהים לשרת אחרים, נקראנו למען טובת הזולת, לבקש לכוון אחרים להבטחות, לתקווה ולשיקום שניתן לנו בישוע. ישנם דרכים מספר שבהן יכול אלוהים להשיג זאת דרכינו. ישנן קהילות המספקות שיקום פיזי לאנשים בקהילה שבה הם חיים, דרך פעילויות בריאות ומתן שירותים שונים. בנוסף לכך פועלות מערכת בתי החולים והמרפאות להשגת אותן מטרות. בריאות הנפש וטיפול יכולים לבוא דרך סדנאות שמלמדות את חברי הקהילה למלא את צרכיהם. קהילות מאמינים יכולות להקים או לשפר בתי ספר מקומיים, ללמד מיומנות טכנית ומלאכת יד, לתת חינוך, לימוד ספרות, לעזור לתלמידים להשתפר בלימודיהם, ליעץ פסיכולוגית וכולי. תוך כדי שאנשי הקהילה המקומית הלא מאמינים, ימשיכו בחיפוש אחר שיקום וחיים עשירים, ייתכן שחלקם יבינו את צרכיהם הרוחניים וירצו בשיקום מוסרי אף על פי שאולי לא סברו כך בתחילה. בעצם זהו פן מפתח של שיקום לצלמו של אלוהים (ראו אפ' 22: 4-24). קהילת המאמינים ממוקמת בצורה מיוחדת ומצוידת בהחלט על-מנת למלא את הצרכים הרוחניים הרבה יותר טוב מכל אירגון חברתי או בריאותי חילוני.

שאלות לדיון:

1. הביאו דוגמאות למה שהקהילה עושה כבר עכשיו עבור שיקום הרוחני, שיכלי ופיזי של הקהילה הסובבת אותה. מה עושה עדתכם בתחום הזה? שתפו את הכיתה ברעיונות שלכם להרחיב את פעילויות הרווחה בקהילה המקומית.
2. כיצד ניתן להבין את הרעיון הזה של שיקום פיזי? אחרי הכל, גם אם נעזור לאנשים להחלים ולהבריא ולחיות חיים בריאים בהמשך הדרך, בסופו של דבר אנו כולנו עתידים לסבול את שכרוך בגיל הזיקנה ואולי אפילו מחלות שונות, אלא אם כן יבוא המשיח לפני כל הדברים מחוייבי המציאות הללו. מדוע זאת עוד עובדה ששיקום מוחלט לא יבוא עד שישוע יחזור?
3. דונו ברעיון השיקום לצלמו של אלוהים. כיצד זה קורה? כיצד נוכל לדעת אם אנו מתקדמים בכלל? מדוע זה חשוב שתהיה לנו תפיסה נכונה של אופי האלוהים על-מנת ששיקום זה יקרה? כיצד נוכל ללמוד שלא להתייאש ולהרים ידיים אם נדמה לנו שאיננו מתקדמים במידה הראויה?

שיעור מספר 2 2 - 8 יולי

השבת הריבונות לקדמותה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: בראשית 1:26-28; תהילים 8:3-8; בראשית 2:15; רומיים 8:20-22; שמות 20:1-17; רומיים 1:25; תיסולוניקים ב' 3:10.

פסוק לשינון: "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדִמוֹתֵנוּ וְיִרְדּוּ בְּדָגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל-הָאָרֶץ וּבְכָל-הָרֶמֶשׂ עַל-הָאָרֶץ" (בראשית 1:26).

הורינו הראשונים איבדו בעטיו של החטא יותר מאשר את צלם האלוהים המקורי.

"לא רק האדם כי אם הארץ כולה כרעה תחת שלטונו של הרשע והתעתדה להשתקם על-ידי תוכנית הגאולה והפדיון. בעת בריאתו ניתן לאדם השלטון על-אדמות, אולם כשניכנע לפיתוי הוא הובא תחת שלטונו של השטן, והשלטון שניתן לאדם בתחילה הועבר לידי הכובש השטני. כך הפך השטן ליאלוהי העולם הזה. הוא לקח בחזקה והשתלט על העולם שניתן לאדם במקור. בקורבן המשיח השיג המשיח לא רק את גאולת המין האנושי בְּשָׁלְמוֹ על החטאים בעצמו, אלא גם החזיר את השלטון שאבד." (אלן ג'י ווייט, 'סממני הזמן', נובמבר 4, 1908).

אדם וחווה איבדו ללא ספק הרבה בגלל החטא הקדמון, כולל השלטון שניתן להם במקור. מה היה השלטון הזה שאבד? למרות שהמילה שלטון בדרך כלל מעלה קונוטציות שליליות בימינו, לא כך היה בגן העדן. מה הכוונה שלמין האנושי ניתן השלטון עלי אדמות בראשונה? מה תוכל הקהילה לעשות על-מנת לעזור לאנשים להחזיר את שאבד לאחר האובדן של הורינו הראשונים בגן העדן?

נועדו לשלטון

מישהי כתבה לא מזמן על חברה שהייתה אתיאסיסטית מושבעת שאמרה שלעיתים היא מתעוררת באישון לילה ומוחה פועל בקדחתנות והוגה בשאלות טורדניות ועמוקות: 'האם העולם הזה הוא באמת תוצאה של מפץ גדול מקרי? כיצד זה ייתכן שלא היה תכנון ועיצוב, מטרה עילאית לקיומנו וליקום כולו? האם זה ייתכן שכל החיים - שלי, של בעלי, של שני ילדי- הם לא רלוונטים ונטולי משמעות? האם אין לחיי מטרה ותכלית?' לאחר החטא הקדמון איבדה האנושות כל-כך הרבה. כפי שהתחוויר לנו מסיפור הפיתוי והחטא הקדמון נעשינו זרים לא רק לאלוהים אלא אחד לשני. גם היחס שלנו לארץ עצמה השתנה. וכמו שמעידות שאלותיה של החברה הזו, גם אנו מתחבטים בשאלת הזהות שלנו ותכלית חיינו, סוגיות שהופכות קשות יותר לאור הרעיון שהווייתנו היא תוצאה של אקראיות, מבלי ראיית הנולד או מטרה מובנית על-ידי אלוהים.

מה מלמדים הפסוקים הבאים על התכלית והמטרה המיועדת לאנושות: בר' 28:1-28; תה' 8:3-8; יש' 43:6,7? "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף-עשיתיו" יש' 43:7. מה המשמעות של זה? 'לכבודי'? כיצד זה מתייחס לשלטון?

כפי שראינו בפסוקים בבראשית, בנוסף לסיבות שבגללן יצר אלוהים את אדם וחווה, הם נבראו גם לשלטון עלי אדמות (בר' 1:26-28). הזוג הראשון ביחד אמור היה להיות הערוץ שדרכו יישתקף אופיו וכבודו של אלוהים, שהיה בבעלות השלטון האולטימטי (תה' 1:5,6), אלוהים הוא זה שיכלכל ידאג וינהל את בריאתו. מי יודע כיצד יכל כבודו של אלוהים להתגלות דרכם ודרך שלטונם עלי אדמות אלמלא חטאם? ועתה דרך אמונה בישוע והכנעת חיינו באמונה וציות ושיתוף פעולה נוכל לאמר עם דוד: "יהוה יגמור בעדי יהוה חסדך לעולם מעשי ידך אל-תִּרַף" (תה' 8:138). לדעת שאלוהים יעד לנו תכלית היא סיבה לביטחון ושמחת יתר, במיוחד תוך כדי שאנו נכנעים לו בכדי שרצונו יימלא בנו. **אם מישהו היה שואל אותכם: 'אוקי, אז מה אתם כאנשים מאמינים אומרים שתכליתכם בחיים היא?' כיצד תגיבו? ומדוע?**

זכות השלטון

מהו השלטון שהיה אמור להיות נחלת בן האנוש עלי אדמות כפי שתואר בבראשית 1:26-28?

המילה התנכית המתארת שלטון בבראשית באה מהשורש רדה. מילה זו מצביעה על זכות ואחריות למשול. בהקשר זה משמעה מידרג של כוח וסמכות המציבה את המין האנושי במעמד נעלה על שאר הברואים בעולם הטבע. אף על פי שהמילה 'לרדות' אינה מסבירה כיצד מממשל זה יבוא לידי ביטוי, בין אם נדיב או מרושע, בהקשר של עולם נקי מחטא ובריאיה שלמה נראה שהכוונה חייבת הייתה להיות נדיבה בטיבעה. נוכל להסיק מסקנות דומות מ'כיבוש' הארץ בבראשית 1:28. הפועל 'כיבוש' גם הוא מתאר מידרג, סדר עדיפויות, מעמד בני האדם על האדמה ופוי כוחם לשלוט בה. במקומות אחרים בתנ"ך הפועל כָּבַשׁ תקיף יותר מהפועל רדה ומתאר פעולה של שיעבוד, של הכרחה בכוח למצב של כְּפִיפּוּת (במד' 22,29; יר' 11,16; 34; אס' 8:7; נח' 5:5). ברור שבמקרים רבים מאלו נעשה השימוש בכוח לרעה ואי שביעות רצונו של אלוהים מובעת בשל כך. אולם בהתחשב בעובדה שבעת הבריאיה אדם וחיה נוצרו בצלם אלוהים, ניהול וכיבוש הארץ חייב היה להיות מאופיין במתן שירות נדיב לב וטוב עין לבריאיה בשם הבורא. זה בוודאי שלא היה ניצול. נוכל למצוא מימדים נוספים לרעיון הזה של שלטון בבראשית 1:25, כשאלוהים מניח את האדם בגן לעובדה ולשומרה, לשרת, לפתח ולגונן עליה. אם כך אנו למדים כי השלטון שניתן לאדם הוא בעצם לדאוג לצרכיה ולנהל את המשק בחום ואהבה. במסגרת יחסיהם עם אלוהים היתה להורינו הראשונים נגישות לכל הסמכות והמשאבים שלהם נצטרכו על-מנת למלא תפקידם כשליטים, דבר שהיה משקף את אהבתו של אלוהים כלפי הבריאיה.

למרות שהמילה שלטון יכולה כיום להישמע בהקשר שלילי בדרך כלל, לא כך היה לכשנאמרה לראשונה בתנ"ך. אילו עקרונות נוכל ללמוד מהשימוש במילה הזו לפני תקרית החטא הקדמון ולשייך אותה לדרך בה אנו מתייחסים לכל שלטון שיש לנו?

גבולות

האם השלטון האנושי על הארץ (בר' 1:26) מסמן שאין גבולות לשלטון?

ההיסטוריה התנכית מורה שלשלטון (שיכול להיות מובן כניהול ואירגון) חייב להיות גבול. אלוהים אמר לאדם שעץ הדעת טוב ורע היה מחוץ לתחום, מעבר לגבולות המשילה (בר' 2:15-17). החטא הראשון אם כן נעשה בהקשר של זכות הניהול. אדם וחווה חרגו והרחיקו לכת מעבר לגבול שהיתנה להם אלוהים בשלטונם. הבריאה עדיין סובלת מהשגת גבול זה (ראו רומ' 20-22:8).

קיראו את שמות 17:1-20. איזה גבולות הוצבו כאן בעשרת הדיברות? מה מלמדים אותנו עשרת הדיברות על מוגבלות שלטון האדם עלי-אדמות?

לאורך כל ההיסטוריה האנושית (לדוגמה פרעה בשמות פרקים 1 עד 14; והמלך הורדוס במתי פרק 2) ועד לזמן הסוף (ראו ה' 13), אנשים שתלטנים שקיבלו כוח וסמכות מהשטן נודעו לשימצה בשל התיימרותם לשלוט במה שלא ניתן להם לזכות שליטה. הם חיקו את השטן שהשתלט בכוח והכתיר עצמו כמלך העולם הזה (יוח' 31:12). מצד שני ישנם שמסרבים לקבל שליטה על מה

שצריך להיות להם ריבונות (ראו מתי 25:14-30; לוק' 12:19-27). למרות שהחטא גרם לאנושות לאבד את השלטון שניתן להם בעת בריאתם, לא אבד השלטון המקורי כליל בשל החטא הקדמון וזאת בזכות קורבן המשיח. ישנם הרבה דברים במסגרת גבולות אחריותנו: לדוגמה, המשיח נתן לנו את הסמכות וכוח להתגבר על ה'אני' בחיינו הפרטיים (ראו קור' א' 25-27:9; גל' 22,23:5), כמו כן ייפה כוחנו לטפל ולטפח בעולם ובחיים שבו (ראו יע' 17:1; מתי 25:14-30). כמשיחיים עלינו להבין מהם הגבולות שבתוכם מותר לנו לפעול ולהיות נציגים ומנהלים נאמנים בתוך מסגרת זו.

מהם כמה גבולות ספציפיים שעליכם לכבד ביחס לזולת, כגון משפחה, חברים וחברים לעבודה? באילו עקרונות נוכל להיעזר בכדי להבין טוב יותר את הגבולות שהוצבו על-ידי אלוהים (ראו למשל מתי 12,1:7)?

טיפוח כדור הארץ

"וַיִּקַּח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם וַיְנַחֲהוּ בְּגֶן-עֵדֶן לְעַבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ" ב'ר' 2:15. אילו עקרונות אם בכלל, נוכל לקחת מפסוק זה שישפיע על הדרך שבה אנו מתנהגים עם הבריאה ומטפחים אותה?

לפני החטא הקדמון הוסמכו אדם וחווה להיות נציגיו של אלוהים עלי-אדמות. להם הייתה השליטה והמומחיות בטיפול כל צמח ובעל חיים. אולם לאחר החטא התמרדה כל הבריאה כנגדם באותה רמה שהם עצמם, אדם וחווה, התמרדו כנגד אלוהים. בני האדם החלו לראות עצמם כנחותים נגד כוחות הטבע (מזג האוויר, הצמחייה ועולם החי). "בין היצורים הנחותים היתמר האדם כמלך, וכל עת שהיה נאמן לאלוהים הכיר עולם החי בשלטונו; אולם שלטון זה אבד לכשחטא. רוח המרי שלה נתן האדם אישור כניסה לחייו נְשִׁתְלָחָה בכל החי. בתוך כך הובע הלקח העצוב של דעת הרוע לא רק באדם אלא בטבע החיות, עצי היערות, ירק השדות והאוויר אותו נשמו." (אלן גיי ווייט, 'Education', עמ' 26,27).

גם מציאות ימינו מוכיחה את הַבִּיזָה, אסונות הטבע והמערכת האקולוגית המתנוונת, במקומות רבים. וכך אנו מוצאים עצמנו עושים מאמצים אדירים להשתמש בטכנולוגיה ותעשייה על-מנת לגונן על עצמנו. ובאותה עת שטכנולוגיה ותעשייה אלו אמורים לגונן עלינו, הם בעלי פוטנציאל הרסני לעולמנו. אקולוגיה היא נושא מוסרי, אתי, ותיאולוגי בעת ובעונה אחת, במיוחד לאור ניצול כדור הארץ שיכול להוביל למצוקה כלל עולמית. "אדבנטיסטים שומרי שבת דוגלים בחיים פשוטים ושלמים שבם אין הם מעלים כף רגלם על ההליכון הממונע, נטול הרסן, של צריכה בלתי נלאית והפקת פסולת. אנו קוראים לרחישת כבוד לבריאה, איפוק בשימוש אוצרות הטבע העולמיות, הערכה אישית מחודשת של צרכינו, ואישור מחדש של כבוד הבריאה". 'בהצהרה רשמית של קהילת האדבנטיסטים שומרי השבת על איכות הסביבה', 1995.

כיצד נוכל לאזן את התנהגותנו כלפי כדור הארץ, בהיותנו נציגים ומנהלים טובים של הבית שניתן לנו בעוד שאנו נזהרים שלא להפוך את כדור הארץ למעין אלוהים שאנו כמעט וסוגדים לו? אילו אזהרות מצויות ברומיים 1:25 עבורנו?

החזר השלטון

בגלל החטא הקדמון איבדנו הרבה מזכויותנו כולל השלטון שהורינו הראשונים קיבלו בגן העדן. המשיח בא על-מנת להחזיר לידינו את שאבד (לוק' 19: 10). ובגלל מה שהשיג המשיח עבורנו, גם לנו הקריאה להושיט יד לזולת, ולעזור להם לרכוש מחדש את שהמשיח השיג עבורנו בקבלם אותו. למרות שתהליך זה לא יהיה שלם עד מועד ביאתו השנייה של ישוע ומעבר לכך, ישנם דברים רבים שאנו יכולים לעשות עכשיו בזה הרגע בעזרה לעניים, לאובדים ולעשוקים בעולמנו. נוכל להיות כלי ביד האלוהים להחל בתהליך השיחזור ממש עכשיו בעודנו מושיטים יד לנזקקים שבינינו.

מה אומרים הפסוקים הבאים שיכולים להיות לעזרה לזולת ברכישה מחדש של ה'שלטון' שאבד בגלל החטא הקדמון?

דברים 12-15:7

לוקס 14-12:14

פטרס א' 15:3

יעקב 227:1

ישעיה 7:58

תסלוניקים ב' 10:3

כעת מאמינים נוכל לעשות הרבה, וזאת עלינו לעשות, שהרי לכך נקראנו- להושיט יד לנזקקים. לעיתים זה פשוט ממש כמו לספק מזון, ביגוד או מקלט בעת צורך ובשעת חירום. למרות שמתן סיוע זה חשוב, צריך משהו מעבר לסיוע פיזי על-מנת לשקם ולשחזר את 'השלטון' הזה בחיי האדם. אומנם אנו צריכים להיות מוכנים לתת מענה וסיבה לאמונה ולתקווה שלנו, אנו מחוייבים גם למלא את הצרכים הפיזיים המתגלים לעינינו ולהדריך בכיוון החיים הטובים יותר. כל מקרה שונה הוא מאחר והצרכים שונים הם, ואנו נקראנו על-ידי אלוהים להיות לאור ולמקור רפואה ותקווה בקהילות הסובבות אותנו. זהו נדבך מִפְּשָׁר היותנו לעדים לעולם, עדים לאהבתו וכוחו המושיע של האלוהים שאנו משרתים. עלינו לעשות ככל שביכולתנו בעזרתו של האדון להיות למעין מגדלור ותקווה לנזקקים. כמשיחיים איננו יכולים לעשות פחות מזה. תוך כדי מילוי תפקיד חובה זה אנו מגלים להם את אופיו האמיתי של אלוהים. באמצעות סיפוק צרכיהם של הנזקקים אנו סוללים את הדרך לליבותם כדי שרוח הקודש תוכל לגעת בהם עוד. כך נהג ישוע ולשם כך נקראנו גם אנו.

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את הקטעים הבאים שבכתביה של אלן ג'יי ווייט: 'מתינות ותורת התזונה', עמ' 202-206; 'משמעת', עמ' 287-290; בספר: 'חינוך'. 'הצורך שבשליטה עצמית', עמ' 73,74 בספר 'ייעוץ בדיאטות ומזון'. 'עקרונות המשק' עמ' 111-113; 'להשתתף בשמחת הפדויים', עמ' 348-350 בספר 'ייעוץ בניהול וסדרנות'.

קשה מאוד לדמיין מנקודת ההשקפה שלנו כיום את שאבד, בעודנו שקועים בעולם הנתון תחת החטא הקדמון. העולם מלא הרוע הזה הוא כל שאנו יודעים אלמלא דבר האלוהים שמגלה לנו את שורשינו ושורשי החטא, המוות והרוע, היינו מתייחסים למצב הנתון כמובן מאליו. אולם תיעוד החטא הקדמון מראה לנו כי לא כך היו הדברים אמורים להיות. בספר בראשית אנו למדים שלאדם וחווה היה אמור להיות שלטון על-אדמות; ומיד כשחטאו השתנתה מערכת היחסים שבינם לבין הבריהא משום שהם עצמם שונו, והעולם הפיזי נשתנה גם הוא. לפתע אבד השלטון שממנו הם נהנו ותוצאות החטא היו בעלות ממדים עצומים. הקוץ והדרדר (בר' 3: 17,18), אחרית המבול (בר' 7: 12), המדבר והמדבריות, נאקת הבריהא כולה לגאולה, לשחרור וחירות (רומ' 8: 19-22) הם חלק מהתמונת המילוליות שבם השתמשו כתבי הקודש על-מנת לתאר את תוצאות החטא על העולם. 'המדריך התיאולוגי של האדבנטיסטים שומרי השבת' (הִיִּגְרֶסְטָאוֹן, מְרִילֵנד: הוצאת אירגון-יסקירה ובישור') כרך 12, עמ' 254. כמה מלאי תודה אנו צריכים להיות בעבור תוכנית הגאולה שתשקם כל שאבד, תוכנית שמציעה לנו את הבטחת העתיד הטוב לאין ערוך מן העבר או ההווה.

שאלות לדיון:

1. למרות שהפסוקים הבאים אינם קשורים לאקולוגיה כפי שאנו מבינים אותה כיום (שם' 23: 10-12; דב' 11: 11,12; 20: 19,20), אילו עקרונות נוכל לקחת וללמוד מהם שיוכלו לעזור לנו להבין את הצורך שלנו להיות מנהלים טובים של איכות הסביבה? כיצד נוכל להבחין בין ניהול טוב לבין סגידה לאיכות הסביבה, כיצד נדע את הגבול שביניהם?
2. חישבו על העולם הטבעי כפי שאנו מודעים לו. האם הוא אויב או חבר? כיצד תצדיקו את תשובתכם?
3. דונו בשאלה שבסוף השיעור של יום ראשון, על משמעות ותכלית החיים. איזו תשובה תוכלו לתת לשאלה שכזו? אילו הבדלים ניכרים צריכים להיות בין תשובותינו לבין תשובתם של אלה שאינם מאמינים באלוהים?
4. כיצד נוכל להחזיר למוטב את המונח 'שלטון', בצורה שתעזור לשחזר את מובנה המקורי? באילו דרכים היה השלטון לדבר טוב בתחילה? כיצד ייתכן ששלטון יהיה טוב גם בימינו?

משפט וצדק בתנ"ך - חלק א'

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: שמות 21-23, 22:9-23; עמוס 8:4-7; ישעיה 13:1-17, 14:1-58; מעשי השליחים 20:35.

פסוק לשינון: "עֲשֵׂה מִשְׁפָּט לַעֲשׂוּקִים נָתַן לָחֵם לָרַעֲבִים יְהוָה מִתִּיר אֲסוּרִים: יְהוָה פָּקַח עֵינָיו יְהוָה זָקַף כַּפּוּפִים יְהוָה אָהַב צְדִיקִים: יְהוָה שָׁמַר אֶת-גְּרוֹם יְתוֹם וְאֶלְמָנָה יַעֲזוֹד וְדֶרֶךְ רָשָׁעִים יַעֲזוֹת". תהילים 146:7-9.

לפני שנים רבות ביום קר מאוד בניו יורק, הציץ ילד בן 10 דרך חלון ראווה של חנות נעליים; בלי נעליים ורועד מקור. אישה ניגשה ושאלה את הילד מדוע הוא מסתכל דרך החלון בריתוק; הוא השיב כי ביקש מאלוהים זוג נעליים. האישה לקחה את ידו והשניים נכנסו לחנות. היא ביקשה מאיש המכירות להביא 6 זוגות גרביים, קערת מים ומגבת. היא לקחה את הילד לקצה האחורי של החנות, הסירה את כפפותיה, רחצה את רגלי הילד וניגבה אותם במגבת. איש המכירות חזר אליהם עם הגרביים. האישה שמה על רגלי הילד את הגרביים והביאה לו זוג נעליים. היא ליטפה את ראשו בחום ושאלה אם הוא הרגיש יותר בנוח. לכשפנתה ללכת, שאל אותה הילד הנדהם כשדמעות בעיניו: 'האם את אישתו של אלוהים? (www.inspirationalstories.com/1/198.html)

הילד אמר יותר אמת ממה שהבין. קהילת המאמינים היא כלתו של אלוהים-אישתו. אופיו מתועד יפה בפסוק לשינון שלעיל. כחברי הקהילה, חברי גוף המשיח העוברים טרנספורמציה, עלינו לשקף את אופיו. אם אנו שייכים לו באמת, נדאג לטפח, לטפל ולספק את צרכי העניים וחסרי האונים.

חסד ומשפט: סימני ההיכר של חסידי אלוהים

צדק חברתי היה מלכתחילה נדבך חשוב לחוקיו של אלוהים והאידיאל שלו לברואיו. צדק חברתי היה הכוונה המקורית של אלוהים עבור החברה האנושית: עולם שבו צרכים בסיסיים נגישים לכל, בני האדם משגשגים והשלום רב.

קיראו את הפסוקים הבאים ותמצתו את מה שהם אומרים על חסד ומשפט, או מה שנקרא 'צדק חברתי'. שמ' 9-23:22; ויק' 10:19; מש' 31:14, 7:29.

החסד והמשפט בולטים גם בחוקים שניתנו לעם ישראל בנוגע לשבתות. אלוהים מתווה שלושה סוגים של שבתות.

כיצד משתקפים החסד והמשפט בכל אחת מן השבתות הללו? (שמ' 10-8:20, 11:23; ויק' 25:8-55).

1. הוראות על שמירת השבת של היום השביעי כללו מתן אפשרות שווה לכול לנוח-עבדים, זרים וחיות.

2. כל שבע שנים בוטלו החובות על-מנת להראות חסד לעניים ולשחרר עבדים. אלוהים הינחה את עמו לכלול חיות בצדקה של שנת השבתון (ראו ויק' 7, 25).

3. שנת היובל באה בסוף שנת ה-49, בשנת החמישים, לאחר שבע שנות שבתון. חלקה שנמכרה הוחזרה לבעליה המקוריים, חובות נסלחו ואסורים ועבדים שולחו לחופשי. שנת היובל הייתה לאיזון החברה, איתחול שיאפשר לכל אחד הזדמנות לפרק חדש. היא הייתה "אמצעי הגנה... כנגד הקיצוניות שבעושר והתאוה". (אלן גיי וייט, 'מיניסטריון התברואה', עמ' 185).

כאן בתשתית החברה העברית נוכל לראות כיצד חסד ומשפט פעלו יחד למען אומללי החברה.

גילוי עניין אוניברסלי

קיראו את בראשית 3:1-2. מה באים פסוקים אלה ללמד אותנו על האוניברסליות שבשבת?

אם באמת נשמור את השבת לא נהיה מסופקים במנוחה שלנו בלבד (שמי' 12: 23), בגאולה (דב' 15-12: 5), ובשיקום האולטימטי שבארץ החדשה (יש' 23, 22: 66). השבת של היום השביעי בשבוע מלמדת אותנו שאלוהים הוא הבורא ומספק את המנוחה לכל תושבי הארץ. האוניברסליות שבמנוחת השבת מרמזת על אחדות בין כל בני האדם, עשירים ועניים כאחד. האבהות האחדה של אלוהים משמעה שוויון וגילוי עניין בכל בני האנוש. כפי שראינו אתמול, הדאגה לצדק חברתי משתלחת מעבר לשבתות השבועיות, אל השבתות שבכל שבע שנים והיובל. העקרונות שעומדים מאחורי שלוש סוגי השבתות מתוארים בספר ויקרא ותקפים לגבי משיחיים כיום. השבת השבועית תצביע לנצח לעבר מעשה הבריאה הראשוני וקדימה לעבר קורבן המשיח והארץ החדשה. השבת מחזקת את היחסים בינינו לבין הבורא והגואל הרחום, ובתוך כך מביאה אותנו לקירבה עם אהוביו- אנשים שלהם צורך גדול- העניים והאומללים. שימו לב ששנת השבתון והיובל מתארים עקרונות נצחיים, אולם אין זאת אומרת שעלינו למלא אותם כעת. שלא כמו השבת השבועית שיוסדה בשבוע הבריאה ולפני החטא הקדמון, שבתות אלו הן טקסיות וסמליות "לְעַל הַדְּבָרִים הָעֲתִידִים לָבוֹא" (קולי' 17, 16: 2), המצביעות על פועלו וקורבנו של המשיח. שבתות טקסיות אלו מצביעות על עיקרון בנוגע ליחס שלנו כלפי הזולת ובמיוחד כלפי הנזקקים. כעם נושע הייתה חובת ישראל להיות אור לגויים ולהראות את חסדו של אלוהים לאחרים- ללא משוא פנים. בלב מלא תודה היה עליהם לייצג את אופיו של אלוהים לאלו שלא ידעו אותו עדיין.

קיראו את עמוס 7:4-8. מה התרחש כאן, וכיצד אנו יכולים לוודא שבמערכות היחסים שלנו עם הזולת לא נימצא אשמים כמות שהיו אלו כאן? מה מיוחד למצוא בהקשר הזה- "נִשְׁפָּע יְהוָה בְּגִאוֹן יַעֲקֹב אִם-אֶשְׁפָּח לְנִצָּח כָּל-מַעֲשֵׂיהֶם"?

קול נבואי: חלק א'

"פֶּתַח-פִּיךָ לְאֱלֹהִים אֵל-דִּין כָּל-בְּנֵי חַלּוֹף: פֶּתַח-פִּיךָ שֶׁפֶט-צֶדֶק וְדִין עָנִי וְאֶבְיוֹן". מִשׁ' 31:8,9. כִּיצַד נוֹכַל לִישֵׁם עֲקֻנוֹת אֱלֹהִים בְּחַיֵּינוּ כִּיּוֹם?

עד כה ראינו השבוע כי רצונו של אלוהים שאופיו, חסדו וצדקו יבואו לידי ביטוי בהתנהגות ברואיו. הנביאים העבריים דיברו למען האביונים וקראו לעם האלוהים לחזור בתשובה ולחרטה על שייצגו אותו באור שגוי בדוחקם לשוליים את המדוכאים. למעשה אלוהים משווה התנהגות גואלת בלתי אנוכית לפולחן אמיתי. קִירָאוּ אֶת יִשְׁעִיה 17-13:1. מה מלמדת הצהרה זו על הגדרתו של אלוהים לפולחן אמיתי? כִּיצַד נוֹכַל לִקְחַת אֶת שְׁנֵאֵמֶר כֹּאן וְלִישֵׁם זֹאת בְּעֲצֻמּוֹ כִּיּוֹם? מִה אֹמְרִים לָנוּ הַפְּסוּקִים הָאֵלֶּה?

למרות שמרבית מהנביאים בתקופה המקראית הצביעו לעבר אירועים שהיו עתידים לחול לאחר תקופת חייהם, הם התמקדו גם ברפורמות רוחניות ומוסריות ומתן שירות נטול אנוכיות בהווה. קולם הנבואי של עבדי הקב"ה נשמע בקול רם כשניסה העם לפאר את הפולחן, אולם לא שיקף את חמלתו של אלוהים בעבור הסובלים שמסביבם. קשה לתאר עדות כה עלובה, מאלה שהיו עסוקים 'בלעבוד' את אלוהים עד כדי כך שלא יכלו להתפנות לנזקקים. האם אין זה מצריך שאופי הפולחן יתגלה על-ידי אלו המשרתים את האדון בפועל למען צרכי הזולת?

קול נבואי: חלק ב'

ישעיה 58 מספר נבואי מיוחד של תוכחה ותקווה לעם האלוהים בזמנו של הנביא ובימינו.

לאחר ההצהרה שהוא זועם על עמו (יש' 58:1), כיצד מתאר אלוהים את אלו שאליהם המסר? (קיראו את יש' 58:2).

למרות שאיננו יודעים בדיוק מה היה 'טון' הדיבור, זה ברור שהאדון מוכיח אותם על הצביעות של עבודת אלוהים חיצונית של חסידות ואמונה משום שהוא יודע שכל אלו היו רק העמדת פנים. "וְאֹתֵי יוֹם יוֹם יִדְרְשׁוּן וְדַעַת דְּרָכֵי יַחְפְּצוּן כְּגוֹי אֲשֶׁר-צָדָקָה עָשָׂה וּמִשְׁפָּט אֱלֹהֵיוּ לֹא עָזַב יִשְׁאֲלֹנִי מִשְׁפָּטִי-צָדָק קִרְבַּת אֱלֹהִים יַחְפְּצוּן" (יש' 2: 58).

קיראו את ישעיה 14-3: 58. מה עוד אומר אלוהים לעמו על דרכם הדתית התועה (במקרה הזה צום)? מהי הנקודה המרכזית?

שימו לב לנקודה חשובה כאן: לעיתים קרובות פולחן הוא אנוכי-אלוהים עֲשֵׂה זאת בשבילי, עשה את זה למעניי. כמובן שיש מקום וזמן נכונים לתפילה ולדרישת האדון לצרכים אישיים. אולם מה שאומר כאן אלוהים הוא שפולחן אמיתי יכול הושטת-יד לרעבים, למְעוּנִים ולעניים. ומה שמפתיע בפעילות מסוג זו הוא שזה מברך לא רק את אלו שמקבלים עזרה אלא גם את אלו המושיטים ידם לתת את העזרה. קיראו את הפסוקים המלמדים מה קורה לאלו שנותנים עזרה לנזקקים. בפעילות למען הנזקקים אנו מבורכים בעצמנו. מי לא חווה את הניסיון הזה ברמה מסויימת, את קבלת ההבטחה הזו מאלוהים? מי לא ראה במו עיניו את האושר, הסיפוק והתקווה שקיבלו אלו שעזרו לחסרי האונים שאינם מסוגלים לעזור לעצמם? קשה לדמיין דרך אחרת שבה נוכל לשקף את אופיו של המשיח לעולם.

קיראו את מעשי השליחים 20:35. האם חוויתם את המציאות של המילים הללו בניסיון שלכם לעזור לאחרים?

כוח לטובה

זה שאנו יודעים את האמת זה לא מספיק, ולא משנה כמה נפלאה שהיא. בישעיה 58 מתועד עם האלוהים כמלא רגש ולהט בנוגע לדתיות ולהלך החיים ובאותו הזמן חלשים במימוש אמונתם בצורה פרקטית. אלוהים קורא לקהילת חסידי היום להוות כוח לטובה, להכריז את אותה הקריאה של הנביאים בתקופת המקרא, ולהפגין את האמת אודות אופיו.

קיראו את הפסוקים הבאים. כקהילת מאמינים מקומית ועולמית כאחד, כיצד נוכל לממש את קריאתנו בתחום הזה?

תהילים 82:3

ישעיה 1:17

עדת מאמינים עירונית אחת הייתה ממוקמת בשכונה שבה אלימות רבה ושימוש לא חוקי בנשק. ב- 2011 נשמע קולו הנבואי של הפסטור המקומי בקונגרס בעיר גדולה. להלן מספר דברים שאמר בנאום: "משיחיים מחויבים להפסיק את צעדת המוות!", הוא התייחס לסיפור המקראי שבו עצר ישוע את ההלוויה של בן האלמנה מכפר נָעִין (לוק' 11-17), הוא הסביר שאסור לקהילה לשבת בחיבוק ידיים בעוד האלימות ברחובות משתוללת. הוא שאל את קהל מאזיניו, "האם אתם קהילה שקיימת רק בשביל לתת הֶסְפָּדִים? האם אינכם שואלים את אלוהים 'מדוע אתה מרשה סבל שכזה?' ואלוהים אומר: 'מדוע אתם מרשים סבל שכזה?'! העדה הזו גם פעילה מאוד חברתית בהתפתחות הקהילה בה הם גרים. במהלך שבע שנים תמימות יצאה המקהלה של עדת המאמינים לרחובות הקהילה בה הם גרים. הם שרו וחילקו עלונים והציעו את שירותי עדת המאמינים לנזקקים שבשכונה. בתוך מגעים אלו עם הקהילה עזרה עדת המאמינים לשכניה בדרכים מספר שהועילו מאוד לנזקקים שביניהם. עדת המאמינים הביאה לשינויים גדולים ורבים בחיי הקהילה בה הם גרים. העדה הזו היא דוגמה ליכולת שלנו לפעול לרפואה ושיקום של הקהילה בה אנו חיים.

מה תוכל הקהילה שלכם לעשות על-מנת לעזור לנזקקים?

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את אלן ג'י ווייט: 'מתן התורה לישראל', עמ' 233-224; 'דאגתו של אלוהים לעניים', עמ' 395-399 בספר 'אבות האומה ונביאי ישראל'.

רעיון הצדק והחסד נגלים לאורך כל התנ"ך. ראו דוגמה בספר דב' 22-10:24. שימו לב להנחיות הברורות שניתנו בעניינים הללו. ניתן לראות בבירור את דאגתו של האדון לעניים, לשכירים ולבעלי החובות. איכפתיות זו באה לידי ביטוי לא רק בשפה מופשטת מחד או נשגבת מאידך, אודות הדאגה למחוסרי המזל; במקום זאת היא באה לידי ביטוי בצורה יותר מוצקת ודרך הנחיות פרקטיות על מה שאפשר לעשות ומה שלא צריך לעשות במקרים ספציפיים כמו במקרה שיש למישהו חוב או כלפי שכיר עני. רעיון הצדק היה חשוב מדי בכדי להשמיטו ולהשאיר אותו לכוון שיפוטם הפרטי של כל אדם, ודעותיו בנושאים של צדק וחסד. שימו לב גם שאלוהים הפנה מבטם למקום שבו היו הם עצמם בעבר הלא רחוק, בין חסרי המזל בהיותם עבדים במצרים. "וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל כֵּן אֲנִי מֵצִיֵּךְ לַעֲשׂוֹת אֶת הַדָּבָר הַזֶּה" (דב' 22:24).

כמשיחיים עלינו לזכור את חסדו של אלוהים, שאיננו זכאים לו, בכל מצב כלכלי בו אנו מוצאים עצמנו. בתוך כך עלינו להיות מוכנים לשרת ולתת עזרה לנזקקים משום העושר והשלמות שיש לנו במשיח (אפי' 3:19; קולי' 10:2).

שאלות לדיון:

1. כיצד בא לידי ביטוי רעיון השיוון שבין כל בני האנוש מלפני האדון לרקע הדיבר הרביעי, וההרשאה שבו, לוודא שגם העבדים ינוחו בשבת? כיצד יכול דיבר זה להסביר לנו באיזו דרך עלינו להתייחס לעובדים שלנו או לאלו שתחת פיקוחנו בצדק? כיצד מפגין יתרה קורבן המשיח את האוניברסליות שבו? את השיוון שבין כל בני האדם מלפני האלוהים?
2. "כשהלך מחשבותינו נהיה כמו זה של המשיח, ופועלנו הופך להיות כפועלו, נוכל לצום את הצום שתואר לנו על-ידי הנביא: 'הֲלֹא זֶה צֹם אֲבָחֶרְהוּ פִּתַּח חֲרָצְבוֹת רָשָׁע הַתֵּר אֲגִדֹּת מוֹטָה וְשָׁלַח רְצוּצִים חֲפָשִׁים וְכָל מוֹטָה תִּנְתַּקוּ' (יש' 58:6). לכו והיווכחו מה צרכיהם של העניים והסובלים, ותוך אהבה ורכות עזירו להם לאזור אומץ, תקווה וביטחון, בשתפכם עימם את הדברים הטובים שאלוהים נתן לכם." (אלן ג'י ווייט, 'פסיפיק וינ'ון רקורדר', יולי 21, 1904). כיצד נוכל לעשות זאת? כיצד נוכל לשתף עם אחרים את שניתן לנו במשיח ובדברים מוחשיים שיעזרו לנזקקים?

משפט וצדק בתנ"ך - חלק ב'

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: יחזקאל 14-1:37; אפסיים 10:2; יחזקאל 8-1:47; מתי 16:5; התגלות 2,1:22; ישעיה 11-1:61.

פסוק לשינון: "וְהָיָה כָּל־נֶפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר יִשְׁרָץ אֶל כָּל־אֲשֶׁר יָבוֹא שָׁם נְחָלִים יַחֲיָה וְהָיָה הַדָּגָה רַבָּה מֵאֵד כִּי בָּאוּ שָׁמָּה הַמַּיִם הָאֵלֶּה וַיִּרְפְּאוּ וַחֲי כָּל־אֲשֶׁר יָבוֹא שָׁמָּה הַנְּחָל" (יחזקאל' 9:47).

שכונה ששיגשגה בשנות החמישים והשישים הפכה לזירת מלחמה לקראת סוף שנות השישים ותחילת שנות השבעים. מרבית המשפחות נטשו את השכונה, והשאירו אחריהם שובל של בתים ומבנים מוזנחים, חלקם אף שרופים. עסקים עזבו גם הם וסמים ופשע חדרו לשכונה. ב-1986 עברה משפחה של משיחיים מבית הכפרי הנוח לתוך שכונה עירונית זו. רועה קהילה מעיר אחרת הצטרף אליהם. הם שיקמו את הבתים השרופים ונכנסו לגור בס. שתי המשפחות היו פעילות ברחובות העיר ונפגשו עם קבוצות קהילתיות ואלו שנשארו לגור בשכונה הזו למרות ההתדרדרות. שתי המשפחות האלו היו מרכיב מזרז שאלוהים השתמש בו על-מנת לייסד עדת מאמינים שדרכה בא שיקום והליכי שינוי בקרב תושבי השכונה. פועלם החברתי משפיע חזק גם בימינו ושינה את חייהם משמעותית. לאלוהים יש מה לומר במצבים שלכאורה 'אבודים' הם ו'חסרי תקווה' כגון זה. בשיעור השבוע נמשיך 'להאזין' לשירה של קולות התנ"ך הקוראים לעם האלוהים לגלות את אופיו החסוד של אלוהיהם לעולם כולו.

חיים במשיח

רחמי האלוהים המעניקים חיים לעצמות היבשות של 'המתים' בחטאים, מתגלים ביחזקאל 37. בחזון מובא הנביא יחזקאל לבקעה מלאה עצמות יבשות. עצמות אלו מסמלות את כל בית ישראל. אלוהים שואל: "בן־אדם הֲתַחְיֶינָה הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה?" (יח' 37: 3). התשובה לשאלה הזו נפרשת לנביא תוך שהוא מתנבא על העצמות.

קיראו את יחזקאל 14:1-37. מה עתיד היה אלוהים לעשות למען עמו?

תוצאות מסר הנבואה שניתנה לעצמות היבשות - "וַתְּבֹא בָהֶם הָרוּחַ וַיַּחְיּוּ וַיַּעֲמֵדוּ עַל רַגְלֵיהֶם חֵיל גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד" (יח' 10: 37); אלוהים ישכן את עמו באדמתם (יח' 14: 37); והם יידעו כי האלוהים עשה זאת (יח' 14: 37). אולם אין מספיק בכך שנקבל 'חיים'. עם האלוהים הוקם לתחייה על-מנת למלא שליחות ומטרה מסויימת. על עם ישראל היה להיות אור לגויים.

קיראו את אפסיים 2:10. מדוע אם כן אנו מקבלים תחייה רוחנית? לשם מה נוצרנו במשיח?

"אלוהים מקבל אותנו רק דרך בנו האהוב, ומעשים טובים הם התוצאה של מעשה סליחת החטאים האהוב שלו. מעשים אלו אינם עומדים לזכותנו ולא מוענק לנו שום חלק בשל מעשים טובים שדרכם נוכל לתבוע חלק בגאולת נפשותינו. הגאולה היא מתנה למאמין, שניתנת לו למען המשיח בלבד. הנפש ההומיה יכולה למצוא לה מרגוע ושלוש דרך אמונה במשיח, ושלומו יהיה בהתאם למידת אמונתו ובטחונו במשיח. אין היא יכולה להציג כל מעשה טוב כתואנה ותביעה לגאולתה. אם כך, האם אין כל ערך למעשים טובים? החוטא שמוסיף על חטא מדי יום מבלי לקבל עונש מקבל מידי אלוהים את אותו הטוב שמקבל המאמין במשיח, שבאמונה מבקש לעשות מעשים טובים בכוחות עצמו? במקרא כתובה התשובה: "כִּי אֶנְחֵנוּ מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ נֹצְרֵנוּ בְּיִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ לְמַעֲשִׂים טוֹבִים אֲשֶׁר הֵכִין לָנוּ מִקֶּדֶם לְלֶכֶת בָּם" (אפי' 2: 10). בהסדר האלוהי הזה ודרך גמילות חסדים שאיננו ראויים לה, יעד אלוהים שמעשים טובים יקבלו שכר. אנו מתקבלים בגלל זכותו של המשיח בלבד; ומעשי החסד הרחמים והצדקה שאנו מבצעים הם פרי האמונה." (אלן ג'י ווייט, 'מסרים נבחרים' כרך 3, עמ' 199, 200).

נחל גֹּזָא

קיראו את יחזקאל 1-8:47. מה קרה לבית המקדש בחזון יחזקאל?

נראה שהחלו לצאת מים מבית המקדש. אולי אתם תמהים אם התפוצץ צינור...אולם במקרה הזה הנזילה הייתה דבר טוב. נזילת מים זו עשתה דרכה מבית המקדש לעבר המזרח. מזרחה מירושלים ים המלח כמובן, המקום הכי נמוך בעולם. בין ירושלים וים המלח בערך שלוש שעות נסיעה קילומטרים של מדבר הכולל את הערבה, הידועה כעמק שבו נחל הירדן וים המלח. אולם כשהגיעו המים שיצאו מבית המקדש לים המלח הם 'ריפאו' את המים חסרי החיים. את זאת נוכל להבין מבחינה סימלית כעדת המאמינים של אלוהים, בכך שבית המקדש (פטי' א' 4,5:2) הוא מקור החיים והרפואה לאלו 'המתים' בחטאים.

קיראו את מתי 5:16. מה אומר לנו ישוע כאן? כיצד עלינו לייצג אותו לעולם?

נהר הַזְאֲמָנָזִי שבזמביה, אפריקה, מתחיל כאפיק נחל רדוד הנובע מתחת לעץ. בעודו זורם לכיוון מפלי ויקטוריה הוא גודל מאפיק רדוד בגובה הקרסול לעומק שמגיע לברך ואחר כך למותניים ועד לנהר עמוק מספיק בכדי לשחות בו. כך החל השטף שיצא מבית המקדש, זרם קטן בתחילה שהאיץ וקיבל תנופה ועוצמה והיה לנהר: "וַיֵּצֵא אֶלָּף נַחַל אֲשֶׁר לֹא אוֹכַל לַעֲבֹר כִּי גָאוּ הַמַּיִם מִי שָׁחוּ נַחַל אֲשֶׁר לֹא יַעֲבֹר" (יח' 5:47). יכולת ההשפעה של הקהילה בה אתם חברים ייתכן שתהיה קטנה במימדיה אולם היא יכולה לגדול ולצבור תאוצה ולשנות את הקהילה בה אתם חיים! "העבודה שלפנינו הוצגה לי בתחילה כיובל קטן מאוד" (אלן ג'י ווייט, 'עדות לקהילה', כרך 7, עמ' 171).

אור ומים הם שני סמלים שבם נהוג להשתמש על-מנת להסביר מה יכול אלוהים לעשות דרכינו כדי לעזור לזולת. כיצד נוכל להיות למובילים (כמו תעלה), או כלי המכיל את כוחו ואהבתו של אלוהים) טובים יותר בפועלנו למען הנזקקים?

הקהילה ככלי המכיל חיים

”וְהָיָה כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר יִשְׁרָץ אֶל כָּל אֲשֶׁר יָבוֹא שָׁם נִחְלִים יַחֲיָה וְהָיָה הַדָּגָה רֶבֶה מְאֹד כִּי בָּאוּ שָׁמָּה הַמַּיִם הָאֵלֶּה וַיִּרְפְּאוּ וְחַי כָּל אֲשֶׁר יָבוֹא שָׁמָּה הַנֶּחֱל” (יחי' 9: 47).

יחזקאל מתאר בנבואתו שבמים היוצאים מאת עדת האלוהים יש חיים. יחזקאל 47: 10 מוסיף פרטים לתדהמתנו. איזה מראה מוזר זה יכל להיות: גדותיו של ים הידוע כים המוות שבו אין יצור חי ובטח שלא דגים, הופך לפתע פתאום למקום שבו דייגים משליכים את מכמורתם משום ריבוי הדגה. הנקודה היא שדרך כוחו של האלוהים בחיי מאמיניו, ייתכנו חיים גם במקומות שלא היו בהם שום סממנים לכך.

”במקום בו אלוהים פועל אין מצב אבוד, אין קבוצת אנשים המנועים מגאולה, שום רקע או עבר נטול אושר שצריך לדון אותנו לכף חובה ולעתיד מלא ייאוש”.- המקרא המתורגם (נשוויל: הוצאת אביגדון, 1956) כרך 6, עמ' 328. חסדו המדהים של אלוהים עושה דברים נפלאים עבור כל מי שיקבל אותו. שוב נמצא כאן מסר הבשורה. דרכינו יכול אלוהים לתת עידוד ותקווה למיואשים והמדוככים, היבשים והגוֹנְעִים, רוחנית ופיזית.

השוו בין יחזקאל 47:12 והתגלות 22:1,2. מה נוכל ללמוד מפסוקים אלו על הייעוד המוחלט של אלו שנרפאו וקיבלו חיים במשיח כחלק ממאמצי קהילת המאמינים?

יום יבוא שבו כל המאמינים במשיח- כולל אנשים רבים מהקהילות הסובבות אותנו שאלוהים ריפא והחייה דרך מעשים נטולי אנוכיות של עדת המאמינים- יחיו בארץ החדשה, שבה נהר אחר, נהר היוצא מכסאו של אלוהים. לא יהיו שם מדבריות, יובש או מוות. בינתיים, בעוד אנו מחכים להתגשמותה של האמת המבורכת הזו, אלוהים רוצה שבקרוב עדת מאמיניו תזרום רפואה וחי עולם עבור הקהילה שבה אנו חיים. הוא רוצה לעבוד דרכינו על-מנת להחיות ולשנות את המדבריות, העמקים וימות המוות שבתחומינו ולהביא חיים בישוע, חיים בשפע (יוחנן 10: 10), וזהו המסר האדבנטיסטי במלואו בקיצור נמרץ.

הנביא עמוס מציג תמונה דומה לזו שביחזקאל 47. קיראו את עמוס 5: 24. כיצד דומה תמונת מצב זו לתפקידה של עדת המאמינים שלכם בתוך הקהילה בה אתם חיים? באילו דרכים מוחשיות וממשיות ממלא גוף זה את תפקידו כמוליך של מיים חיים, מי רפואה נפשית ופיזית?

הבטחות היוֹבֵל

התנ"ך גדוש ברעיון שעל העשירים חומרית ורוחנית להושיט יד לעניים ולעשוקים. קיראו את ישעיה 11-1: 61. מה אומר אלוהים לעמו? כיצד נוכל ליישם את דבריו בחיינו ובקריאתנו? ראו גם לוקס 4: 18.

ישעיה 61 מתחיל בהצהרה שרוח אלוהים פועלת דרך משיחו "לְבָשׁר עֲנָוִים", "לְחַבֵּשׁ לְנִשְׁבָּרֵי לֵב לְקִרְאָה לְשׁוֹבוֹת דָּרוֹר וְלְאֲסוּרִים פֶּקֶחַ קוֹחַ". (יש' 1: 61). כל המרכיבים של ההבטחה הזו מתגשמים ב"שְׁנֵת רְצוֹן לַיהוָה". שנת רצון לאלוהים היא סימוכין לשנת היובל, שכמו שכבר נוכחנו לדעת היא מלאה בהשלכות לגבי סיפוק צרכי העניים. ובתוך כך יוכלו האבלים להינחם ולקבל "פֶּאֶר תַּחַת אֶפֶר שָׁמֶן שְׁשׁוֹן" ואלו ש"תַּחַת אֶבֶל-מַעֲטָה, תִּהְיֶה תַּחַת רוּחַ כְּהָה" (יש' 3: 61) הם אלו העתידים לבנות מחדש את ההריסות ולחדש את המקומות השוממים. המבורכים על-ידי שנת היובל יהיו לְמִשְׁנֵי החברה, ומחדשי הערים שחרבו (יש' 4: 61). עבדי ה' נקראים כוהנים ומשרתים והם נתמכים על-ידי האומות השכנות (יש' 6, 5: 61). הסמלים שאנו מוצאים בישעיה 61 של משיח האלוהים המשנה את האנשים מסביב דרך שגשוגם של אלו שבברית עימו (ישעיהו 9: 61) מתייחס לאלו שבזמננו נקראו להיות לכוהנים ומשרתים בקהילות ברחבי העולם. האם לא צריכה ההשפעה ברת השינוי של נבואה זו להיות מורגשת בשעה שאנו מתענגים על ה', עולצים בו ועומדים לפניו לבושים בבגדי הגאולה והצדקה בחברה שמסביבנו (יש' 11, 10: 61)?

קיראו את ישעיה 9: 61. איזו עדות נפלאה למה שאלוהים יכול לעשות בקרב עמו. האם דברים אלו יכולים להיאמר גם על צאן מרעיתו היום? כן או לא? נמקו את תשובתכם.

עדת המאמינים - סוכני השינוי

קיראו את מיכה 6. כנגד מה מדבר אלוהים?

מיכה נכלל עם שאר נביאי התנ"ך המציינים שדתיות חיצונית נטולת ענווה וביטוי מכוון של צדק ורחמים לעולם לא יתקבלו על-ידי אלוהים צדיק ורחום.
מהו המסר ה של מיכה 6:8?

"דת אמת מעשית היא. לבטח שהיא כוללת את הטקסים של העדה, אולם...אין היא בעצם הימנעות ממזון כשם שהיא שיתוף במזון עם העניים. דתיות מעשית היא הדתיות היחידה המוכרת ביום הדין של אלוהים (מתי 23: 23-25)" (אלן ג'י ווייט, 'פרשנות המקרא של האדבנטיסטים שומרי השבת', כרך מס' 4, עמ' 306).
כיום ממשיך אלוהים לדחות את הכפירה שבדתיות חיצונית נטולת המעשים הטובים הנזכרים במיכה 6: 8. מאפייני הדת שלנו אינם הדת בפני עצמה; אלא אמצעי לקיצה, וסופו של דבר הוא המשיח שאופיו יתגלה בנו. במבוא של שיעור השבוע פגשנו בשתי משפחות שעברו למקום 'חסר תקווה' במטרה לשרת את צרכי הקהילה. שתי המשפחות הקימו קבוצה קטנה בסלון של אחד מבתיהם, עם חברים חדשים מהשכונה. חברי הקבוצה הגדלה הזו התפללו בחזקה שאלוהים יראה להם כיצד לעורר את השכונה שלהם ולהקים את שכניהם לחיים במשיח. הם חברו בשותפות לסוכנות פיתוח משיחית והחלו לגייס מתנדבים להצטרף אליהם בשיפוץ המבנים המוזנחים סביבם. אם תבקרו בקהילה זו היום תוכלו לראות שכונה חדשה פורחת ומשגשגת. בזכות קבוצה קטנה של מאמינים שהפגינו את אהבתו של ישוע בדרכים מעשיות, הפך מאמצם למציאות ששינתה את חיי הקהילה. מפעל זה גילה דרך מעשית ובעלת עוצמה שבה יכל המשיח לפעול דרך בני אדם על-מנת לשרת את הזולת.

למרות שאלוהים דיבר לעמו ברבים, בפסוק 8 כתוב: 'הגיד לך', בלשון יחיד. אלוהים דיבר לכל אחד מאיתנו באופן פרטי. כיצד אתה מגלה באופן אישי את מה שאלוהים קורא לו 'טוב'?

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את ירמיה 16:1-22; יחזקאל 16:49; זכריה 9:7. קיראו גם את ההערות של אלן ג'יי ווייט בעמודים 1165, 1166 ב'פרשנות המקרא על-פי האדבנטיסטים שומרי השבת', כרך 4; והפרק 'התוכנית שנתן אלוהים לבתי ההבראה', עמ' 227, 228 בספר: 'עדות לקהילה' כרך 6.

"הגיד לך אדם מה טוב ומה יהיה דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לקת עם אלהיך" (מכה 6:8). כמה יותר ברור יכול האדון להיות בנוגע לדרישותיו מעמנו? אלוהים הראה לנו מהו 'טוב', ו"טוב" היא המילה המופיעה פעם אחר פעם בבראשית פרק א', בהתייחסות למצב הבריאה לפני החטא הקדמון. ובמשתמע אנו מופנים לאידיאל, למצב המקורי שברא אלוהים עבור המין האנושי, ובסופו של דבר האידיאל שהוא יקיים עבורנו לאחר שובו של ישוע. השאלה 'מה יהיה דורש ממך'! בעצם מופנית אלינו הפדויים בכפרת דמו וחסדו של המשיח. התשובה ניתנת בדרך שבה אנו מתייחסים לזולת ולא־לוהים עצמו. ראשית עלינו לנהוג בצדק. זה נושא כל-כך הולם לרבעון זה העוסק בלימוד דרכים בהם נוכל לעזור לחסרי האונים בעוולות שנגרמו להם. שנית עלינו לאהוב רחמים. אנו חיים בעולם שלעיתים אכזרי הוא. איזו עדות מרשימה נוכל לתת אם נאהב ברחמים ונראה אהבה זו בגילוי חמלה כלפי הזולת בחיינו. ושלישית, עלינו ללכת בצניעות עם אלוהינו. אם הזכיר להם אלוהים במכה 4:6 את שיחורורם, פדותם מארץ מצרים כסיבה להם להיות צנועים ונאמנים לפניו, עד כמה וכמה נצטרך אנו להיות צנועים לפניו, אנו שנפדינו בזכות דמו המכפר של ישוע? מציאות קורבן המשיח והעלות שלו למען פדותנו צריכה תמיד לשמור אותנו בענוה מלפני האלוהים.

שאלות לדיון:

1. אילו פסוקים נוספים מהתנ"ך תוכלו למצוא, המדברים על מחויבותינו כלפי העניים?
2. בספר עמוס פרק 5 במיוחד בפסוקים 24-21 מצויות מילים קשות על אנשים דתיים בזמנו, ועל אלוהים המגלה עניין רב יותר בדרך שבה הם מתייחסים לזולת מאשר לדרך שבה הם ממלאים את דתם בטקסים שהוא עצמו ייסד. מה זה בא ללמד אותנו? היכן אנו צריכים לשים את הדגש? ואם חשובים הם הטקסים עד כדי כך, איזו חשיבות נעלה ישנה לדרך שבה אנו מתנהגים עם הזולת?
3. כיצד נוכל להישמר מהסכנה של הושטת יד לזולת על ידי צרכים חומריים תוך כדי הזנחת צרכיהם הרוחניים? כיצד נוכל לאזן את הגישה ברצוננו לשרת את מחוסרי המזל והנזקקים שבינו?

שיעור מספר 5 23 - 29 יולי

תורת ישוע על מתן סיוע בשכונות

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: לוקס 4:16-19, 10:25-37; מתי 13:5; ישעיה 2:8; יוחנן 4:35-38; מתי 9:13-13.

פסוק לשינון: "וַיֵּסֶב יֵשׁוּעַ בְּכָל הַגָּלִיל וַיְלַמֵּד שָׁם בְּבֵתֵי הַכְּנָסֶת קְרָא בְּשֵׁם הַמַּלְכוּת וְכָפָא כָּל מַחְלָה וְכָל מַדּוּה בָּעָם" (מתי 23:4).

"רוברט לואיס סטיבנסון ידוע ביותר בשל הרפתקאותיו באי המטמון, היה ילד חולני שלא יכול היה ללכת לבית הספר באופן קבוע. בסופו של דבר שכרו הוריו מורה שילמד אותו ואומנת שתעזור לו עם צרכיו האישיים. לילה אחד כשהאומנת שלו באה לבדוק אותו בחדרו לפני שהוא נכנס לישון, היא מצאה אותו מחוץ למיטה וידיו ואפו טחובים אל החלון. האומנת אמרה לו בתקיפות לחזור למיטתו לפני שיתקרר. רוברט אמר לה: "בואי לחלון ותראי מה שאני רואה". האומנת ניגשה לראות. למטה ברחוב נראה איש שהדליק את האורות שברחובות. "תראי" אמר רוברט, "האיש טוחב את ידיו לתוך החשיכה!" - (מרגרט דייוויס, 'אל פחד! האם יש משהו שקשה במיוחד לאלוהים?') (ספרי מבט) עמ' 332).

ראינו מעט ממה שאמר התנ"ך על מתן עזרה לנזקקים. ועתה נפנה לברית החדשה ונראה מה היא אומרת, ונתחיל במקום הטוב ביותר - דבריו של ישוע. אחד השיעורים המאלפים שנתן ישוע הוא שעלינו להיות 'לאור לגויים' (מתי 5:14). בתוך כך אנו משקפים את אופיו של ישוע, אור העולם האמיתי (יוחנן 8:12). תורתו של ישוע, שהוא הדגים בעצמו בפעילות הארצית, סיפקה הנחיות עצומות לגבי הדרך שבה גם אנו, דרכו, נוכל 'לטחוב' את ידינו לתוך החשיכה.

הצהרת הכוונות של ישוע

ישוע הרב הצעיר מנצרת הפך פופולרי באיזור הגליל (לוק' 15: 4). "כְּשֶׁנָּמַר יֵשׁוּעַ אֶת דְּבָרָיו...הַשְׁתוֹמֵם הָמוֹן הָעָם עַל תּוֹרָתוֹ, כִּי לָמַד אוֹתָם כְּבַעַל סְמִכוֹת וְלֹא כְּדָרָךְ שֶׁלִּמְדוֹ סוֹפְרֵיהֶם" (מתי 28,29: 7). שבת אחת עלה ישוע לקרא בבית הכנסת ממגילת ישעיהו הנביא וקרא את שני הפסוקים הראשונים מפרק 61 ועצר בתחילת הפסוק השני לפני המילים: "יְיֹם נָקָם לְאַלְהֵינוּ" (ישעיהו 2: 61).

קיראו את לוקס 19-16: 4. איפוא קראנו כבר את המילים האלו? (ראו ישעיהו-1: 61).
מה הכריז ישוע בקוראו את הפסוקים הללו?

כפי שכבר נוכחנו לראות, האימרה: "שנת רצון לה" מזוהה כשנת היובל (ויקרא 25). בביקור זה בנצרת מצטט ישוע נבואה משיחית מהתנ"ך ומאשר את מאזינו: "הַיּוֹם נִתְמַלֵּא הַכְּתוּב הַזֶּה בְּאִזְנֵיכֶם." (לוק' 21: 4). בדרשה זו מגלה ישוע עצמו כמשיחו של אלוהים המבשר חדשות טובות לעניים, דרור לאסורים, מאור עיניים לעיוורים ולשלח רצוצים לחופשי; כל שאמור לקרות בשנת יובל. רשימה זו מתארת בפרטים את פועלו של ישוע עלי אדמות, שמרכזו היה לימוד ובהבראה לנוקמים.

מדוע עצר ישוע בתחילת הפסוק ולא קרא את כולו בישעיה 2: 61?

ייתכן שישוע עצר לפני המילים: "יְיֹם נָקָם לְאַלְהֵינוּ" משום שלא רצה שההמונים יחשבו שפועלו של המשיח יתחבר עם הדעות הרווחות שהוא יוביל את הצבאות לחסל את הכובשים ולהביא אותם תחת שלטונה של ישראל. קונצפט שגוי זה היה עלול לגרום לחסידיו ובני עמו לראות אותו ואת פועלו בדרך שהם רצו שיתממש. במקום זאת הוא התמקד במה שהוא בא לעשות למען הנוקמים ומה שהוא הציע להם בו במקום, מבלי שום קשר למצב הפוליטי דאז.

אילו מסקנות נוכל להסיק מהדרך שבה הכריז ישוע על תחילת פועלו? כיצד נוכל אנו ליישם באופן מעשי את שהוא הדגיש בפועלו?

ואהבת לרעך כמוך

”וְאֶהְבֶּתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדְךָ וּבְכָל שְׂכָלְךָ, וְאֶהְבֶּתְּ לְרֵעֶךָ כָּמוֹךָ.” (לוק' 10:27).

קיראו את לוקס 10:25-37. איזה מסר ניתן לנו כאן ביחס למתן עזרה לנזקקים?

בעלי התורה הבינו שכל הדיברות קשורות ומבוססות באהבה לאלוהים בכל מאודנו ואהבת רעינו כמונו. השאלה שנתבקשה הייתה: 'מיהו "רעי"?'
בעל התורה ביקש הבהרה בנושא- לדעת מיהו רעו, מפני שההתנהגות והדעה הרווחת הייתה במתן יחס מועדף לקרוביהם ולהחשיב את כל הרחוקים יותר כזרים. המשל שנשא ישוע גילה היבט שונה לגמרי. רעינו הם כל מי שנקרים בדרכינו, ובמיוחד הנזקקים. להיות רע משמעו לדאוג לצרכי רעך. הכוהן והלוי היו מודאגים יותר מטומאה טיקסית וחובתם הדתית הייתה להישמר מטומאה. כמה נוח היה זה להם להשתמש בדתם כתירוץ שלא להתכחש לעצמם על-מנת לעזור למישהו בצרה, שייתכן מאוד שלא יכול היה להשיב להם כגמולם. בניגוד לכך, ראה השומרני בזר הזה רעו ומילא בחסד את צרכיו של הפצוע במקום למלא את צרכיו האישיים. הנקודה היא שבמקום לשאול: 'מיהו רעי?' אנו צריכים לשאול: 'מי יהיה רע לרצוצים והמקופחים?' זהותו של האדם הנזקק אינה רלוונטית, הוא נזקק וזקוק לכן לעזרתנו- נקודה.
”שום הפרדה על רקע של לאום גזע או מעמד חברתי אינה מקובלת על-ידי אלוהים כבוראו של כל אדם. כל המין האנושי הוא משפחה אחת מן הבריאה וכולם אחד בפדות המשיח ישוע. המשיח בא להרוס כל חומה ומחיצה ולפתוח לרווחה את כל מחלקות בית המקדש כדי שתהיה לכל אדם גישה חופשית לאלוהים. אהבתו כה נרחבת כה עמוקה וכל-כך מלאה שהיא חודרת לכל מקום.” (אלן ג'י ווייט, 'הדוגמאות המאלפות של ישוע', עמ' 386).

אילו דעות קדומות מונעות מכם להיות הרע-החבר שאתם אמורים להיות?

המרשם כולו

”אתם מֶלַח הָאָרֶץ” (מתי 5:13).

בפיסקה הזו קורא ישוע לחסידיו להיות מלח שהוא מרכיב שמשנה את הטעם. עדת המאמינים אמורה להיות 'מלחיה' המכילה את מלח הארץ. את מה עלינו להמליח? את המלח? או את המרכיבים האחרים בעיסה? ניתן להבין טוב יותר את האבסורדיות במילוי מגש אפייה אחד במלח ומגש אחר בבצק שאחד המרכיבים בו הוא מלח. במגש הראשון המלח הוא המרכיב היחיד; ואינו יכול להיות טעים או ערב לחיך. במגש השני המלח הוא אחד המרכיבים שבמירשם ומעורב עם המרכיבים האחרים השונים ממנו. ותוך כך הופך הבצק מתפל לכיכר לחם טעים. המלח מועיל יותר כשהוא מעורב עם מרכיבים שונים ממנו. אותו דבר ניתן לומר על קהילת המאמינים. אולם לא נוכל להיות מעורבים אם נישאר בנוחות שבתוך עדת המאמינים - ה'מלחיה'. וזוהי נקודה שחשוב שנבין ובל לנו לפספס. נוכל בהחלט להיות מוסריים בכך שלא נעשן או נשתה אלכוהול או נהמר או נתהולל או שנפגע. כל אלו חשובים מאוד. אולם השאלה שנשאלת אינה ממה עלינו להימנע בלבד, אלא גם: מה עלינו לעשות? כיצד נוכל לעזור בקהילה שבה אנו חיים, לנזקקים שבינינו?

קיראו את מתי 5:13 שוב, והתמקדו על שאר הפסוק. כיצד יכול המלח לאבד את טעמו? להפוך תפל?

”אם יאבד המלח את טעמו הרי שתישאר רק הודאת פה של חסידות נטולת אהבת המשיח, ואין בה יכולת לעשות שום דבר טוב. אין החיים הללו יכולים להפעיל שום מאמץ גואל שישפיע על העולם.” (אלן גי ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 439 בגרסא באנגלית).

חיזרו לדוגמה של המירשם. כפי שראינו, אם כל מה שיש לנו זה מלח, אזי אין זה טוב. למעשה, הרבה מלח בדיאטה יכול להיות רעיל למערכות גופינו. מלח אמור להיות מעורב עם חומרים שונים ממנו. כך שאם אנו כמו שאר האנשים או יותר מדי כמו האנשים שבעולם לא נוכל להביא לשום שינוי. אין לנו שום דבר להציע. המלח הופך תפל ואינו טוב לשום דבר. ומה אומר ישוע שקורה למלח לאחר מכן? בהיותנו 'מתובלים' באהבת המשיח נמלא בכמיהה להיות בקירבתם ולא מחוץ לסובבים אותנו, מעורבים בחיי הזולת כגורמים המביאים שינוי, להשפיע לטובה על חייהם ולהובילם למה שחשוב ביותר בחיים: גאולה בישוע.

קיראו את דברים 12:30, 31:20, ישעיה 2:8. אילו אזהרות קיימות בפסוקים הללו? כיצד נוכל להישמר מליפול בפח הזה?

להיות איכר

קיראו את יוחנן 38-4:35. מה אומר לנו ישוע על השלבים השונים שבדרך לעשיית תלמידים?

העבודות שמוטלות על האיכר הן רבות פנים. סוגים שונים של עבודות מתבצעות עוד לפני זמן הקציר (מתי 38-35:9). דרושים לא רק קוצרים בשדות האדון. דמיינו לכם שהאיכר מודיע לעובדיו: 'הגיע זמן הקציר ועלינו להחל בזריעה'...הקציר יהיה טוב יותר רק לאחר שנעבוד בשטח מבעוד מועד.

בין שאר הדברים שצריך לעשות כחקלאים זה להכין את האדמה שהרי לא כל אדמה מוכנה וטובה מלכתחילה. (קיראו את מתי 9-13). מה תוכל לעשות עדת המאמינים שלכם על-מנת להכין את האדמה, לרכך אותה, להוציא אבנים וסלעים ממנה ולנקש עשבים וקוצים?

עובדים חקלאיים עושים את העבודה הקשה הרבה לפני הקציר ועובדים אחרים קוצרים את התועלת מעבודה זו. לעיתים מדגישים מובילי הבשורה באסטרטגיה שלהם את הקציר יותר מאשר את ההכנות החשובות של קהילת המטרה. לא כך צריך להיות. האדמה צריכה להיות מעובדת הרבה לפני שמגיע המבשר ומתחיל לשאת דרשות בתקווה לקציר טוב. עלינו לראות את העבודה בשדות כההליך: עורכים בדיקה לאיכות האדמה, מעבדים את האדמה, שותלים, נוטעים, זורעים, משקים, מדשנים, נלחמים במזיקים, מחכים ורק אחר כך קוצרים ומשמרים את היבול. הקציר הוא רק חלק מהההליך. בעדת המאמינים, התהליך ה'חקלאי' יכול לכלול את בדיקת הקרקע כגון הערכת צרכי הקהילה בסקרים, איסוף נתונים דמוגרפיים וראיונות עם מנהיגי הקהילה. הכנות בשטח יכולות לכלול פעילויות המכשירות את הקרקע כגון מילוי צרכי הקהילה הנגלים על-ידי ההערכות והאומדנים שבוצעו בקהילה; פעילויות שמשמשות כזריעת הזרע הטוב, סמינרים ושיעורי מקרא קודש; ותפילה ל'יגש' - רוח הקודש. מעטים הם הנפשות שקבלו את המשיח תוך חשיפה אחת לאמת. עלינו לטפח אותם בשרשרת של מפגשים נוספים, ובכך נשפר את הסיכוי שהם יהיו מוכנים לעת הקציר. אם נסתמך רק על אירועים בודדים ספק אם ישרוד ה'צמח' העדין עד לזמן הקציר.

איזה תפקיד תוכלו למלא בתהליך הזה של עשיית תלמידים? מה תצטרכו לעשות שהוא שונה ממה שאתם עושים עכשיו?

‘נטיעת’ קהילות מאמינים

קיראו את מתי 10:5-10. מדוע שלח ישוע את חסידיו אל הערים והכפרים הסובבים אותם ללא אמצעי מחיה בסיסיים?

זה נראה קצת מוזר שחסידיו של ישוע קיבלו הוראות מפורשות וברורות להיכנס למתחם שבו יפעלו בשמו עם מעט מאוד משאבים לכלכלתם. מסתבר שישוע רצה שחסידיו ילמדו להסתמך על אלוהים ועל החשיבות שביצירת מערכות יחסים ידידותיים תוך מתן שירות לתושבים המקומיים. תושבים אלו יעריכו את השירות שקיבלו ויספקו תמיכה לפעילות הזו. רועה קהילה בשם פרנק נתבקש על-ידי הכנס המקומי 'לטעת' קהילת מאמינים באיזור בעיר גדולה שלא הייתה בה שום נוכחות אדבנטיסטית. בהתחלה לא היה לו תקציב לכך. הוא למד את המפה של השטח וגבולותיו וחקר את הדמוגרפיה בו. לאחר מכן הוא חנה את רכבו באחד מחלקי העיר ההומים ביותר והחל ללכת מעסק לעסק ושאל שאלות על החיים באיזור. הוא ביקר מנהיגים פוליטיים, עסקנים וארגונים סוציאליים ושאל מה הם הצרכים הגדולים ביותר של הקהילה. הוא התחבר עם כמה מהתושבים המקומיים והוזמן להצטרף למועדון האזרחי המקומי. שם הוא גילה מנהיגים אחרים שהובילו לפריצת דרך בשכירת החלק המסופח לקהילה דתית מקומית. חברי המועדון האזרחי המקומי סיפקו תרומות שהסיפקו לצבע וחומרי ניקיון להכנת החלק המסופח לכנסייה הזו בכדי להשתמש בו לשירותים קהילתיים. ראיונות עם מנהיגים בקהילה הצביעו על כך שבריאאות הגוף היא צורך ממשי חשוב של הקהילה. משום כך הביא פרנק קבוצת מתנדבים שערכו מספר תוכניות למבדקי בריאות ומפגשים שלאחר מכן בבניין המסופח לכנסייה. אלו שהפיקו תועלת מהמבדקים והתוכניות שילמו מחיר סימלי שעזר לשלם את העלויות. תוך זמן קצר החלו מפגשים של שיעורי שבת וחלק מהתושבים החלו להופיע. פסטור פרנק למד שאחת הדרכים הטובות ביותר לייסד קהילת מאמינים בחברה קהילתית היא לתת שירות שעונה לצרכי האנשים בקהילה ולטפח עדת מאמינים עיי מתן שירותים אלו. פעילות קהילתית זו הולידה עדת מאמינים אדבנטיסטית המונה כ- 140 חברים. סיפור מעורר השראה זה על רועה הקהילה פרנק מראה מה יכול להתגשם כשניישם את תורתו של ישוע. כיצד חי ישוע את תורתו? בשבוע הבא נתחיל לחקור את השיטה שבה פעל המשיח, שיטה ש"יתן הצלחה אמיתית בעשיית תלמידים". (אלן ג'י ווייט, 'מפעלות ההבראה', עמ' 143 בגרסא האנגלית).

חומר נוסף למחשבה:

קיראו עוד מדבריו של ישוע המלמדות אותנו את חלקנו בקהילה: מתי 12: 7, 23: 23, 25: 31-46; מארק 4: 1-34, 6: 1-13; לוקס 6: 36, 11: 42, 12: 13-21, 14: 16-24, 16: 13, 18: 18-27, 19: 1-10; יוחנן 10: 10, 12: 8, 17: 13-18.

קיראו את הפרק 'השפלים שבין אחיי' עמ' 637-641 בספר 'חמדת הדורות'; ו'דוגמתו של השליח' בירחון 'סממני הזמן' של 19 למרץ, 1894.

"אלמלא תהיה עדת המאמינים אור לגויים, תהיה חשיכה מוחלטת" (אלן ג'י ווייט, 'סממני הזמן', 13 ספטמבר 1893).

זה מזכיר את דבריו של ישוע במתי 12: 30 - "מִי שֶׁאֵינְנוּ אֶתִי נֹגְדִי הוּא, וּמִי שֶׁאֵינְנוּ אוֹסֵף אֶתִי, מִפְּנֵי". ישוע מסביר את זה בפשטות: אין תחום ביניים בעימות הגדול. או שאנחנו לצידו של המשיח או לצד אויבו. לקפוא על השמרים לאחר שקיבלנו אור גדול משמע להיות נגד המשיח. נקראנו להיות אור לגויים; אם איננו אור אז אנו שרויים בחשיכה. למרות שההקשר המיידי שונה, העיקרון אותו עיקרון: "אֵךְ אִם עֵינְךָ רָעָה כָּל גּוֹפֶךְ יִחְשֹׁךְ; וְאִם יִחְשֹׁךְ הָאוֹר אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ, מָה רַב הַחֹשֶׁךְ!" (מתי 23: 6). ייתכן ונוכל לסכם את זה בפסוק הבא: "כָּל מִי שֶׁנִּתֵּן לוֹ הָרֶבֶה, יִדְרֹשׁ מִמֶּנּוּ הָרֶבֶה; וּמִי שֶׁהִפְקֵד בְּיָדוֹ הָרֶבֶה, יִדְרֹשׁ מִמֶּנּוּ עוֹד יוֹתֵר" (לוק' 12: 48).

שאלות לדיון:

1. דונו כיצד עלינו להיות מעורבים עם אלו שמחוץ לאמונה שלנו על-מנת לחלוק עימם את האור. כיצד נוכל למצוא איזון כאן? כיצד נוכל לעזור בעולם ולעשות טוב לזולת ולהישמר שלא נהפוך לחלק מהבעיה במקום להיות חלק מהפיתרון?
2. לעיתים קרובות עולות שאלות הנוגעות לפוליטיקה בזמן המעורבות בקהילה. אחרי הכל מרבית הדברים שאנו רוצים לעזור בהם כגון סיעוד, חינוך, בריאות ועוד, הם חלק מהוויכוחים הפוליטיים. כיצד נוכל לוודא שאיננו מרשים לפוליטיקה לקטב ולזהם את מאמצינו? נראה שלפעמים קשה מאוד להימנע מהתערבות בפוליטיקה, כיצד נוכל להישמר ממעורבות זו ככל האפשר?
3. האם קיימים מצבים שבהם עלינו להיות מעורבים פוליטית על-מנת לתת שירות טוב יותר לקהילה? אם כן, מהם מספר מצבים וכיצד נוכל לוודא שאיננו מתפשרים על ההסמכה לבישור?

שיעור מספר 6
30 יולי - 5 אוגוסט

מעורבותו של ישוע בקהילה בה חי

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: מתי 1:22,23;
יוחנן 1:14; לוקס 15:3-24; מתי 9:10-13; תהילים 51:17; יוחנן א' 2:16;
פיליפיים 2:13-15.

פסוק לשינון: "כִּי־נָתַן הַמֶּלֶךְ הַמַּלְאָכִים וְהָאֲנָשִׁים הַחַטָּאִים הַתִּקְרְבוּ לְשִׁמְעַת אוֹתוֹ, הַתְּלוֹנְנוּ הַפְּרוּשִׁים וְהַסּוֹפְרִים לֵאמֹר: "הֲנֵה זֶה מְקַבֵּל אֶת הַחַטָּאִים וְאוֹכֵל בְּחֶבְרֵתָם." (לוקס 15:1).

בכל חודש, שמש בקהילת מאמינים נהג במיניבוס עם חבורת בני נוער לבית אבות כדי לערוך טקס הלל והשתחויה. בפעם הראשונה שבקרו שם, לקח זקן אחד את ידו של השמש והחזיק בה לאורך כל ההשתחויה דבר שחזר על עצמו פעם אחרי פעם בכל חודש. פעם אחת כשהגיעו הצעירים הם לא מצאו את הזקן בכיסא הגלגלים. צוות העובדים בבית האבות אמרו כי אין הרבה סיכויים שהוא יזכה לראות אור של יום נוסף. השמש הלך לחדרו של הזקן והלה שכב שם במיטתו מחוסר הכרה. הוא לקח את ידו של הזקן והתפלל שהאדון יזכה את הישש בחיי נצח. מחוסר ההכרה לחץ את ידו של השמש בחוזקה והשמש ידע כי נשמעה תפילתו. בעוד הדמעות מציפות את עיניו הוא נתקל באישה שאמרה לו: 'אני הבת שלו, הוא חיכה לך, אבא שלי אמר שפעם בחודש ישוע מגיע ואוחז את ידו ואני לא רוצה למות עד שאחזיק את ידו פעם אחת נוספת'. - מתוך הסרטון 'הקטנים שבין אחיי'. סרטון שהופץ על-ידי אולד פשיאון פיקצ'רס 2004. משיחיות היא להיות התגלמותו של ישוע עבור מישו.

מקצת השיעורים הבאים ייתמקדו בהיבטים של פועלו של ישוע והשיטות שבהם השתמש וכיצד תוכל קהילת המאמינים להוציא לפועל את הסמכות שקבלה.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-6 לאוגוסט.

השיטה של ישוע בלבד

פיסקה אחת שמצוטטת רבות מסכמת את פועלו של ישוע והדרך בה נהג על-מנת לעשות תלמידים (ראו גם מתי 35, 36: 9). "רק השיטה של ישוע תיתן לנו הצלחה אמיתית בעשיית תלמידים. האדון היה מעורב בחיי בני האדם כאחד שביקש את טובתם. הוא הראה להם חוס וסימפטיה, מילא את צרכיהם וזכה בבטחונם. ואחר כך קרא להם: בואו אחריי". (אלן ג'י ווייט, 'מפעלות התברואה', עמ' 143).

הבה נבחן זאת.

1. ישוע התערב בחברת בני האדם וביקש את טובתם. (הוא פיתח מערכות יחסים).
 2. ישוע חמל על ההמונים. (הוא יצר קשרים).
 3. הוא מילא את צרכיהם.
 4. כאשר הוא שילב את שלושת המרכיבים לעיל הוא זכה באמונם.
 5. לאחר מכן הוא קרא להם ללכת בעקבותיו- להיות לתלמידיו.
- מה שמתגלה כאן הוא מודל מושלם של הבשורה. שיטות אלו יובילו אותנו להכריז את הבשורה באופן מושלם יותר. ישוע לא הפריד בין הפן החברתי (שלבים 1-4) לבין ההזמנה ללכת בעקבותיו (שלב מספר 5) וגם אנחנו לא צריכים להפריד ביניהם. כל השלבים יחד מביאים להצלחה האמיתית. שיעור זה יתרכז בשלב הראשון שבמדגם של ישוע. שיעורים מספר 7 עד 11 יתרכזו בשאר השלבים.

מה מלמדים הפסוקים הבאים על מעורבותו של בן האלוהים עימנו? (מתי 1:22,23; יוחנן 1:14).

כולנו פגועים עד עמקי נשמתנו כתוצאה מהחטא. אולם כל מה ששורר בעולמנו בעטיו של החטא מרוכך על-ידי השלום והמחילה של אלוהים עם המין האנושי דרך פועלו ושליחותו המושלמת של ישוע. הוא התערב עם בני האדם וביקש לעשות להם רק טוב, גם בקרב אלו שנחשבו בתרבות שלו לגרועים ביותר.

הגו באמת המדהימה הזו שזה שברא עם אביו את העולמות (ראו יוחנן 3: 1), ישוע, לקח על עצמו להיות לבשר ודם וכאדם פעל למען האנושות השרוייה בשפל בשל החטא הקדמון. כיצד תוכל אמת מדהימה זו, המלאה בתקווה להשפיע על הדרך שבה אנו מתקשרים עם הזולת ועוזרים להם?

אבידה ומציאה

ישוע מספר כאן שלושה משלים בלוקס פרק 15, בהקשר ישיר להאשמות של הפרושים ובעלי התורה, הרבנים, שישוע "מְקַבֵּל אֶת הַחוּטָאִים וְאוֹכֵל בַּחֲבֻרָתָם." (לוקס 2: 15).
קיראו את הפסוקים הבאים ושימו לב למהות שבתשובה של ישוע להאשמות האלו.

לוקס 7-15:3

לוקס 10-15:8

לוקס 11-15:24

כל משל מתחיל בסיפור על אבידה ומסתיים בחגיגה, ביטוי לאהבתו של אלוהים כלפינו והעניין שהוא מגלה בגאולה שלנו.

רועה קהילה גילה שמשפחה שלמה שגילתה התעניינות רבה בשידורי 'קול הנבואה' הייתה מעוניינת גם בלימודי מקרא קודש, מלבד אחד מבני המשפחה. האב האם והבת הצעירה קיבלו את המשיח לחייהם וחיכו לו בכיליון עיניים שיגיע ללמד אותם. הבן הבכור התמרד כנגד המשיחיות ולא רצה להיות מעורב בה כלל. בכל ערב שהגיע רועה הקהילה ללמד אותם עזב הבן את החדר ולא השתתף בשיעור. לאחר שלושה שבועות של לימודים מתמידים איתגר הרועה קהילה את השלושה לשקול את הקדשת חייהם למשיח עיי טבילה. לכל אחד מהם הייתה סיבה משלו מדוע הוא צריך לחכות מספר חודשים לפני שיחליט להיטבל. מבלי שום אזהרה נכנס הבן לחדר והודיע שהוא מוכן להיטבל בכל עת שרועה הקהילה ימצא שהוא מוכן לכך. הוא עקב אחר השיעורים בחדר הסמוך עם התנ"ך והברית החדשה שהוא קנה בחנות של ספרים משומשים לאחר השיעור הראשון שנתן הפסטור ולאורך כל הדרך גדלה אמונתו והוא השתכנע יותר ויותר שעליו להראות בפומבי את אמונתו. שבועיים לאחר מכן הנער נטבל וחודש לאחר מכן נטבלו שאר בני משפחתו. בהתחשב במשל שזה עתה קראנו נוכל לתאר לעצמנו את האושר בשמיים על החלטות אלו. ישוע שם עצמו במצבים מסוג אלה במתכוון, כגון המפגש עם האישה השומרונית, שר המאה הרומאית, האישה שמשחה את רגליו בבושם יקר ומפגשים רבים אחרים עם אלו שאינם ראויים לכאורה בעיני אלו שחשבו שהם קדושים מדי בכדי להיות במחיצתם. האם נמנעתם ממתן עדות או עזרה למישהו שחשבתם שלא יישתלב בקהילת המאמינים שלכם? מה צריך לקרות על-מנת שאתם וקהילת המאמינים שלכם תמצאו חסד מספיק בכדי לאמץ 'חוטאים' אלו?

ארוחה עם חוטאים

קיראו את מתי 13:9-10. איזה מסר חשוב נוכל לקבל מתגובתו של ישוע למותחי הביקורת עליו? קיראו את הושע 6:6.

ישוע יושב לסעוד עם מי שהחברה בזמנו דחתה. אילו אנשים נכללים בתרבות שלכם כאנשים לא רצויים?

הפרושים מפריעים את מהלך הסעודה בשואלם האם זה ראוי לישוע לשבת יחד עם האנשים הדחויים האלו, וישוע מאתגר אותם ללמוד מהם רחמים, להבדיל מהקרבת קורבן לאלוהים. "צֵאוּ וְלִמְדוּ מֵהַ מְשֻׁמֶּעַ חֶסֶד חֶפְצָתִי וְלֹא-זִבְחִי, כִּי לֹא בָאֲתִי לְקַרְא לְצַדִּיקִים כִּי אִם לְחוֹטְאִים." (מתי 9:13). כמה מצער שישוע צריך ללמד את מנהיגי הדת אחת מהאמיתות הדתיות החיוניות ביותר של אמונתם. שוב מתגלה כאן הבעיה שהייתה קיימת לאורך כל תקופת הברית הישנה, הקיימת גם בימינו: בעיית החשיבות שניתנת לטכסים ומערכות דתיות על-פי דעתם של אנשים, יותר מאשר הדרך שבה הם מתנהגים כלפי הזולת. כמה מעניין שישוע ציטט כאן פסוק מהתנ"ך על-מנת לחדד את הנקודה. (הושע 6:6).

"אלפים עושים את אותה הטעות שעשו הפרושים שהוכיח ישוע בסעודה אצל מתי. במקום לוותר על רעיון אהוב או להתפטר מדעה שהפכה לאליל, רבים מתכחשים לאמת שבאה מאב האור. הם בוחרים לבטוח בעצמם ולהסתמך על חוכמתם שלהם ואינם מכירים בעניות והמחסור הרוחניים שלהם... צום ותפילה שמקורם בנפש המצדיקה עצמה הם תועבה בעיני הקב"ה." (אלן ג'י ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 280). זה קל מאוד לשפוט אחרים על-פי אמות המידה האישיות שלנו. כדאי שנלמד בצניעות כיצד להתכחש לעצמי ולתת לרוח האלוהים לגלות לנו להכיר ברחמים שקיבלנו ולהרגיש מורשעים.

מה נאמר לנו בתהילים 51:17? כיצד יכולה הבנה טובה וברורה יותר של חטאינו להבין את משמעות הפסוק?

מעורבות חכמה

נואם ביקש פעם מקבוצת מאזינים למנות את מספר חבריהם שאינם אדבנטיסטים. אחד הנוכחים בקצה האולם קם והכריז בחגיגות 'אני גאה לומר שאין לי שום חבר שאינו אדבנטיסט!' ייתכן והיו לאיש הזה כוונות טובות, אלא שדבריו גילו איזה 'אור' לגויים הוא היה. כפי שכבר ראינו במתי 5:13 נאמר לנו שאנו אמורים להיות כמלח בארץ ושהמלח הזה יכול להפוך תפל. סוחר אחד מצידון צבר מלח רב שהונח במחסנים ישירות על האדמה ומסיבה זו איבד המלח את טעמו. במלח זה השתמשו לבסוף לסלילת כבישים. כך שגם אנחנו צריכים להיות זהירים במיוחד שלא להיות מעורבים עם 'העולם' במידה רבה כל כך שהעולם שודד אותנו מהטעם המיוחד שלנו. האם הערכים שלנו עולים בקנה אחד עם אלו של 'העולם'?

מה נוכל ללמוד מהפסוקים הבאים? מהם הדרכים השגויות של מעורבות עם 'העולם'?
 בר' 13:5-13, 26-19:12; במד' 3-25:1; יוחנן א' 2:16.

דוגמאות מקראיות אלו מתארות את הצורך שלנו בזהירות במעורבות עם אנשים החיים עם ערכים שאינם מקראיים כשם שהם מופיעים ביוחנן א' 2:16. אנו משלים את עצמנו אם אנחנו חושבים שאין צורך בזהירות ושאינן סכנה באימוץ הערכים של העולם הזה. ובו זמנית כיצד נוכל להיות לתועלת לזולת אם נתחבא על-מנת שלא נושפע שלילית על-ידי 'העולם'?

שימו לב לאיזון בדברים הבאים של אלן וייט: "האם צריכים משיחיים לסרב להיות מעורבים עם אלו שאינם מאמינים ולבקש למנוע כל תקשורת עימם? לא! עליהם להיות איתם בעולם אלא שלא 'מן העולם', לא ליטול חלק בדרכים שלהם או להתרשם מהם ולא לפתוח את ליבם לאורחות חייהם ומנהגיהם. מעורבותם עימם הינה למטרה אחת: למשוך אחרים למשיח". (אלן ג'י וייט, 'מסרים נבחרים' כרך 3, עמ' 231).

כמה חברים מחוץ למסגרת הקהילתית האדוונטיסטית יש לכם? מה טיב מערכת היחסים שלכם איתם? מי משפיע על מי יותר? אתם עליהם או הם עליכם?

”דֹרֵר רַע וּמִנְאֵף”

ללא ספק זקוק העולם למה שניתן לנו במשיח. אין שום דבר חשוב בתוכנו ובעצמנו. בגלל מה שקיבלנו מהמשיח חויבנו להושיט ידינו לזולת. ובדיוק בשל העובדה שקיבלנו את המתנה הנפלאה הזו נקראנו להפיץ את הבשורה לאלה שלא פתחו עדיין את המתנה הזו. "...חֲנֻם קִבְּלָתֶם, חֲנֻם תִּתְּנוּ" (מתי 8: 10).

קיראו את אל הפיליפים 15:13-2. מה נאמר לנו כאן? כיצד זה מתאים לקריאה שלנו להושיט יד לזולת מבלי ליפול לחטא בעצמנו?

אנחנו צריכים לוודא שהזהירות שלנו ממגע עם העולם לא ימנע בעדנו מלהיות בקשר עם הנפשות החיות בו. קל כל-כך להישאר בנוחות הרוחנית והדתית שלנו ולהפוך למסתגרים. הסתגרות שכזו יכולה בנקל להפוך לדת המרוכזת בעצמה. כמה פעמים למשל עוסקות קהילות מאמינים יותר בוויכוחים על סגנון ההשתחויה או הדוקטרינות (התורות) במקום הושיט-יד לעולם גווע.

רוברט לינטיקאם בספרו "להעצים את העניים" (עמ' 21-30), מתאר שלושה סוגים של קהילות מאמינים. האחת היא הקהילה העירונית שבעצם אין לה שום קשר עם החברה הלא מאמינה מסביבה ותמצית הדגש שלה היא מתן שירות לצרכי קהל המאמינים בלבד. השנייה היא קהילת מאמינים למען העיר, קהילה זו יודעת שהיא צריכה להיות מעורבת במתן שירות לקהילה הסובבת אותה ומנחשת מהם צרכי הקהילה ומבלי לשאול ולחקור עם הקהילה עצמה היא יוזמת תוכניות ופעילויות והסיכון שלה הוא נומינלי חסר משמעות וחסר מעורבות מצד הקהילה. השלישית, היא קהילת מאמינים עם הקהילה הסובבת אותה, קבוצה זו עורכת מחקרים ומנתחת את המבנה הדמוגרפי של החברה הלא מאמינה על-מנת להבין טוב יותר את היעד של השירותים שהיא מוכנה לתת. חברי קהילת המאמינים מערבים עצמם עם מנהיגים מיחוץ לקהילה ושואלים אותם מהם צרכיהם האמיתיים. סביר מאוד שמתן השירות של קהילת מאמינים זו יהיה רלוונטי ויתקבל בברכה משום שהקהילה כבר נתנה את חוות דעתה ובוטחת בתהליך. קהילת מאמינים זו מצטרפת לקהילה שבה היא קיימת במאבק לגיבוש ההחלטה של ייעוד הקהילה וחבריה להישג מטרה זו. קהילת מאמינים שכזאת מעורבת באירגונים קהילתיים ויכולה לעזור לחברה הסובבת אותה להוסיף שירותים חיוניים חסרים. השיתוף הזה כתף אל כתף עוזר במימוש הצרכים האמיתיים של הקהילה.

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את הפרק 'הדוגמה שלנו', עמ' 17-28 בספר THE MINISTRY OF HEALING ; 'מתי-לוי', עמ' 272-280 בספר 'חמדת הדורות'.

משימתה של קהילת המאמינים היא עבור העולם ולא עבור עצמה בלבד. היא אורגנה למען מתן שירות לזולת. קהילה מסויימת סימנה בשילוט את הכניסה לחניון שלה "כניסה למשרתים".

"לא ניתן להתקרב מבלי לשהות קצת זמן במחיצת האובדים", ישוע היה הדוגמה למעורבות עם הזולת. חברי הקהילה הם מלח ועליהם לחזור לקהילה הסובבת אותם. "אין לנו מנדט לשינת דובים ביערות לבשר לארנבות. יש לנו הזמנה דרך הנבואה של האדון להיות מעורבים כשם שהיה ישוע מעורב עם אלו שנחשבים ללא נחמדים ואהובים, העניים והאובדים. ישוע היה חברם של החוטאים. הוא הסב איתם בסעודות ואפילו בחתונה ופגש אותם במקום שבו הם שהו. ישוע מעולם לא התפשר על אמונתו אולם הוא אהב לשוחח עם החוטאים ולהיות במחיצתם. האנשים שהרגישו הכי בנוח במחיצתו היו חוטאים ואלו שהרגישו הכי לא בנוח היו אלו שקראו לעצמם קדושים. אולם ישוע לא שם ליבו על-כך בכלל משום שהיה לו סדר עדיפויות נכון. הוא בא על-מנת להושיע את החוטאים. זו הייתה משימתו וזו צריכה להיות המשימה שלנו גם אם זה יטריד מישהו מבין הקדושים...במשך תקופה ארוכה מדי התבודדו האדבנטיסטים בגיטאות ומקומות מבטח כאילו ששאר העולם אינו קיים. תקופה זו הגיעה לקיצה, אל לנו לחיות בכפירה עוד. הגיע הזמן להיכנס לקהילה שבה אנו חיים כקהילת מאמינים." (ראסל ברל, 'כיצד לבנות קהילה אדבנטיסטית', עמ' 50. Fallbrook California.: Hart) (Books, 2009).

שאלות לדיון:

1. דונו ברעיון המוצג לעיל שבניתוק שלנו מהקהילה בה אנו חיים אנחנו בעצם 'כפירה'. האם אתם חושבים שמילים אלו קשות מדי, או שמא הן נחוצות על-מנת להבהיר את הנקודה? איזו הצדקה לעמדה שלכם תוכלו למצוא במקרא?
2. למרות שעלינו להיות מעורבים בקהילה על-מנת לשרת אותה, מדוע זה חשוב שנקבל תמיכה וניתן דין וחשבון לקהילת המאמינים שלנו, מדוע זה מרכיב שאסור לנו להשמיט? כיצד נוכל לעזור אחד לשני בתוך קהילת המאמינים שלנו בעוד אנו מבקשים לשרת את האובדים בעולם מבלי להיקלע לדרכי העולם?
3. דונו בנושא בזבוז הזמן בדיונים על נושאים פנימיים במקום לעסוק בבישור. כיצד נוכל להימנע ממלכודת זו?

שיעור מספר 7*
12 - 6 אוגוסט

ישוע רצה בטובתם

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפרקים והפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: יונה
3:4-6; לוקס 19:38-42; מתי 5:43-47; קורינתיים א' 13; מארק 8:22-25;
פיליפיים 2:3-5; יעקב 2:14-17.

פסוק לשינון: "יְרוּשָׁלַיִם, יְרוּשָׁלַיִם, הַהוֹרֶגֶת אֶת הַנְּבִיאִים וְסוֹקֶלֶת אֶת
הַשְּׁלֹחִים אֵלֶיהָ, כָּמָה פְּעָמִים חָפַצְתִּי לִקְבֹּץ אֶת בְּנֵיךָ כְּתִרְנֹלֶת הַמִּקְבָּצִת אֶת
אֶפְרוֹחֶיהָ תַּחַת כַּנְפֶיהָ וְלֹא רָצִיתָם." (מתי 23:37).

בשבת בבוקר במהלך שיעורי השבת בקהילה ניתן לראות לעיתים קרובות בחוץ צעירים על גלגליות. למה? משום שקהילת המאמינים נפגשת במתנ"ס קהילתי ליד פארק הגלגליות. ואם אתם חושבים שאלו שבאים על הסקיבורדים שלהם לא רצויים, חישבו שנית. בניסיון למנוע פשע בקרב בני הנוער בנתה הממשלה את הפארק במטרה לספק פעילות קצת יותר בריאה. לכנסלמה הבנייה של המרכז והפארק רצתה הממשלה שקהילת מאמינים תקיים את ההשתחויה שלה בבניין. מנהיגי הקהילה הרגישו שנוכחות קהילת המאמינים תהווה השפעה מורלית חיובית על בני הנוער המשתמשים בפארק. הם הזמינו מספר קהילות מאמינים אולם רק סוג אחד נענה, וזו הקהילה שמתאספת בשבת בבוקר ללימוד והשתחויה. חברי הקהילה האדבנטיסטית הזו היו נלהבים מאוד לעבור לבניין משום שבני הנוער היו חלק מהיעד שלהם. ההגדרה של הקהילה המקומית הזו של קהילת מאמינים היא: קהילה שלא קיימת עבור עצמה. זו צריכה להיות ההגדרה של כל הקהילות שלנו.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-13 באוגוסט.

יונה בנינווה

קיראו את יונה 4:6-4:3. איזו בעיה יש בגישה של יונה?

ביונה פרק 4 יושב הנביא מזרח מהעיר הגדולה נינווה. הוא בישר את מסר האבדון, נבואת הזעם שניתנה לו על-ידי אלוהים. הוא מהרהר על מסעותיו, מיאונו ללכת לנינווה, טקטיקות הברחה שלו, דרישתו המתמדת של אלוהים שיונה יחזור למשימתו, המסע בן שלושת הימים בבטן הדג והמסע הארוך לתוך היבשה מקו החוף. והכל בשביל מה? שאלוהים יראה את חסדו עבור המתועבים האלה? תושבי העיר חזרו בתשובה אולם יונה הרגיש נבגד. הוא הרגיש חסר כבוד ומנוצל. תקוותו הייתה שעיר עובדת אלילים זו שמנתה 120,000 איש תיהרס ובתוך כך תיראה עדיפותו של אלוהים כלפי העם הנבחר ותוצדק שינאתו של יונה כלפי תושבי נינווה.

קיראו את לוקס 42-38:19. מה קורה כאן? מהי גישתו של ישוע כלפי ירושלים?

800 שנים לאחר זמנו של יונה רכב ישוע על חמור ברכס ההר הצופה לעבר ירושלים. קריאות של הלל נשמעו באוויר "הושע-נא לבן-דוד! ברוך הבא בשם יהוה! הושע-נא בפרומים" יחד עם קריאות תקווה "שלום בשמים וכבוד בפרומים". (מתי 9: 21; לוק' 19: 38). בתוך כניסת הניצחון של ישוע ובעוד הוא מתקרב לעיר הוא עוצר ומקונן לה: "לו ידעת היום גם את אשר אלי שלום! אלא שעתה נסתר הוא מעיניך" (לוק' 19: 42). שימו לב לניגוד, יונה עושה את רצון האלוהים בהסתייגות, ואין הוא מודאג כלל מרווחתם של התושבים. ישוע מתקרב לירושלים ובליבו נטל אחד: שהם יקבלו את הישועה שהוא מציע להם במחיר אישי עצום מבחינתו. שתי ערים, נינווה וירושלים. שני שליחים, יונה וישוע. ההבדל ברור. ישוע נותן דוגמה נטולת אנוכיות ויחס איכפתי המבקש את טובתם של האנשים. מי ייתן ונגלה אותו יחס וגישה בעזרתו של האדון בדיוק כשם שראינו ביחסו של ישוע כלפי האבודים.

כיצד משפיעה אנוכיות על היחס שגורם למישהו להיות חסר התחשבות ודאגה לישועתם של אחרים?

העיקרון שאומר 'בכל זאת'

מצורע התקרב לישוע והתחנן לרפואה. חוכמה קונבנציונלית אומרת שהאיש צריך להיות בהסגר. ישוע הטהור הושיט את ידו ונגע בו בכל זאת (מתי 4: 1-8). פטרוס מתכחש לישוע שלוש פעמים בזמן המעצר שלפני משפטו של ישוע (יוח' 18). לאחר קומו לתחייה, חוקר ישוע את ליבו של פטרוס ובכל זאת מסמיך אותו לשירות בשמו (יוח' 21). קהילת המאמינים בקורינת לא הוקירה את סמכותו והשפעתו של שאול השליח אולם הוא שירת אותם בכל זאת (קורינתיים ב' 15, 14: 12). ההחלטה שלעשות דברים בכל זאת או אף על פי, היא חיונית לגילוי אופיו של זה שרוצה בטובתם.

"מיליוני אנשים על סף מוות כבולים באזיקי הבורות והחטא, ואפילו לא שמעו אודות אהבת המשיח אליהם. אם היינו עומדים במקומם מה היינו רוצים שיעשה עבורנו? כל עוד יש בכוחנו לעשות זאת אנו תחת חובה כלפיהם. החוק של המשיח בחיינו, שעל פיו כל אחד מאיתנו חייב לעמוד במשפט לפניו ולהיות מזוכה או מורשע מסתכם כך: "כָּל מִה שֶׁתִּרְצוּ שְׂיַעֲשׂוּ לָכֶם בְּנֵי הָאָדָם, כֵּן גַם אַתֶּם עֲשׂוּ לָהֶם, כִּי זֹאת הַתּוֹרָה וְהַנְּבִיאִים" (מתי 7: 12). – אלן ג'יי ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 640.

כלל הזהב הזה הוא היסוד להלך המחשבה של קבוצה פעילה לטובת הזולת שצריכה לחשוב תחילה מה יפיק מירב התועלת עבור קהל היעד במקום לדאוג לרווחת הקבוצה הפועלת.

קיראו את מתי 47-43: 5; לוקס 27, 35: 6; לוקס 23: 34. איזו נקודת חיונית מגלה לנו ישוע כאן בעניין הגישה שלנו כלפי מעמד חברתי מסויים?

ישוע קורא לנו להראות אהבה וטוב לב לאנשים למרות העובדה שהם שונאים אותנו או שאולי הם אפילו אויביו. שימו לב שישוע קושר את המעשים והגישה הזו לאופיו של אלוהים עצמו. "אֲדַרְבָּא, אֶהְבֵּנוּ אֶת אוֹיְבֵיכֶם וְהִיטִיבוּ וְהָלוּ מַבְלִי לְצַפּוֹת לְגִמּוֹל, וְרַב יִהְיֶה שְׂכָרְכֶם וּבְנֵי עֲלִיוֹן תִּהְיוּ, כִּי טוֹב הוּא גַם לְכַפְּוִי טוֹבָה וְגַם לְרָעִים" (לוק' 6: 35). כיצד נוכל להבין את הרעיון הזה? אלוהים טוב לכפויי הטובה ולרעים? כיצד זה עונה לשאלה: איך זה שרשעים משגשגים לפעמים? כיצד עוזר לנו להבין טוב יותר את תמונת המצב העכשווית? כיצד משקף הפסוק ברומיים 2: 4 את המציאות הזו?

האהבה אף פעם לא כושלת

על-פי דבריו של ישוע שתי המצוות הגדולות ביותר הן לאהוב את אלוהים ולאהוב את רעינו- תמצית עשרת הדברות (לוק' 27,28: 10). הוא גם הראה לנו מי הם רעינו (לוק' 29-37: 10). ללא ספק היו חייו של ישוע מתחילתם ועד קורבן המשיח ביטוי לאהבה הטהורה של אלוהים שהוא התגלמותה של האהבה (יוח' 16: 4). אם כך בשביל לשקף את אופיו של אלוהים, על-מנת לגלות את האלוהים ודמותו אליהם עלינו לאהוב אותם. הגו ברעיון שהסיבה העיקרית לתירוצים של אלו שדחו את ישוע ואת המשיחיות בכלל היו אלו שטענו שהם עצמם משיחיים.

איזה דוגמאות מההיסטוריה ומימינו תוכלו לספק שבהן 'משיחיים' או אלה שטענו או טוענים שהם משיחיים עשו מעשים נוראים בשמו של ישוע? איזו אזהרה קיימת אפילו בספר דניאל ממצאות נוראה זו? (דנ' 7: 24,25; רומ' 2: 24).

אין פלא שכל-כך הרבה אנשים מכל הזמנים והדורות ואפילו בימינו לא נלהבים בכלל ממשיחיות. וזהו ההכרח לגלות את המשיח לזולת בדרך שבה אנו חיים את חייו באופן מעשי. שום דבר לא יכול להעיד על אהבתו של ישוע בצורה יותר בולטת מאשר שהיא תבוא לידי ביטוי בחיינו.

קיראו את קורינתיים א' 13. מה אומר שאול? מהי אהבה? מה מתאר את ההיפך ממנה? מה כוחה של האהבה על פיו? ממה נמנעת האהבה? כיצד צריכה האהבה להשתקף בחיינו כמשיחיים וכיצד שייכת האהבה לאופי של מתן העדות שלנו לקהילה הסובבת אותנו? אילו שינויים תצטרכו לאמץ במטרה לגלות אהבה שכזאת?

המגע השני

קיראו את מארק 25-22:8. איזה לקח רוחני נוכל ללמוד מהעובדה שהמגע הראשון של ישוע לא ריפא לגמרי את העיוור?

לאחר שירק ישוע בעיניו של העיוור הוא סמך את ידיו עליו ושאל: "האם אתה רואה משהו?" (מארק 23:8). מדוע ירק ישוע בעיניו? ספרות עתיקה מעידה על מספר דוגמאות שבם נעשה שימוש בריר על-ידי רופאים. נס זה מזכיר קצת את הריפוי של החירש אילם בדקפוליס זמן קצר לפני כן (מארק 37-31:7). אולם להבדיל מכל ניסי הריפוי שעשה ישוע היה מקרה זה היחיד שתועד כריפוי בשני שלבים.

קיראו שוב את מארק 23,24:8. כיצד אתם מבינים את תשובתו של האיש לשאלה: 'האם אתה רואה משהו?'

"אני רואה אנשים; כמו עצים אני רואה אותם מתהלכים" (מארק 24:8). זאת אומרת שהוא יכל להבדיל בינם לבין העצים רק בגלל שהם היו בתזוזה. מבחינה רוחנית כיצד נוכל לייחס תקרית זו לחיים שלנו? ייתכן שאחרי שישוע נותן לנו ראות רוחנית אז אנחנו משוקמים לגמרי. ייתכן שנראה 'אנשים כמו עצים', כאובייקטים. וזה יכול להעיד שעדיין איננו רואים כפי שצריך, יש לנו עדיין עיוורון מסויים לצרכי הזולת ואיננו רואים אותם כאנשים ממש עם צרכים ממשיים. הם אובייקטים, נתונים, כמו חפצים שהיינו רוצים שהם יצטרפו לקהילת המאמינים שלנו אולי בכדי להראות שיש לנו תוצאות במסעות הושט היד שלנו ולהראות כמה טובים שאנחנו. בגלל גישה כזו אנוכית רבים מהחברים החדשים האלה לא ישארו בקהילת המאמינים זמן רב.

קיראו שנית את מארק 25:8. מדוע אם כן ריפא ישוע את העיוור בשני שלבים?

ההקשר של הסיפור הוא עם נס ריפוי קודם שחולל ישוע בנסיונו 'לפקוח' את עיני השליחים שלא הבינו את משמע דבריו לכשאמר: "שימו לבכם, השמרו משאור הפרושים ומשאור הורדוס" (מארק 15:8). הם חשבו שהסיבה שישוע אמר את שאמר הייתה משום שלא היה להם מספיק לחם להפלגה. ישוע קרא להם עיוורים: "עינים לכם ולא תראו" (מארק 18:8). לא רק אנשים מחוץ לקהילת המאמינים צריכים רפואה. קיים עיוורון בקרב קהילת המאמינים. חברי קהילה עם עיוורון מסויים הרואים את האנשים מחוצה לקהילה כנתונים סטטיסטיים ואובייקטים לא יבחינו או ישימו ליבם ל'תינוקות' שבאמונה במשיח שעוזבים את העדה דרך הדלת האחורית. חברי קהילה אלו צריכים את מגעו השני של ישוע לרפא אותם כדי שהם יוכלו לראות טוב יותר ויאהבו את הזולת כשם שאהבם ישוע.

הקהילה המתרכזת בזולת

”אל תעשו דבר מתוך תחרות, אף לא מתוך כבוד שְׁנָא, אלא בנמיכות רוח יחשב איש איש את רעהו לנכבד ממנו. כל אחד אל ידאג רק לעניניו, אלא גם לעניניו של זולתו. יהא בכם הלך רוח זה אשר הִיהָ בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ: הוא אשר הִיהָ קִים בְּדַמוֹת אֱלֹהִים לֹא חֶשֶׁב לְשָׁלֵל הַיּוֹת שֶׁנָּה לֹאֱלֹהִים, אלא הריק את עצמו, נטל דמויות עֶבֶד וְנִהְיָ כְּבִי אֱדָם; וְכֹאֲשֶׁר הִיהָ בְּצוּרָתוֹ כְּאֶדָם, הִשְׁפִּיל עַצְמוֹ וְצִית עַד מָוֶת, עַד מָוֶת בְּצֶלֶב. עַל כֵּן הִגְבִּיהוּ אֱלֹהִים מְאֹד וְנָתַן לוֹ אֶת הַשֵּׁם הַנִּעְלָה עַל כָּל שֵׁם“ (פילי 2: 3-5).

באילו דרכים צריכים עקרונות אלו לשלוט בחיינו ולהשפיע על הדרך שבה אנו מתייחסים לא רק לחברי קהילת המאמינים אלא גם לחברי הקהילה הסובבת אותנו? כשהיה עלי-אדמות לא חשב ישוע על עצמו. על סדר יומו תמיד היה הרצון לדאוג לטובתם של הסובבים אותו. מרבית פעילותו עסקה במתן תשומת לב לאלו שכביכול הפריעו את הלך הדברים בבקשות כגון זו של יאיר לבוא לביתו ולרפא את בתו ששכבה על ערש דווי. 'הפרעה' זו נגרמה על-ידי אישה שדיממה במשך 12 שנים (מארק 5: 21-43). קהילת המאמינים במשיח היא רגליו וידיה עלי-אדמות. ישוע אהב אנשים יותר מכל דבר אחר וקהילת מאמינים השייכת לו באמת תלך בעקבותיו ותמלא אחר הדוגמה שהשאיר לה. לקהילות מאמינים יש מטרות וזה חשוב. אהבה ללא תנאים כלפי הזולת תוביל אותנו לעיתים לצאת מגדר המטרות, במיוחד אם מטרות אלו אינן עולות בקנה אחד עם אהבתו ומטרתו של אלוהים ורצונו שנבטא אהבה זו. עבור קהילות רבות טבילות עומדות בראש סדר העדיפויות. טבילה היא אירוע נפלא. היא קיום השליחות של ישוע במתי 28: 19. אולם מהי המוטיבציה של הקהילה שלכם? האם היא אנוכית? האם היא נעשית על-מנת להראות את הקהילה באור יפה ולשבח את רועה הקהילה? או האם קהילת המאמינים באמת רוצה שאנשים בקהילה הסובבת אותם יהנו מהחיים העשירים הקיימים במשיח (יוח' 10: 10) ולקבל כל מה שישוע מציע להם משום שרצונם לראות רק טוב לקהל היעד? קהילות מאמינים מסויימת ניהלה בית תמחוי בשכונת מצוקה בעיר. רועה הקהילה שם אמר: 'עלינו לסגור את בית התמחוי הזה משום שאין לנו טבילות מכאן'. קהילת מאמינים אחרת זה עתה סיימה לבנות בניין חדש להתכנסויות והייתה גאה מאוד בכך. כשהציע רועה הקהילה הזו שיוזמנו תושבי הסביבה לתוך הבניין לתוכניות כגון חופשה עם המקרא או לקבל איבחון רפואי ולחשוף אותם לאווירה של הקהילה, אחד השיקולים היו החשש שהשטיח החדש יתכלך ויתבלה, ושאוילי השירותים יושחתו. השוו את שתי הקהילות האלו לקהילה שנפגשה ליד פארק הסקיטבורד.

קיראו את הפסוקים שבשיעור היום. עד כמה משקפים הפסוקים את היחס שלכם לזולת? כיצד נוכל ללמוד להתנסות בהתכחשות לעצמנו הנחוצה לגילוי מרכיבים אלו באופיינו?

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את הפרקים הבאים על-ידי אלן ג'י ווייט - "הדוגמה שלנו" עמ' 17-28 בספר The Ministry Of Healing; "דָּבָר אֶחָד חָסֵר לָךְ" עמ' 518-523 בספר חמדת הדורות (גירסה אנגלית); והפרק "חיי החברה" עמ' 186-188, 190-192, 194-196 בספר My Life Today. "בכדי להגיע לכל קבוצה בחברה עלינו לפגוש אותם במקום בו הם נמצאים; משום שלעיתים רחוקות מאוד הם יחפשו אותנו מרצונם החופשי. לא מהבימה במרכז האסיפה יונעו לבבות המאזינים על-ידי אמת אלוהית. המשיח העיר את תשומת ליבם בכך שהתהלך בינותם וביקש לעשות להם טוב. הוא דרש אותם בתחביבים היומיים שלהם והציג עניין בלתי מעמיד פנים בענייני היום יום שלהם" - אלן ג'י ווייט, 'My Life Today', עמ' 186.

כמה נכונה ההצהרה שרבים מהאנשים כיום מסיבות כלשהן לא יבקשו לבוא אלינו מרצונם החופשי. כמו שישוע ירד לכאן וביקש לבוא במגע איתנו כך נצטרך לעשות למען האחרים. במובן מסויים זה לא צריך להיות כל-כך קשה. ישנם כל-כך הרבה אנשים וצרכיהם רבים. עולמנו הוא מקום שבו כאב רב ובמקרים רבים כל מה שמחפש בן אנוש זה מישוהו שיקשיב, לדבר למישוהו ולהיות עם מישוהו שאיכפת לו ממנו. וכקהילה עלינו לתת גם עזרה פיזית ברמה מסויימת ככל שנדרש. עלינו להיזהר שלא להיות אשמים במה שיעקב מזהיר מפניו: בעלי אמונה בלי מעשים להוכיח אותה. כמה מעניין גם שהוא כתב את זה בהקשר של התנהגות ולא דווקא דיאטה ולבוש אלא במתן עזרה לנזקקים (יעק' 14-17: 2). כולם יכולים להגיד שיש להם אמונה. הדרך שבה אנו מתנהגים עם שכנינו היא האומדן האמיתי לאמונה שלנו.

שאלות לדיון:

1. קיראו את יעקב 14-17: 2. כיצד תוכלו לעזור לקהילה שלכם שלא להיות אשמים במה שהזהיר יעקב?
2. חישבו על מספר דמויות מקראיות שהתנהגו בצורה יוצאת מן הכלל בלי אנוכיות ונתנו שירות איכפתי. לדוגמה: "בְּיָפוֹ הָיְתָה תַּלְמִידָה וַשְׁמָה טַבִּיתָא, פְּלוֹמֶר צְבִיָּה, וְהָיָא רַבַּת מַעֲשִׂים טוֹבִים וּמְרַבָּה בְּגִמְלֹת חֲסִידִים" (מע"ה ש 36: 9). איזה מעשים טובים אתם עושים באיזור שלכם?
3. קל מאוד לעשות מעשים טובים כשכולם רואים ואנחנו מקבלים שבח על כך. ומה עם עשיית מעשים טובים בסתר ושאינן להם שכר עכשווי ושללא אחד לא איכפת מכך?
4. מישוהו שאל משיחי: 'מהי תכלית חייך?' הלה הגיב: 'לתת ולא לבקש שום דבר חזרה'. עד כמה כוללת תשובה זו את הגישה שהמשיחיים צריכים לאמץ?

שיעור מספר 8
13 - 19 אוגוסט

ישוע הראה איכפתיות

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: מלכ' ב' 13:23; שמ' 2:23-25; לוק' 7:11-16; יוח' א' 3:17; יוח' 11:35; רומ' 12:15; קור' ב' 3,4:1.

פסוק לשינון: "בְּשִׁינָא רָאָה הֶמוֹן עִם רַב. הוּא נִתְמַלֵּא רַחֲמִים עָלֵיהֶם וְרָפָא אֶת הַחֹלִים שְׁבִינֵיהֶם" (מתי 14:14).

כמה טראגי זה יכול להיות? נערה בת 17 שנאבקה עם דברים שנעורות בת גילה נאבקות בס אלא שלה היה קצת יותר קשיים ולבסוף היא התאבדה. מי יכול לתאר את ההרס של הוריה? רועה הקהילה הגיע לביתם התיישב בסלון לידם ובמשך זמן ארוך לא אמר דבר הוא פשוט ניסה לחוש את כאבם, ולפתע החל להתייפח ובכה עד שיבשו דמעותיו. ואז מבלי לומר מילה הוא קם והלך. זמן מה לאחר מכן אמר האב לרועה הקהילה עד כמה הוא העריך את מה שעשה. הוא ואישתו לא היו צריכים שום מילות עידוד, הבטחות או ייעוץ. כל מה שהם היו זקוקים לו היה איכפתיות. 'אני לא יכול להגיד לך מה שעשתה הסימפטיות שלך עבורנו' אמר לו האב. המילה סימפטיה מיוונית משמעה 'עם חמלה' או רחמים. הכוונה היא להיות עם מישהו באופן מעמיק. להראות סימפטיה כלפי צערם של אחרים מביא אותנו לקירבה רבה עימם. להראות סימפטיה היה חיוני גם לישוע בבקשו להושיט יד לאנשים.

לשמוע את האנחות העמוקות

עולמנו יכול להיראות כמקום מפחיד למדי: נרחב, קר, ועצום כל-כך עד שקיומנו נראה בעינינו כחסר חשיבות או משמעות. פחד זה גבר עוד לאור ההתפתחות המדעית, הטלסקופים הגדולים גילו שהיקום גדול יותר ממה שהדמיון שלנו יכול לתפוס. אם נוסיף לכך את השערותיו של דרווין שברוב הגירסאות הפופולריות דוחה את רעיון קיום בורא, וכך יכולים אנשים להיאבק עם חוסר תקווה בבריאה שלכאורה לא איכפת לה מהם. כמובן שהמקרא נותן לנו זווית ראייה שונה על מקומנו בבריאה.

מה מלמדים הפסוקים הבאים על חמלתו של אלוהים כלפי הבריאה הנתונה תחת חטא כאן עלי-אדמות?

שופטים 2:16-18

מלכים ב' 13:23

ישעיה 54:7,8,10

בניגוד לדעה שאלוהי הברית הישנה הוא מרושע, קפדן, קשוח, חסר חמלה ומסרב לסלוח במיוחד בהשוואה לישוע והדרך שבה הוא מוצג בברית החדשה, מגלים פסוקים מעטים אודות חמלתו של אלוהים כלפי האנושות.

מה מלמדים אותנו הפסוקים בשמות 25-23:2 על הגישה של אלוהים לסבל?

לאלוהים איכפת מאוד מברואיו (יעק' 5:11). זהו מוטיב מרכזי הנראה לאורך כל ספרי הקודש.

"הצער שלנו ואפילו הדרכים שבהן אנו מבטאים אותו, נוגעים בליבו האוהב...אף דבר העלול להטריד את שלוותנו אינו פעוט בעיניו מכדי שיבחין בו...שום אסון לא יפקד את הפחותים שבבניו...בלי שאבינו שבשמיים יבחין בהם או יגלה בהם עניין מידי." – אלן גיי ווייט, 'הדרך למשיח', עמ' 76.

איזה אנחות קולקטיביות עולות השמימה מהקהילה הסובבת אותכם? כיצד יוכל אלוהים לפעול דרכיכם בכדי להפגין חמלה כלפי הנזקקים?

גואלנו מלא החמלה

כשהיה ישוע עם האנשים בפועלו עלי-אדמות, הוא נתקל במצבים שהראו את האיכפתיות והחמלה שלו עבורם. "כְּשֵׁינֶצָּא כָּאֵה הָמוֹן עִם רַב. הוּא נִתְמַלֵּא רַחֲמִים עֲלֵיהֶם וְרָפָא אֶת הַחוֹלִים שְׂבִינֵיהֶם" (מתי 14: 14).

קיראו את מתי 9: 35, 36 ולוקס 16-11: 7. מה מלמדים פסוקים אלה על הדרך שבה חמלה ורחמים מתבטאים?

המילה סימפטיה מזכירה מילים נרדפות אחרות כגון חמלה, אמפתיה והזדהות רגשית. על פי מילונים שונים רחמנות היא חמלה, סימפטיה והזדהות רגשית. חמלה היא הזדהות עם כאבו וסבלו של אחר. אמפתיות היא היכולת להזדהות רגשית עם רגשותיהם של אחרים. חמלה וסימפטיה מראים שלא רק שאנחנו מבינים מה חשים אחרים אלא שגם ברצוננו לעזור לשחרר אותם ולפטור אותם מסבלם. כשאתם שומעים על דברים עצובים שקורים לאנשים בקהילה הסובבת אתכם כגון בית שנשרף או פטירה במשפחה, מהי תגובתכם? האם אתם פוטרים את הידיעה באומרכם: 'כמה מצער' וממשיכים לסדר היום? או האם אתם מרגישים הזדהות עימם? חמלה אמיתית תוביל אתכם לנחם את חברים ולעזור להם ולזרים באופן מעשי. בין אם זה גלויה בדואר או ביקור אישי ומתן עזרה ממשית, מעשה אוהב שכזה הוא תוצאה של חמלה אמיתית. למרבה המזל נענים אנשים ואירגונים לאסונות גדולים. אולם לעיתים קרובות מדי אנחנו לא שמים לב לאסונות בקנה מידה 'קטנים' (לא שאפשר לאמוד את האובדן בנפש), המשפיעים עמוקות. ישוע לא רק שנמלא רחמים אלא גם עשה משהו בנידון. לנו הקריאה לעשות כדוגמתו של אדוננו. כל אדם יכול להרגיש חמלה או צער כלפי חוסר מזלו של שכנו. השאלה היא מה הוא עושה בנידון, לאיזה מעשים מובילה החמלה שהוא חש?

בארוחת הבוקר האזין איש אחד לאישתו שקראה חדשות טראגיות ממדינה אחרת שבה ניספו אלפי אנשים. לאחר ששוחחו מספר דקות על כמה שזה נורא שאל האיש אם קבוצת הכדורגל המקומית ניצחה במשחק שנערך לילה לפני. באילו דרכים אנו פועלים בדומה, ומה נוכל לעשות על-מנת להישמר מכך?

לשים עצמנו בנעליהם

קיראו את קולוסיים 3:12, פטרוס א' 3:8 ויוחנן א' 3:17. כיצד נוכל לגלות חמלה והזדהות כאלה המצויינים בפסוקים לעיל?

המילה אהדה בלטינית כוונתה 'לסבול עם' או 'להזדהות עם'. כפי שאנו סבלנו כך נוכל להבין גם את סבלם של האחרים; וכפי שאנו היינו רוצים את האהדה והחמלה והסימפטיה במהלך הסבל שלנו, נהיה מוכנים לעשות למען הזולת את אותו הדבר. בשיעור קודם ראינו את הסיפור על השומרוני הטוב. בצינו את הנקודות העיקריות שבדוגמתו של השומרוני, אומר ישוע: **"וְהִנֵּה שׁוֹמְרוֹנִי אֶחָד, שֶׁעָבַר בְּדֶרֶךְ, הִגִּיעַ אֵלָיו, וּכְשָׁרָא אוֹתוֹ נִתְּמַלֵּא רַחֲמִים"** (לוק' 33:10). החמלה דחפה את השומרוני לדאוג לפצוע שהיה בדרך. הכהן והלוי לבטח שאלו את עצמם: 'אם אעזור לאיש הזה, מה יקרה לי?' ייתכן והשומרוני חשב: 'אם לא אעזור לאיש הזה, מה יקרה לו?' בסיפור הזה השומרוני לקח את נקודת הראות של הפצוע ופנה לעשות משהו בנידון מבלי לחשוב על עצמו. הוא סיכן את בטיחותו ועושרו עבור איש זר. במילים אחרות, לפעמים קיים סיכון בלהיות משיחי ויש לסיכון פוטנציאל לעלות במחיר גבוה מאוד. שיקלו את הסיפור על הבן האובד מאותה נקודת ראות (לוק' 32-20:15). מה עושה אביו של הבן האובד שיכול לסכן את המוניטין שלו ולגרום לביקורת חריפה ואולי אפילו מריבה וסכסוך משפחתיים? החיבוק מלא האהדה, גלימת השייכות, טבעת האמון, סנדלי החירות והקריאה לחגיגה שמחה משקפים את האושר נטול האנוכיות של האב המוכן להקריב הכל למען שיקום בנו האובד. בסיפור הזה מתואר הבן האובד כחסר משמעת, בזבזן ופזיז. חישבו לרגע על המשמעות של מה שעשה אביו לכשחזר בנו, נוכל לטעון שהאב השליך הצידה את כל הכבוד והאצילות ובפזיזות העניק לבנו את כל שהיה לו. בעיניו של הבן הבכור היה האב עצמו בזבזן פזיז מתחת לכל ביקורת. האב הופך בעיניו של הבן הבכור לאיש שהיה אחיו הצעיר, והלב מלא החמלה שהפגין האב כלפי בנו הצעיר מסמן תחילת בזבוז כל המשאבים הנחוצים על-מנת לשקמו. רמה כזו של חמלה וסימפטיות מחייבים גישה נטולת אנוכיות ועושים אותנו לפגיעים, תוך כדי שאנו נוטלים בסבל של האחד שאנו מנסים לקדם בתהליך השיקום. בקצרה חמלה אמיתית וסימפטיה אמיתית עלולים לעלות לנו ביוקר.

”בכה ישוע” (יוח’ 11: 35).

מה מלמד פסוק זה לא רק על אנושיותו של ישוע אלא גם על הדרך שבה הזדהה עם סבלם של אחרים?

ביוחנן 11: 35 מפגין ישוע סימפטיה, הזדהות רגשית וחמלה. אף על פי שעתידי היה להקים לתחייה את אלעזר, כאב המשפחה שאיתה היה בקשר הדוק השפיע עליו פיזית ונפשית. אולם ישוע בכה רק בגלל מות חברו הטוב. לפניו הייתה התמונה הגדולה של הכאב והסבל של האנושות כולה בגלל ההרס של החטא.

”עול הצער של כל הדורות היה עליו. הוא נוכח לראות את תוצאות הפרת חוקיו של אלוהים. הוא ראה שבהיסטוריה של עולמנו, החל מזמנו של הבל היה המאבק בין הטוב והרע לממושך ובלתי פוסק. בהסתכלו לעבר העתיד הוא ראה את הסבל והצער, הדמעות והמוות שהיו עתידים להיות מנת חלקם של כל אדם. ליבו נמלא בכאב כל הדורות של המשפחה האנושית שבכל ארץ וארץ. הוא נשא את הצרות והיגון של המין האנושי החוטא על נפשו שלו, ומעיין דמעותיו נפרץ בעודו משתוקק להקל את מצוקתם.” - אלן גיי ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 534.

לנו קשה לחשוב על כאבם של מיודענו, קרובינו. הוסיפו לכך את כאבם של כל אלו שעליהם אנו קוראים בחדשות. האדון בכה בגלל היגון הקולקטיבי של האנושות, הוא שרואה דברים בצורה שאף אחד מאיתנו אינו רואה כעת. רק אלוהים מודע למלוא הצער והצרות של המין האנושי. כמה מלאי תודה אנו צריכים להיות על שרק מבטים חטופים ניתנים לנו של צער ולפעמים גם זה נראה מעל ומעבר ליכולתנו לשאת. נסו לתאר לעצמכם את מה שהסעיר את ליבו של ישוע.

רב-אלוף וויליאם בוט, מייסד 'צבא הישע' אמר: "אם אינך יכול לבכות עבור העיר, לא תוכל לעזור לנו". Roger S. Greenway and Timothy M. Monsma, Cities: 11-12. Missions' News Frontier (Grand Rapids, Mich.: Baker Pub. 12 Group, 2000) p. 246.

כיצד צריכים מילים אלו להניע אותנו?

סוג אחר של מנחם

”ברוך הָאֱלֹהִים אֲבִי אֲדֹנָינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, אֵב הַרְחָמִים וְאֱלֹהֵי כָּל נַחֲמָה, הַמְנַחֵם אוֹתָנוּ בְּכָל צְרוּתֵינוּ בְּאֶפֶן שְׁנוּכַל לְנַחֵם אֶת הַלְחוּצִים בְּכָל צָרָה שֶׁהִיא בְּנַחֲמָה שְׁנַחֲמָנוּ אָנוּ מֵאֵת אֱלֹהִים“ (קור' ב' 1:3,4). מה אומר לנו כאן שאול? כיצד עוזרת לנו הנחמה בשעת מצוקה לגלות איכפתיות כלפי הסובבים אותנו בעת מצוקתם? האם חוויתם את הניסיון הזה בחייכם?

בעוד שהמשיח מחזק אותנו בעת הסבל שלנו נוכל להעביר חוסן זה לאחרים. בגלל הניסיון האישי שלנו עם סבל אנו מסוגלים לעזור לאחרים ביעילות. בדרך כלל ישנם בקרב המאמינים אלו שסובלים ואלו שמנחמים. שילוב זה יכול להפוך את קהילת המאמינים שלכם למעין 'עיר מקלט' (במד' 35) ונהר מי מרפא (יחז' 47:1-12) הזורם לקהילה בה אתם חיים. להראות איכפתיות ולנחם זה ממש אומנות. להלן מספר הצעות:

1. היו אוטנטיים. הקשיבו יותר מאשר שתדברו. וודאו ששפת הגוף מתחזקת את נסיונכם לנחם.
2. הראו סימפטיה מהאישיות האינדיבידואלית שלכם. ישנם המראים איכפתיות בהשתתף בבכי של הנלחצים בשקט. אחרים אינם בוכים אלא מראים איכפתיות באירגון של משהו שינחם את השקולים.
3. להיות נוכח לעיתים יותר חשוב מאשר לומר דבר מה.
4. הרשו לאחרים להתמודד עם כאבם בדרך שלהם.
5. לימדו אודות השלבים שאנשים בדרך כלל עוברים במהלך הצער והיגון.
6. הישמרו מלהגיד: 'אני יודע איך אתה מרגיש'. רוב הסיכויים הם שאינכם יודעים כלל.
7. יש מקום לייעוץ מקצועי.
8. אל תאמרו: 'אני אתפלל עבורך' אלא אם כן אתם מתכוונים לכך. אם אפשר, התפללו עמם בביקור מבלי למהר וחלקו עימם הבטחות מהמקרא.
9. ארגנו קבוצות תמיכה אם זה אפשרי, בקהילת המאמינים שלכם או בקהילה בה אתם חיים.

חומר נוסף למחשבה: קיראו את דברים' 24-10: 24; יונה 3; מלכים א' 17: 3; מתי 32-38: 15; מארק 34-44: 6; גלטים' 2: 6; עברים' 34-32: 10. קיראו גם את כתביה של אלן גיי ווייט בפרקים: 'היו סימפטטיים כלפי כל בן-אנושי', עמ' 189 ו' מתחשבים באחרים', עמ' 193 בספר 'חיי היום'; 'הזכות הטמונה בתפילה', עמ' 75,76 בספר 'הדרך למשיח'; 'זוהי דת טהורה' ו'המשל על השומרוני הטוב' פרקים 4, 5 בספר 'פעילות הרווחה'.

מספר משפחות חברו יחדיו במהלך החגים יחד עם ילדיהם הקטנים ואירגנו חבילות מזון ומוצרים אישיים לתת לחסרי הבית בעיר בה הם חיו. לאחר שסיימו את המלאכה בת מספר השעות הם העמיסו את החבילות לרכבים ונסעו למרכז העיר ובמשך כחצי שעה הפיצו את כל החבילות. אחר כך הם הלכו למוזיאון ומשם לארוחת ערב במסעדה. בדרך חזרה למכוניות אמר אחד מהם: 'אני שמח שעשינו זאת אבל האם אינכם סבורים שממש בשעה זו מרביתם של מקבלי החבילות רעבים שוב?' ללא ספק הצורך הוא עצום, הצורך לניחום, לאיכפתיות ועזרה נראים כבסדר גודל מהמם עד כדי שנוכל לשאול: 'מה ההיגיון בניסיון שלנו לעזור? בקושי מרגישים שינוי'. מספר בעיות צצות בשל קו חשיבה שכזה. האחת, אם אף אחד לא יעזור לאף נזקק ייעשה המצב גרוע עוד יותר. מצד שני אם כל מי שיכול לעזור ייתן מעצמו ייתכן שהצורך ייענה או לפחות לא יהיה באותם מימדים עצומים. הבעיה השנייה היא שאף פעם לא נאמר לנו בספרי הקודש שהכאב, הצער, הסבל והרוע שחווה המין האנושי ייעלמו כליל לפני ביאתו השנייה של המשיח. למעשה נאמר לנו ההיפך מכך. גם ישוע עצמו שחי בקרבנו לא שם קץ לכל הסבל האנושי. הוא עשה מה שנכון היה לעשות בהתאם לתוכנית הגאולה. וכך גם עלינו לעשות: לנחם, לעזור ולגלות איכפתיות לכל מי שנוכל.

שאלות לדיון:

1. כיצד תוכל קהילת המאמינים שלכם להיות למקום מבטחים והחלמה לנשברי הלב?
2. דונו בכיתה בציטטה הבאה: "רבים תמהים מדוע אלוהים לא עושה משהו. אלוהים תמה מדוע לא איכפת לכל-כך הרבה מאנשיו." Dwight Nelson, Pursuing the 1 Passion of Jesus (Nampa, Idaho: Pacific Press 2 Publishing Association, 2005). האם אתם אפילו מסכימים עם הנחת היסוד שבאתגר זה? אם כן מה נוכל לשנות?
3. "מילים נעימות הנאמרות בפשטות, תשומת לב הניתנת בפשטות, יכולים להסיר את ענני הפיתויים והספקות המצטברים בנפש. הביטוי האמיתי של איכפתיות כשל זו של המשיח, הניתנת בפשטות, יש בה כוח לפתוח את הדלת ללבבות הזקוקים למגע הפשוט של רוחו של המשיח." (אלן גיי ווייט, 'Testimonies for the Church, 14 vol. 9, p. 30). מה זה בהלל על הכוח המופלא לעשות טוב שקצת חביבות ונועם ואיכפתיות יכולים לעזור לסובלים?

ישוע שירת וענה על צרכיהם

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: מארק 5:22-43; 10:46-52; יוחנן 9:1-5; תהילים 139:1-13; מארק 2:1-12; מעשי השליחים 9:36-42.

פסוק לשינון: "ישוע עבר בכל הערים והכפרים ונשוא מלמד בבתי הכנסת, מבשר את בשורת המלכות ומרפא כל מחלה וכל מדוה בעם." (מתי 9:35).

גימלאית אדבנטיסטית במדינה באפריקה לא רצתה להפסיק בפועלה למען נפשות בגלל פרישתה מעבודה. הקהילה שבה היא חיה הייתה זקוקה לרפואה בגלל ההרס של מחלת האיידס. הצורך המיידי והדחוף ביותר היה של יתומי חולי האיידס שחסר להם תזונה מספקת. בשנת 2002, יחד עם קהילת המאמינים היא החלה להאכיל את הילדים ארוחה מלאה שש פעמים בשבוע. זה התחיל עם 50 ילדים ונכון לשנת 2012 הם משרתים כ- 300 ילדים כל יום. זה פתח את הדלת להקמת גן ילדים ו- 45 מהילדים נמצאים בגן הזה. שירותים אחרים מונים גם חלוקת ביגוד מהאירגון ADRA ושיתוף בירקות ותירס מגן ירק שהם מגדלים ומתן סיעוד לחולים. הם פיתחו פרויקטים לקידום לנשים שמלמדות אחת את השנייה כישורים שעוזרים להן להתפרנס. מפגן זה של אהבתו של ישוע הוביל לכינוס קהילת מאמינים חדשה. חמישה חברים היו בה בתחילה ובשנת 2012 התכנסו בערך 160 נפשות. אלוהים סיפק את הצרכים לבניית בית יתומים ובניין בית כנסת חדש ב- 2012. איזו דוגמה מעולה ופרקטית למה שיכול לקרות אם נמלא את צרכי הקהילה בה אנו חיים.

הפרעה לשליחות

ישוע ירד מהסירה לחוף ליד כפר נחום (מארק 5). שליחיו עדיין המומים מהמפגש המעיק עם אחוז השדים בדקאפוליס. כרגיל מקדמים את ישוע המונים המקווים לפגוש אותו. אחדים מהם מלאי התלהבות ורצון להיקרא על פניו ולהיות בקירבתו. מיד הוא מתבקש לעזור לאחד מראשי בית הכנסת המקומי.

קראו את מארק 43-22:5. בעודו בדרכו לעזור לאחד מראשי בית הכנסת, הטריד מישהו את ישוע, מי זה היה? כיצד הגיב ישוע להטרדה זו? מה נוכל ללמוד מהסיפור הזה? כיצד עלינו להגיב להטרדות כאשר אנו עסוקים בשליחות שלנו?

אף אחד מאיתנו לא אוהב שמטרידים אותנו. אנחנו עסוקים מאוד ויש לנו המון דברים לעשות ומקומות שאנו צריכים להגיע אליהם, ומשימות שצריך להשלים. אנו שמים לנו מטרות ורוצים להגשים אותן, לפעמים עם הקבלת זמן. הפרעות יכולות למנוע מאיתנו להשלים את הפרוייקטים האלו. ומשום כך אם מישהו מגיע עם צורך או בקשה לעזרה זה יכול להטריד אותנו אם זה לא בא בעת נוחה. לפעמים פשוט איננו יכולים להפסיק את מה שאנו עושים. מצד שני כמה פעמים אנחנו בעצם כן יכולים לעזוב את הכל ולהתפנות לעזור אבל אנחנו לא רוצים בכך? לפעמים ההזדמנויות הטובות ביותר לתת עזרה לנזקקים באות בצורה של הטרדה. מרביתנו נמנעים מהטרדות ולא אוהבים כשהתכניות שלנו אינן מתקיימות. אם נבחן את שליחותו של ישוע ניווכח לדעת שחלק מהמצבים שבהם הוא יכל לעזור באו כהפרעת סדר יומו, והוא נענה לקריאה באהבה. אם נעצור לרגע ונחשוב, נגלה שרבות מההזדמנויות שלנו לשליחות מגיעות במעטה של הטרדה. כבר קראנו את הסיפור על השומרני הטוב. מי יודע לאן היו פניו מועדות, ומה היה עליו לעשות כשהיה מגיע ליעדו? למרות הכל הוא עצר ומילא את שליחותו.

מתי הייתה הפעם האחרונה שמישהו הפריע לכם עם צורך ובקשה לעזרה? כיצד הגבתם?

במה אפשר לעזור לך?

קיראו את מארק 52-46:10 ויוחנן 9-1:5. בשני המקרים שאל ישוע שאלות. מדוע?

שימו לב שבשני המקרים שאל אותם ישוע מה ירצו שיעשה עבורם, למרות שהיה ברור למה הם נזקקו. וגם אם זה לא היה ברור, בוודאי שיכל ישוע לדעת את צרכיהם. אולם בכך ששאל אותם ישוע את השאלות האלו הוא הראה שהוא מכבד אותם. הוא הראה שהוא מקשיב להם ולמעשה מעוניין במאבק האישי שלהם. בכמה מקרים מעוניינים אנשים יותר מכל דבר שמישהו יקשיב להם, או לשוחח עם מישהו, משום שלפעמים רק לדבר עם מישהו יכול לגרום לנו להקלה? שיקלו לרגע כיצד תרגישו אם הייתם נכנסים למרפאה, הרופא היה מביט בכם לשנייה, ופונה לתת לכם מרשם ושולח אתכם לדרככם. ייתכן שהייתם תוהים אם הרופא הזה בכלל יודע מה אתם צריכים. אולי הייתם מספרים: 'הרופא לא שאל אותי איך אני מרגיש, או האזין לדופק הלב שלי או בדק את לחץ הדם שלי...'. אחד הכללים שלפיהם פועלים רופאים זה לאבחן לפני שנותנים טיפול. אותו עיקרון קביל גם לגבי עבודת שליחות רפואית, שעניינה רווחתו של האדם ולענות על צרכיו לבריאות שלמה. יותר מדי קהילות חושבים שהם יודעים משכבר או שאולי הם יכולים לנחש מה צריכה החברה שמסביבם. כשאנו שמים דגש בשיחות עם אנשים אודות הצרכים שלהם וצרכי הקהילה שלהם זה מעיד על כך שאיכפת לנו ומלמד אותנו כיצד עלינו לשרת את הקהילה בדרכים יעילות ומוערכות. ובתוך כך נתיידד עם אנשים חדשים לנו.

"דעו כי ביכולתכם להסיר את ההתנגדות הקשה ביותר מהדרך אם רק תגלו עניין באופן אישי באנשים שאתם פוגשים. ישוע הביע התעניינות גבוהה באנשים בזמן שהתהלך בקרבנו. בכל מקום שאלו פנה הוא מילא שליחות רפואית. עלינו לעשות את מעשיו הטובים כשם שהוא נהג. ניתנו לנו הוראות להאכיל את הרעבים, להלביש את הערומים ולנחם את האבלים". (אלן ג'י ווייט, 'פעילות הרווחה', עמ' 162).

לרבים מאיתנו אין שום בעיה לבטא את הרעיונות שלנו. כיצד נוכל ללמוד להיות

למאזינים?

הצורך העמוק יותר

ישוע האדון ידע יותר אודות האנשים שבמחיצתם היה ממה שהם ידעו אודות עצמם. בבשורות מתועדים מצבים שבהם ישוע לא רק שידע מה היה בליבם, במחשבותיהם בו ברגע (מארק 2: 8), הוא גם ידע את ההיסטוריה שלהם (יוח' 4: 18).
קיראו את תהילים 13-1: 139. על מה מעיד דבר האלוהים כאן?

כפי שכבר ראינו אתמול, ישוע ידע בדיוק מה היו צרכיהם של בני זמנו, וסיפק צרכים אלו. למעשה הוא ידע צרכים שהיו מתחת לפני הדברים. המציאות הזו מתגלה בסיפור על נכה האיברים. למרות שזה היה ברור על פני השטח שהיה לו צורך לרפואה פיזית, היה משהו עמוק מזה, ומסיבה זו אמר לו ישוע "בְּנִי, נְסָלְחוּ לָךְ חֲטָאִיךָ" עוד לפני שאמר לו לשאת את מיטתו וללכת.

קיראו את מארק 12: 1-2. מה התרחש מתחת לפני השטח בחיי האיש הזה? באילו דרכים יכולים להיות צרכים אלה הבעיה של כל מי שאנו רוצים לתת לו עזרה?

ישוע ידע שהנושא הוא מעבר לעניין הפיזי. "הוא השתוקק להקלה מעול החטא יותר מאשר שיקום פיזי. אם הוא יוכל לראות את ישוע ולקבל את ההבטחה של סליחת החטאים ושלוש עם המרומים, הוא יהיה מאושר לחיות או למות על פי רצונו של אלוהים". (אלן ג'י ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 267).
 כמובן שלא תמיד נוכל לרדת לעומק העניין כשם שיכל ישוע לעשות. אולם נוכל לדעת בוודאות שלא משנה עם מי יש לנו הזכות, הרי כולנו יצורים פגועים בשל החטא. זאת אומרת שלא משנה מה הם הצרכים על פני השטח, הם זקוקים גם לחסד, וביטחון שיש אלוהים שאוהב אותם, ששלח את בנו למות עבורם, ורוצה רק את הטוב ביותר עבורם. **חישבו עד כדי כמה אתם מייחלים לביטחון הגאולה ולדעת שאלוהים אוהב אתכם. כיצד תוכלו לעזור לאחרים לחוות את אותה הבטחה ואהבה?**

צְבִיָּה בִּיפוֹ

קיראו את מעשי השליחים 9:36-42. מה עשתה צביה ביפו לכשגילתה את צרכי הקהילה סביבה? במע"הש 9:41 מה משמעות המשפט: הקדושים ובייחוד האלמנות?

צביה הייתה שליחה בפועל. "בִּיפוֹ הָיְתָה תַלְמִידָה וְשָׁמָּה טְבִיָּתָא, קְלוֹמֵר צְבִיָּה" (מע"הש 9:36). האם אפשר לומר שבמקום מגוריהם ישנם תלמידים בשם (מלאו את שם בית הכנסת שלכם) שהיו 'מרבִּים במעשים טובים ובגמילות חסדים'? 'הקדושים' הם חברי בית הכנסת המשיחיים; בהזכירו את 'האלמנות' זה יכול לכלול גם את אלו שלא היו חברות בבית הכנסת. סביר להניח שצביה שירתה את כל האלמנות. 'יפו' שלנו צריכה להיות בקרב חברי בית הכנסת ומחוצה לו. לדאוג לצרכי חברי הקהילה זה גם אסטרטגיה מעולה (מע"הש 42:47-42). מי שמסתכל מבחוץ יכול לומר: 'ראו כמה שהאדוונטיסטים האלה דואגים אחד לשני ואוהבים אחד את השני!'

קיראו את יוחנן 13:34,35 ויוחנן 15:12. מהו המסר המשותף לפסוקים האלו ומדוע זה כל-כך חשוב לנו כקהילת מאמינים למלא את המצווה החדשה הזו שניתנה לנו? מדוע זה קשה לפעמים למלא את הבקשה הזו?

כשאתם מתכננים לשרת את הקהילה סביבכם כדאי שתשקלו את הסגנון, הגישה שבה תנקטו.

1. "אֲיָמִי שְׂרָמָן מתארת שלושה סגנונות שונים שבם תוכלו לשרת את הקהילה הנרחבת: סגנון ה'מתיישב', שבו מילוי הצרכים של הקהילה שמסביב לבית הכנסת היא המוקד. האישה שעזרה ליתומי האיידס בחרה את הקהילה שלידה להיות מעין 'יפו'.
 2. 'הגנן': סגנון זה מפתח את היחסים עם השכנים מחוץ לאיזור בית הכנסת כשם שגננים רואים את גינותיהם כנספח לביתם. לעיתים מתחברים מספר בתי כנסת בניהול מרכז מחוץ לקהילות שבהן נמצאים בתי הכנסת עצמם. בעיר אחת ניהלו מספר בתי כנסת חנות למוצרי מזון בריאות- משם צמח בית כנסת חדש.
 3. היעד של סגנון הרועה הוא אוכלוסיה מסויימת מבלי שום קשר למיקום או איזור
- גיאוגרפי. Adapted 9 from Ronald J. Sider et al., Churches That Make a 10 Difference: Reaching Your Community with Good News and Good 11 Works (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 2002), p. 146.

חברי בית הכנסת בשליחות

”גַּל אֶל-יְהוָה מַעֲשֵׂיךָ וַיְכַנּוּ מִחֻשְׁבְּתֶיךָ” (מש’ 3:16).

ברגע שברור לחברי בית הכנסת כיצד לשרת ביעילות את הקהילה, חשוב גם לפתח תוכנית שתכלול את כל מחלקות בית הכנסת על-מנת להפוך חזון זה למציאות. גם אם לא תחשיבו עצמכם למנהיגים בבית הכנסת שלכם תוכלו בכל זאת לתרום. חשוב גם שכל חברי בית הכנסת יבינו את התהליך משום שמדובר בשליחות שלנו לקהילה. כדאי שהתוכנית האסטרטגית של בית הכנסת תהיה מבוססת על נתונים משלוש מקורות לפחות: 1. עקרונות מהמקרא ומרוח הנבואה. 2. מודעות לצרכי הקהילה. 3. להקשיב לחברי בית הכנסת ודעתם.

ישנם בתי כנסת שאספו חוות דעת מחבריהם במפגשים בהם נולדים רעיונות מבריקים, כל חברי בית הכנסת משתתפים בתהליך והרעיונות שלהם והמשאלות שלהם לשיפור מצב הקהילה נלקחים בחשבון, למלא את צרכיהם ולשפר את קהילת המאמינים.

קיראו את לוקס 14:25-35. מה הקשר שבין הפסוקים האלו וההתחייבות והתיכנון שנדרש על-מנת למלא את ההסמכה שלנו לשליחות לעולם?

בעוד אתם חושבים על התהליך הנחוץ למילוי צרכי הקהילה באופן יעיל, אולי תתפתו לחשוב: 'זה דורש יותר מדי מחוייבות וזמן'. ברור שאנחנו מעדיפים לקצר את הדרך. המשלים המוזכרים לעיל מזוהרים אותנו מלקחת את האחריות השליחות והלימוד בקלות ראש. הם מזכירים לנו את החשיבות שבתכנון ואנליטיקה לשליחות שלנו. זוהי מהות הקריאה שלנו. טעם המלח בלוקס 14:34 מסמל את המסירות. בלי המסירות הזו תהא השליחות שלנו חסרת חשיבות וחסרת הישגים. אנו צריכים מסירות נאמנה לאדון ומסירות נאמנה זו תוביל לשליחות ופועל.

באילו דרכים תוכלו לשתף פעולה עם בית הכנסת בתיכנון ואירגון על-מנת להיות יעילים בהושט יד לקהילה?

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את דברים 11: 15; איוב 17-11: 29; משלי 31: 14, 17: 19; מעשי השליחים 6: 3; יעקב 5: 2-27: 1; אלן ג'י ווייט: "חלוציות באוסטרליה" עמ' 327-338, in Welfare Ministry.

כמו ישוע גם שאול היה מעורב במתן שירות לצרכי הנזקקים. נוכל לראות זאת בסיפור הידוע של שאול על גבעת המועצה באתונה. במעשי השליחים 17: 23 רגז שאול על עבודת האלילים שראה בעיר ופנה בדיון ודברים לכל האינטלקטואלים המקומיים וכל מי שידבר איתו בשווקים. הוא התוודע לצרכיהם ולנושאים המעסיקים אותם. הוא גילה שיש להם מחסור בחייהם שרק אלוהים יכול למלא ושהם צריכים את האלוהים האמיתי ולהפסיק לעבוד אלילים חסרי תועלת. לאחר מכן הוא נשא דרשה ולימד בבית הכנסת המקומי שבו גם יהודים וגם גויים התכנסו (מע"הש 17: 17). במילים אחרות הוא ניצל את ההזדמנות שהייתה לו לבשר את הבשורה הטובה. שאול רצה לעזור להם בו במקום שמצא אותם, הוא דיבר עם אנשים שהזדמנו לו ברחובות, מחוץ לבית הכנסת. ההמונים האמינו באלוהות מסויימת שהרי הם בנו "מִזְבֵּחַ שְׁפָתוֹב עָלָיו, לְאֵל בִּלְתִּי נֹדֵעַ". (מע"הש 17: 23). מתוך הנחת יסוד זו ביקש שאול להראות להם את האלוהים שהם סוגדים לו מבלי לדעת מיהו. הוא גם ציטט בהמשך את אחד המשוררים שלהם שכתב משהו נכון: "אֲנַחְנוּ צָאֲצָאִיו". (מע"הש 17: 28). החל מהמקום שבו הוא 'מצא' אותם הוא רצה להוביל אותם מהאלילים אל האלוהים האמיתיים החיים ואל ישוע שקם לתחייה. לאחר הערכתו של שאול את צרכיהם של המזדמנים על דרכו בשווקים הוא ניסה לספק צרכים אלו.

שאלות לדיון:

1. "זה שלימד את העם את הדרך להבטחת שלום ואושר התחשב לא פחות בצרכים הגשמיים שלהם מאשר צרכיהם הרוחניים". (אלן ג'י ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 365). איזה מסר חשוב ניתן לנו כאן בנוגע לסיבה שלנו למתן שירות לנזקקים?
2. מדוע זה חשוב שבשעה שאנו חושבים על הושת יד אנחנו צריכים להיות זהירים שלא לשכוח את המטרה האולטימטית? מהי המטרה הסופית? תנו סיבות לתשובה שלכם.
3. כיצד נוכל לראות בהפרעות כאפשרויות מקודשות מאשר טירדות? כיצד עוזר לנו הפסוק בגלטיים 2: 20 בתחום הזה?

שיעור מספר 10*
27 אוגוסט - 2 ספטמבר

ישוע זכה באמונם

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: בראשית 15:6;
במדבר 14:11; קוריןתיים א' 9-3:3; דניאל 3-1:6; נחמיה 9-1:2; דברים 9-1:4;
מעשי השליחים 47-2:42.

פסוק לשינון: "הַשְׁמוּעָה עַל-אֲדֹתָיו הִלְכָה וְהַתְּפִשְׁטָה וְהַמּוֹנִים רַבִּים נִקְבְּצוּ
לִשְׁמֹעַ וְלִהְרֹא מִתְּחִלָּתָאֵיהֶם" (לוקס 5:15).

במשך מספר שנים סיפק בית כנסת אדבנטיסטי ארוחות בוקר לבית ספר יסודי חמש פעמים בשבוע. למרות שהאומה הייתה מאוד חילונית נתקבלה הצעת מליאת הפרלמנט לתת תקציב מספיק לכל בית ספר בכדי שיהיה להם נציג דת, ובית הספר הזה רצה שהאדבנטיסטים ימלאו משרה זו (זה יוצא דופן שרק קהילה משיחית אחת מתבקשת למלא את התפקיד). תפקידו של נציג הדת הוא לדאוג לרווחות התלמיד פיזית רוחנית ונפשית ואפילו בהיקף גדול מזה, לרווחתה של הקהילה בכלל. ההזדמנויות ממש מדהימות. "אני נהנה ממערכת היחסים המיוחדת שיש לנו כבית ספר עם חברי בית הכנסת שלכם" אמר מנהל בית הספר לרועה הקהילה שביקר, "הייתי רוצה שקהילות מאמינים אחרות יהיו מעורבות באותה דרך". כשעמד רועה הקהילה ללכת פנתה אליו קצינת הקישור של הקהילה והודתה לו עבור פעילות הקהילה ושאלה אם תוכל להשתתף בהשתחויה בשבת. השבוע נחקור ונעמיק בנושא זכיית האמון של האנשים שאנו רוצים לשרת ולזכות בנפשם עבור המשיח.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה- 3 לספטמבר.

לזכות באמון

לאחר שביקש את טובתם, הראה איכפתיות ושירת את צרכיהם, זכה ישוע באמונם. לאורך כל דפי ה' מקרא נעשה שימוש במילים שונות על-מנת להעביר את המסר של האמונה. כגון המילה אמן. הרעיון המרכזי הוא שיש כאן המשכיות, התמדה ומהימנות. זה מגבה את התפיסה של משהו יציב ומוצק שנוכל לתת בו אמון. לעיתים ההקשר של המילה אמן הוא להאמין, אמונה באלוהים שמושיעה אותנו ולעיתים בהקשר אמיתה. בהקשר דוגמתו של המשיח לזכיית אמון האדם ההשלכה היא לעורר אמון שבא מצפייה בהתחייבות הבלתי מתפשרת והיציבה שהשתקפה במעורבות, באיכפתיות ומתן השירות של ישוע.

קיראו את הפסוקים הבאים, בכולם ישנו השורש א.מ.נ. : בר' 15:6, במד' 14:11, ישע' 7:9, חבק' 2:4. כיצד הם מראים את הרעיון של אמון ובטחון?

ביוונית של הברית החדשה המילה שמייצגת את 'אמן' היא PISTIS. מילה זו לאמונה משמעה ביטחון, וודאות מוחלטת, מהימנות והבטחה. מכאן שהמשיח נתן דוגמה לעשיית תלמידים שכרוכה בעוררות הביטחון המלא והאמונה בתגובה להתחייבות נטולת האנוכיות, האיכפתית ומלאת החמלה. חשוב גם לציין שבכל פעם שהרעיון הזה עולה במקרא הקודש הוא עולה ביחס למערכות יחסים בין אישיים, בין אם זה אמון או אי-אמון (מיכה 5: 7 ותה' 9: 118). האמון תמיד נאמר בחיוב לגבי תכונותיו של אלוהים. כחסידי של ישוע עלינו לחיות את חיינו על-פי דוגמתו למעורבות, איכפתיות ומתן שירות לנזקקים. אולם כשאלו שאנו נותנים להם שירות מביעים אמון בנו, עלינו להפנות אותם לישוע ולהישגיו עבורם.

אם מישהו היה שואל אתכם: 'איך נראית אמונה אמיתית באלוהים?' מה תענו? ומדוע? הביאו את תשובתכם לכיתה בשבת.

איזון...מאזן זהיר

קהילת האדבנטיסטים שומרי השבת במדינה אפריקאית מסויימת צומחת במהירה. מהו הסוד? מנהיגי הקהילה הצהירו כי יש קשר חזק בין הצמיחה ומתן השירות מהלב בלי בקשה להתחייבות מקרב חברי בית הכנסת לתושבי הקהילות ברחבי המדינה. האמון הנרחב בחברי בית הכנסת האדבנטיסטי הגיע לתשומת ליבו של נשיא המדינה. הוא נכח בכינוס גדול של קהילת האדבנטיסטים והודה לחברי בית הכנסת אישית עבור שירותיהם. כנציגיו של המשיח עלינו ללכת בקו ישר. עלינו לקנות את האמון והביטחון של קהל היעד כמו שהצליח ישוע לזכות באמונם של בני זמנו. האמון והביטחון שלהם צריכים להיות מופנים לישוע. אנחנו רק המוליכים. הם רואים משהו מהמשיח בנו, כשאנו נטולי אנוכיות, אהבים, איכפתיים ומקריבים את עצמנו למען טובת הזולת והם נמשכים אלינו. וכמו מאז ומתמיד, אם הם ייסתכלו קצת יותר קרוב הם יוכלו לראות משהו שהם לא יאהבו משום שגם אנחנו חטאנו. ומסיבה זו עלינו להנחות אותם ולהפנות אותם לישוע תמיד, בו לבדו הם יוכלו לתת אמון מלא. כל השאר עתידים לאכזב.

קיראו את קורינתיים 1-9:3, 5:1. במה צריך היה שאול לטפל בבית הכנסת הזה? איזו עדות הייתה ניתנת מחברי בית הכנסת הזה למבקרים אם הם היו רואים את מה ששאלו ראה והוכיח?

כמובן שאיננו צריכים לחכות עד שנהיה מושלמים או שחברי בית הכנסת שלנו יהיה מושלמים בכדי לשרת את צרכי הקהילה. ומצד שני עלינו להיות אנשים שבמובן מסויים יכולים אחרים לסמוך עלינו ולתת בנו אמון. וכך נוכל לעשות רק אם נדאג באופן מתמיד לאנשים כדרכו של ישוע. ללא ספק יוכלו רבות מהמריבות והמאבקים בקרב חברי בית הכנסת להישכח אם היו חברי הקהילה הזו מתמקדים במתן שירות לצרכי הקהילה בה הם חיים ותוך כדי כך להראות להם את אהבתו של המשיח.

אם היו באים מבקרים לבית הכנסת שלכם באופן קבוע, איזו עדות הייתה נחשפת לעיניהם?

הון חברתי

"נִבְחַר שֵׁם מַעֲשֵׂר רֶב מִכֶּסֶף וּמִזֶּהב חֵן טוֹב" (מש' 22:1). כיצד מתבטא הרעיון בפסוק לעיל במתן העדות שלנו לקהילה ולהושט היד?

מהו 'הון חברתי'? בדרך כלל כשמשקיעים בחשבון בנק, הערך גדל. הון חברתי מורכב ממערכת יחסים חיובית ופורה שערכם כמו ערכו של כסף בחשבון בנק עשוי לגדול. כשאנו מטפחים מערכת יחסים מבינה ואוהבת עם מנהיגי הקהילה ומבקשים לדעת מהם צרכי הקהילה, שואלים לעצתם ואחר כך יוצאים לפעולה, אנו בונים מערכת יחסים איתם. זהו הון חברתי. כל התנסות חיובית איתם היא מעין השקעה נוספת במערכת היחסים. ההון החברתי ממשיך לצמוח והערך שלנו גדל בעיניהם. חוברת ההדרכה לחברי בית הכנסת מזכירה לנו ש'כאדבנטיסטים שומרי שבת עלינו להיות לאזרחית למופת...ופעילים לטובת הכלל. במתן שירותים ובשיתוף באמצעים שלנו עלינו לתמוך ככל האפשר וככל שעולה בקנה אחד עם אמונתנו בסדר חברתי ורווחה, בעודנו מחזיקים בעמדה בלתי מתפשרת למען הצדק והזכויות של האזרחים'. ('עקרונות חיי המשיחיים', עמ' 137, 138).

בנוסף לשליחותו של ישוע בעולם, מספק מקרא הקודש דוגמאות נוספות של מה שיכול לקרות כשעם האלוהים צובר 'הון חברתי'. קראו את הפסוקים הבאים ותארו את מערכות היחסים החיוביות שחוו דמויות מקראיות אלו עם 'זרים', מחוץ לחברות בית הכנסת, ומה שקרה כתוצאה מכך:

מע"ה ש 7:9,10; בר' 45-38:41

דנ' 3-1:46-49,6

אולי לא יהיו לנו אותם סיפורים דרמטיים של ישועה כפי שמתגלה בפסוקים האלו. אולם אין זו הנקודה החשובה. אנשים אלו הפגינו אופי חזק שהרשים את הסובבים אותם. אלן ג'י ווייט כתבה בספר 'אבות האומה ונביאי ישראל' בעמ' 161, 162 ובספר 'נביאים ומלכים' עמ' 628 (גירסה אנגלית) שהמעלות הבאות שהפגינו אנשים מאמינים אלו זכו באמון והטובה של הגויים סביבם: עדינות, נאמנות, חכמה, כושר שיפוט, הגינות ויושר.

ערך ההון החברתי

בתי כנסת הם אירגונים שפועלים לרוב דרך מתנדבים עם תקציבים מוגבלים. הון חברתי הוא נכס עצום שיכול לשפר את האפשרויות שבית הכנסת שלכם יגיע למטרות שלא ייתכנו לבד. המסורת של חקלאים העוזרים לחקלאים אחרים לקצור את היבול היא דוגמה להון חברתי. זאת אומרת שגם אם עלינו להתרכז בכל מצב בפני עצמו, כשה בר ביצוע ופרקטי כדאי לנו לשתף פעולה עם אחרים במטרה להגיע אל המטרה.

קיראו את נחמיה 9-2:1. מה הייתה התוצאה של האמון שנתן המלך אֶרְתַּחְשָׁשְׁתָּא בנחמיה?

”נחמיה לא נסמך על אי וודאות. הוא קיבל את כל מה שחסר לו מאלה שידם השיגה להעניק לו. ה' עדיין מוכן ומזומן לפעול בלבבותיהם של אנשים שוצרותיו מופקדים בידיהם, למען מטרותיה הנעלות של האמת...ייתכן לתורמים אין שום אמונה במשיח, והם אינם מכירים את דברו, אך אין לסרב למתנותיהם בשל כך“. (אלן ג'י ווייט, מלכי ונביאי ישראל, עמ' 325).

כמה מעניין שבמקרה הזה הניע אלוהים את ליבם של עובדי אלילים לעזור בקידום עבודתו שלו. זה צריך ללמד אותנו לקח חשוב. ככל האפשר כדאי שנהיה מוכנים לעזור לאחרים גם לאלה שאינם חולקים אותה אמונה איתנו אם יהיה בכך תועלת לקידום מטרות של המשיח. כמובן שעלינו גם להיות זהירים בכל שותפות, נוכל בתפילה לעבוד עם אחרים שיתרמו רבות בהישג המטרה שהיא רווחת הקהילה כולה. לעיתים קרובות מתרשמים אנשי עסקים, ממשלות ואנשים פרטיים מהעבודה ההומניטרית שלנו ומציעים את תמיכתם. תמיכה זו לא צריכה להתקבל בהכרח באופן אוטומטי או להידחות באופן אוטומטי. במקום זאת צריכה כל הצעה להישקל בתפילה, עם ייעוץ לפני שמתקבלת כל החלטה.

באילו דרכים תוכלו לצבור 'הון חברתי' בקהילה שלכם שתוכל להפיק תועלת לא רק לכם אלא גם לאחרים?

חן עם כל בני האדם

אין ספק שנתברכנו מאוד בהרבה אור ואמת מהאדון. אור זה אינו מוגבל לחקר הדת כגון הבנת קורבן המשיח, משכן האלוהים בשמיים, השבת, מצבם של המתים והעימות הגדול, אמיתות שהן ברכה כה גדולה בפני עצמה. בהתחשב באור שניתן לנו בנוגע לבריאות והבראה יש לנו הרבה מה להציע לסובבים אותנו. למעשה מסר הבריאות יכול להוות נקודת מפתח לקישור ועזרה לקהילה. גם אם לא תהיה התעניינות מיידית באמונה שלנו לבטח יגלו אנשים עניין בבריאות. איזו הזדמנות נהדרת לחלוק את מה שניתן לנו. כפי שראינו ישוע אמר: **”כָּל מִי שְׁנִיתָ לוֹ הִרְפָּה, יִדְרָשׁ מִמֶּנּוּ הִרְפָּה; וּמִי שֶׁהִפְקֵד בְּיָדוֹ הִרְפָּה, יִדְרָשׁוּ מִמֶּנּוּ עוֹד יוֹתֵר”** (לוק' 12:48). אין ספק שניתן לנו הרבה מאוד!

קיראו את דברים 9:1-4. מה אומר אלוהים לעמו? כיצד נוגעים אלינו העקרונות שנמצאים כאן? כולל העובדה שאלוהים אמר להם שהם חייבים לוודא שהם מציינים לכל חוקיו ומצוותיו? לפני מספר שנים שקלה קהילת אדבנטיסטים את השאלה: האם נחסר לאנשים במקומות מגורינו אם ניעלם בין לילה? התשובה הייתה פשוטה: לא, לא נחסר לאף אחד. לא הייתה לאנשים בחברה מסביב שום אמון בהם. את התשובה הם לא אהבו והחליטו לפנות לבניית גשרים במקום קירות וחומות. תוך כדי שהם נזהרים שלא להתפשר על האמת, הם פעלו יחד עם אירגונים שכבר עסקו בקידום מלכות האלוהים. הם מצאו את עצמם מעורבים עם האירגונים האלו באופן עקבי ולא רק פרוייקטים אחדים, אלא ניהול סדנאות שעזרו לקהילה רבות. הגישה והיחס כלפי חברי בית הכנסת האדבנטיסטי שונו עקב זאת.

קיראו את מעשי השליחים 2:42-47. מה היה הקשר בין למצוא חן בעיני בני האדם ובין צמיחת קהילת המאמינים? השוו את הערכים המצויינים כאן עם ערכי קהילת המאמינים שלכם.

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את מארק 5: 18-20; לוק' 8: 38,39; מע"הש 12-16: 5. אלן ג'י ווייט, "Our Example," pp. 17–28, in The Ministry of Healing; "The Grace of Courtesy," pp. 236–240, in Selected Messages, book 3 (especially pp. 238, 239); "Blessing the Children," pp. 511–517, in The Desire of Ages; "Relieve the Oppressed," p. 242, in My Life Today

ללא ספק ישנם מספר דרכים שבהם תוכלו לשתף פעולה עם בתי כנסת ואיגודים שונים למען רווחתה של הקהילה. חשוב מאוד לדעת מהם צרכי הקהילה ולפעול בהרמוניה ככל האפשר עם אחרים בכדי לספק צרכים אלו. איזו דרך יותר טובה קיימת למטרת בניית מערכת יחסים בוטחת ואמון עם בתי כנסת שונים שאינם אדבנטיסטים? כשאמון הדדי מתפתח בין בית הכנסת ובין קהילת היעד, ובתוך כך מונחים היסודות עבורם ללכת לכיוון ישוע, "עבודה מסוג זה אינה יכולה להיות נטולת פירות". - אלן ג'י ווייט, The Ministry of Healing, p. 144

אלוהים היחיד שיודע בכמה נפשות נזכה בשל הושט ידנו ומתן עזרה לנזקקים.

שאלות לדיון:

1. כיצד נוכל ליישב את הרעיון של לבנות יחסים טובים בקהילה עם אזהרתו של ישוע במתי - 10:22 "וְתִהְיוּ שְׂנוּאִים עַל הַכָּל לְמַעַן שְׁמִי, אֲךָ הַמַּחְזִיק מֵעַמָּד עַד קֶץ הוּא יִשָּׁע"? כיצד נוכל לעבוד מעבר למה שנראה כניגוד חזק?
2. כיצד נראית אמונה אמיתית? אם האמונה שלנו היא אמונה מושיעה בישוע, מה צריך להיות ההבדל בינינו לבין מי שאינו מאמין?
3. שאלת התרומות מאלה שאינם בין המאמינים כמונו היא שאלה שמצריכה זהירות. כפי שראינו בשיעור של יום רביעי אישרה אלן ג'י ווייט את קבלת התרומות מאלו שאינם מאמינים כמונו ואפילו אלו שאינם מאמינים בישוע בכלל. בספר The Ministry of Healing עמ' 340 היא כתבה בביקורת חריפה כנגד בתי כנסת שלקחו כספים מאלו שבשוק משקאות האלכוהול (שמספר מהם היו אף חברים בבית הכנסת!). היא אמרה ש"כספים אלו הוכתמו בדם, וקללה רובצת עליהם." כיצד נוכל לדעת מה נכון ומה שגוי בנוגע לקבלת תרומות או אפילו שיתוף פעולה, גם אם זה אמור להיות למען מטרה נעלה?

שיעור מספר 11*

9 - 3 ספטמבר

ישוע אמר להם: 'לכו אחרי'

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: יוחנן 5-10:1; לוקס 9:2; התגלות 6,7,14; לוקס 1-19:1; מעשי השליחים 11-26:11; התגלות 3:20.

פסוק לשינון: "אַחֲרַי זֶר לֹא תִלְכְּנָה (הצאן) כִּי אִם תִּבְרַחְנָה מִמֶּנּוּ, מִפְּנֵי שְׂאִינָן מִכִּירוֹת אֶת קוֹלָם שֶׁל זָרִים" (יוחנן 5:10).

בשנת 362 לספירה ערך הקיסר ג'וליאן מסע תעמולה לתחיית הפגאניות (עבודת אלילים). המשיחיות התפשטה בכל רחבי האימפריה הרומית ויחד עם מנהיגי הדת הפגאנים הוא היה מודאג בשל כך. עצתו של ג'וליאן לכוהן פגאני חשוב מבטאה את חששותיו ומהווה רמז לסיבה שהמשיחיות גדלה למימדים: "מדומני שכאשר הוזנחו העניים ולא קיבלו יחס מהכוהנים הפגאניים, שמו לב לכך הכופרים הגליליים (המשיחיים) ונתנו עצמם לפעילות נדבה... הם תמכו לא רק בעניים אלא גם בחלק מאיתנו, כולם יכולים לראות שאנשינו לא מקבלים תמיכה מספקת מאיתנו". - מצוטט בספרו של רודני סטארק, 'Cities of God' (San Francisco: HarperCollins Publishers, 2006), p.31.

הרומים חשבו שהמשיחיות תדעך כשנצלב מנהיגם ישוע המשיח. במקום זאת המונים החלו להצטרף לאמונה וללכת בעקבות ישוע. איזה נימוק הם נתנו ל'בעייה' הזו? חסידי ישוע הפגינו את אהבתו בכך שענו על צרכיהם של הסובבים אותם. כך עשה ישוע כשהיה כאן וכך צריכים גם חסידיו לפעול. אין פלא שרבים נענו לקריאה ללכת בעקבות ישוע.

הן מכירות את קולו

קיראו את יוחנן 16:1-5, 10. כיצד ממחישים הפסוקים האלה את החשיבות שבפיתוח מערכות יחסים אוהבות וחיוניות עם הקהילה סביבנו כנציגיו של ישוע, ולהובילן לישוע? כיצד נוכל לעזור להם להכיר את קולו?

לחישה מחבר בכוחה למשוך הרבה יותר מקריאה בקול רם של זר. כשאנו מתיידדים עם חברים שלומדים לבטוח בנו, הרועה הטוב יכול לפעול דרכינו על-מנת לעזור להם לשמוע ולדעת את קולו וללכת בעקבותיו. חשוב כמובן שנדע לזהות את קולו של ישוע בעצמנו, לפני שננסה לעזור לאחרים. אנחנו צריכים יכולת משמיים להבחין ולהבדיל בין קולו הערמומי של השטן לבין קולו של ישוע אדונינו. כל לנו לשכוח לרגע את העימות הגדול המתחולל בכל עת ואת העובדה שיש לנו אויב שפועל כנגב בכדי למנוע מאיתנו ואחרים גישה לישוע והתחברות במערכת יחסים גואלת עם המשיח. למרות כל הסיכונים האלה אנו יכולים להוות כמוליכים של עזרה ללמד אחרים לשמוע את קולו של ישוע. הוא מדבר דרך הטבע (למרות ההרס שגרם החטא הקדמון), מקרים שקורים בהשגחה עליונה, בהשפעת רוח קודשו, אנשים אמינים ודְּבָרָו כמובן. (קיראו גם את פרק י': "דעת ה' ", בספר 'הדרך אל המשיח', עמ' 64-69).

תוך שאנו מצייתים לקול הזה, נוכל להוביל אחרים אליו. מה שלא נרצה להיות זה עיוורים המובילים עיוורים (מתי 14: 15). מה היה בישוע שמשך אליו נפשות? הסיבה לכך היא שהוא נתן מעצמו בלי שמץ של אנוכיות. כשאנו כגוף פועלים בלי אנוכיות ולוקחים על עצמנו את אופי המשרת, ומאפשרים לאדון לפעול דרכינו ולחיות את חייו דרכינו, יימשכו גם אחרים לקריאתו של המשיח. כנציגיו של הרועה הטוב, עלינו לשקף את אופי פועלו כשאנו קוראים לאחרים ללכת בעקבותיו. אמיתות בדברים ומתן שירות אמין שמשקף את הקרבתו של ישוע ואהבתו, פותחים את אוזני אילו שאנו מנסים לעזור להם ומסירים מחסומים בינינו לבין הקהילה שאותה אנו משרתים.

באילו דרכים תוכלו לעזור לאחרים 'לשמוע' את קולו של הרועה הטוב?

עלינו לבקש ולדרוש

קיראו את לוקס 19:10, מארק 17:1, לוקס 9:2 והתגלות 14:6,7. איזו נקודה משותפת יש לכל הפסוקים האלו? מה הם מלמדים אותנו?

במשך שנים התפללה קהילת בית כנסת אדבנטיסטי: 'אבא שבשמיים, אנא משוך את אנשי הקהילה סביבנו לבית הכנסת שלנו ואליד' - כאילו שבית הכנסת שלנו הוא מעין מגנט עצום שימשוך אליו כמעשה קסם אנשים לתוכו. אמנם לפעמים נכנסים אנשים לתוך בתי הכנסת שלנו ומבקשים אחר אלוהים מבלי שום מאמץ מהכיוון שלנו. אולם מה על קהילת בית הכנסת שלכם לעשות אם שנים עוברות ואף אחד מן הקהילה אינו נכנס בעד דלתות הבניין? אם כל שאתם מתרכזים בו זה להתפלל בעד אנשים שיבואו, אינכם הולכים בעקבות ישוע ושיטותיו לעשיית תלמידים. הוא התערב בקהילה, התחבר איתם ותר אחר אנשים להושיעם.

"אל לנו לחכות לנפשות שיבואו אלינו; עלינו לבקש אותן באשר הן נמצאות...ישנם המונים שאליהם לא תגיע הבשורה הטובה אלמלא ניקח אותה אליהם." (אלן ג'יי ווייט, 'הדוגמאות המאלפות של המשיח', עמ' 229).

מטאפורות שונות מתארות את רעיון הביקוש של הנפשות:

1. הרועה עוזב את 99 הכבשים שבעדר ומבקש אחר כבשה אחת שאבדה (מתי 18:14). ישוע מספר משל זה בהקשר ההתראה לטפח את 'הקטנים האלה' ולגונן עליהם מפני החטאים. אם נרצה נוכל לפרש ש'הקטנים האלה' יכולים לכלול משיחיים טריים. אם הם ישוטטו חזרה לעולם ולמנהגיו, כמו ישוע עלינו לחפש אותם ולדרוש אותם ולהביאם חזרה אליו. הנקודה היא שעלינו לבקש את האובדים באופן יוזם. עלינו להשקיע מאמצים למצוא אותם. ייתכן שיבוא מישהו לבית הכנסת שלנו ישר מהרחוב לידנו ויבקש: 'למדו אותי על אלוהים, ישועה והאמת', אולם מקרה כזה אינו מעיד על הכלל אלא, יוצא מגדר הרגיל.

2. "שיטתו של ישוע" לבקש את האובדים "לא יכולה להיות נטולת פרי" (אלן ג'יי ווייט, The Ministry of Healing, p. 144). האם אנחנו מתמקדים רק על הפרי הנגיש לנו, זה שבהישג יד, כגון אלו השותפים לתפיסת העולם שלנו כמשיחיים, אלו מבתי הכנסת השונים? מה אנחנו עושים על-מנת להשיג את אלו שקשה יותר להשיגם- החילוניים, חסרי האמונה, המוסלמים, היהודים האורתודוקסים, הקתולים, הבודהיסטים וכולי, לדוגמה? היסטורית מצאו שותפינו להשקפת עולם משיחית רלוונטיות מסויימת איתנו האדבנטיסטים, אולם עלינו לפעול ביעילות רבה יותר לשיתוף אמונתנו עם קבוצות אמונה שונות בעולם.

הגשר

לעיתים פועלים בתי כנסת בקרב הקהילות הסובבות אותן בפרוייקטים בתחום הבריאות, המשפחה, נושאים אישיים, כלכלה, ניהול קונפליקטים וכולי, אותה קהילת מאמינים יכולה לשאול את עצמה: 'מהו הגשר? כיצד נוכל לגרום להם לרצות ללכת בעקבות ישוע?' אולם במקום לשאול מהו הגשר אולי כדאי שנשאל 'מהו הגשר?' והתשובה לכך היא: 'אתם!'

"הטענה המשכנעת ביותר לטובת הבשורה היא משיחיים אוהבים ואוהבים". (אלן ג'י ווייט, 'The Ministry of Healing, p. 470).

קהילות מאמינים שמצליחות לשמור את המבקרים אותם מעוניינים בין אירוע לאירוע ובין סדנא לסדנא, מבורכות בחברים שאוהבים את האלוהים ורוצים לפתח מערכות יחסים לטווח ארוך. מאידך, חברי בית כנסת שאינם שמים לב לגישה שלהם למבקרים ואולי אפילו עצלים במאמציהם, עלולים לגרום להשפעה שלילית על נסיונות בית הכנסת להושיט יד בקהילה.

"אלוהים אינו פועל להביא נפשות רבות לאמת, בגלל חברי בית הכנסת שאף פעם לא חזרו בתשובה, ובגלל אלו שפעם חזרו בתשובה אלא שחזרו לסורם - למעשיהם הקודמים. איזו השפעה תהיה לאלו על חוזרים בתשובה חדשים? האם לא יגרמו למסר שניתן מאלוהים להפוך לחסר תועלת?" (אלן ג'י ווייט, 'Testimonies for the Church, (vol. 6, p. 371).

קיראו את לוקס 10:1-19. מדוע חש זכאי שהוא צריך היה לטפס על עץ על-מנת לראות את ישוע? אילו לקחים נוכל לקחת מהסיפור?

תארו לעצמכם מה היה קורה אם היו אלה שחסמו את הדרך לישוע ביריחו נותנים ליבם אל העניין הרב שגילה זכי, ורצונו להיות קרוב לישוע, והיו מזמינים בחום ובאהבה את 'החוטא' הזה לבוא לרגלי הגואל. אנחנו, כחלק מהקהל הזה שמסביב לישוע חייבים לאהוב כשם שהוא אהב את אלו הנאבקים, עד כדי שאהבתנו 'מדבקת' אחרים. אם אנו מודעים מאוד לאהבתו של אלוהים וחסדיו כלפי חוטאים כמונו, נימלא בתשוקה לבקש את אלה שמחוץ לקהל המאמינים, חסרי המעלה הרוחנית, וננחה אותם לעבר המשיח. כיצד אתם מתנהגים עם פנים חדשות בבית הכנסת? האם אתם עושים כל מאמץ לשוחח איתם? או שמא אתם מתעלמים מאנשים אלו במחשבה שמישהו אחר יכול לשרתם? מה תלמדו מתשובתכם ומה תצטרכו לשנות?

ההצעה

ישוע ותלמידיו ריפאו את החולים והפנו את ליבם של הנרפאים לנושאים שקשורים בחיי נצח. (ראו אלן ג'י ווייט, The Ministry of Healing, p. 20). מארק פִּינְלִי מזכיר לנו שאם איננו מציגים לאחרים את אלוהים, זה בעצם רשלנות רוחנית. שיטתו של ישוע לבישור הייתה לשנות אותם בתחומים שבהם היה להם הצורך הגדול ביותר. זוהי שליחות רפואית. ישוע לא הסתפק בריפויים פיזיים ותו לא. היעד הוא חיי נצח בישוע. שליחות רפואית לא מחייבת להתחיל בהצעה ללכת בעקבות ישוע, אלא שהיא צריכה להוביל לכך. בגלל אהבתנו לבני אדם נשאף להציע להם את כל מה שישוע מציע. התוכלו לומר: 'אני מוכן לדאוג למלא אחר החלק הראשון של שיטתו של ישוע, אבל לא את החלק שבו אני צריך להציע להם ללכת אחרי ישוע, זה לא התחום החזק שלי?' אם תעשו את החלק הראשון ייתכן שתפתיעו את עצמכם במתן עדות אוטומטית על ישוע וזה יהיה כל כך ספונטני וטבעי, הרבה יותר קל, משום שהכנתם את הקרקע, את 'אדמת' ליבם. ככל שתכירו יותר את האנשים שאותם אתם משרתים, היו עירניים יותר להזדמנויות לדבר על אמונה ועל מה שישוע נחשב עבורכם. חפשו הזדמנויות להביא את הנושאים הרוחניים בשיחה. שאלו את החברים החדשים שלכם על משפחותיהם, משלח ידם ודתם, מה שפותח את הדלת לחלוק עימם את העדות שלכם. בעצם עדויות אישיות יכולות להיות בעלות ההשפעה הגדולה ביותר, דרך מעולה לתת עדות, משום שאין בהם שום דבר מאיים. מתן עדות שונה הוא מלשאת דרשה; אתה פשוט מספר את סיפור חייך, ולכולנו סיפור על מה שעשה ישוע בחיינו.

קיראו את מעשי השליחים 27:11-26. השליח שאול נותן עדות אישית למלך אַגְרִיפָה. מה ניתן ללמוד מכך אם ברצוננו לתת עדות על ישוע?

שימו לב לשלבים השונים. שאול נותן עדות על האישיות שהוא היה לפני שידע את האדון. בהמשך הוא סיפר על מקרה התפנית החדה- חוייתו בעת המפגש עם האדון. לאחר מכן הוא מספר על הדרך שבה פועל אלוהים בחייו מאז. ולסיום הוא פונה למלך ומבקש ממנו לשקול חזרה בתשובה לעצמו.

למרות שאין זה מחייב שהסיפור שלנו דרמטי כמו זה של שאול, מהו הסיפור האישי שלכם עם ישוע? כיצד תוכלו ללמוד לשתף סיפור זה עם אחרים בתזמון הנכון?

בקשו ותמצאו

קיראו את התגלות 3:20, מתי 7:7,8 ויוחנן 1:12. באילו דרכים מקושרים הפסוקים הללו? מה הם באים ללמד אותנו על ביקוש האדון ולמצוא אותו?

הפסוקים האלו מראים שאנשים חייבים להיות פתוחים לבקש ולחפש אחר האדון ולהיות פתוחים לקבל אותו לליבם. בו בעונה אחת עומד ישוע מאחורי הדלת (דלת ליבם) ומקיש על הדלת בבקשו להיכנס (הת' 3:20). מציאויות אלו אינן נוגדות אחת את השנייה. האדון פועל בליבם של אנשים ברוח קודשו ומושך אותם אליו גם אם הם לא ממש מודעים לכך שזה בעצם מה שקורה להם. לעיתים קרובות הם מחפשים דברים שחייבים לא מציעים להם. איזו זכות היא להיות לידם ולהפנות אותם לכיוון הנכון ולעזור להם להבין טוב יותר מה בעצם חסר להם. עובדה היא שדרכיכם יכול ישוע לדפוק על דלתות ליבם של אנשים בקהילה שלכם, וכל מי שפותח את הדלת ברצון ומקבל את האדון לליבו יקבל גם שפע ברכות (הת' 3:20, יוח' 1:12). הוא גם מזמין את חסידיו לבקש ולהקיש על 'דלתו' ולקבל את 'המתנות הטובות' של ממלכתו (מתי 7:7,8,11). כשרוח הקודש מניעה אתכם שמישהו מוכן לפתוח את ליבו למשיח, שאלו: 'אולי ברצונך להתפלל ולקבל את ישוע המשיח ולהצטרף למשפחתו?' הרי לכם דוגמה לתפילה שהיא/הוא יכולים להתפלל: 'אבינו שבשמיים, אני מודע לכך שאני חוטא ויש לי צורך בסליחתך. אני מאמין שבנך מת עבור חטאיי. אני רוצה לחזור בתשובה, לפנות מהחטאים שלי. אני מזמין אותך ואת בנך לבוא לליבי ולחיים שלי. אני רוצה להאמין בך ובבנך וללכת בעקבות בנך, אתה אלוהיי ומושיעי. בשם ישוע המשיח, אמן.' אנחנו צריכים יכולת הבחנה רוחנית לדעת מהו תזמון נכון לפנות בהצעה להתפלל תפילה שכזו. כמובן שתמיד יש סיכוי שהפנייה היא אגרסיבית מדי, אולם מצד שני יש סיכוי למשהו גרוע מכך - שלא היינו מספיק ישירים. לפעמים אנשים צריכים גישה תקיפה ומינוע אוהב בכדי לגבש החלטה לקבל את האדון. קשה לדעת מי מתנדנד בין שתי האפשרויות: חיי נצח במשיח או הפסד חיי נצח. לנו המאמינים יש מחויבות קדושה.

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את תהילים 20: 77; הושע 4: 11; קורנתיים ב' 21-11: 5. קיראו גם את כתביה של אלן גיי ווייט- 'לימוד וריפוי', עמ' 139-144, 'עזרה בחיי היומיום', עמ' 469,470 בספר "מפעלות התברואה"; 'איש זה מקבל חוטאים', עמ' 185-197, 'לכו לדרכים הראשיות ולשבילים הצדדיים', עמ' 228-237 בספר "הדוגמאות המאלפות של ישוע".

הנה לכם סיפור על איש צעיר שאהב את האדון ורצה לספר לכולם על ישוע. היה לו כישרון להתבטא, הוא היה כריזמטי ונתן עדות מרשימה מאוד. אנשים אהבו לשמוע אותו מדבר. אולם הייתה לו בעייה אחת מתמדת: הוא פחד לשאול אנשים לגבש החלטה ולהתחייב לישוע. דבר זה הפתיע מאוד את חברי הקהילה משום שבכל תחום אחר נראה היה שהוא ישיר מאוד ומוכן בכל עת לדבר בפתיחות על אמונתו. לכשנשאל על כך הוא נתן את אותה תשובה שעסקנו בה בשיעור של יום רביעי- שלא הייתה זו 'המתנה' שבה ניחן. הוא אהב לזרוע את זרעי הבשורה ולהשאיר לאחרים את הקציר. לאחר זמן מה הוא התוודה שבעצם יותר מכל דבר הוא פחד מדחייה. הוא תמיד הרגיש ליקוי בעדותו לאדון (וזה דבר טוב), ומשום כך פחד שאנשים לא יתחייבו לאדון אם הוא יפנה אליהם בהצעה. חברי בית הכנסת הסבירו לו שמתן עדות לא עוסק בנו כי עם בישוע. אף על פי שנוכל תוך תפילה ובאהבה להפנות אותם לישוע, לא נוכל למלא את תפקיד רוח קודשו, שרק דרכו בא השכנוע והשינוי בלב. אולם עלינו להיות המובילים את אהבת המשיח לאחרים.

שאלות לדיון:

1. מה הייתם אומרים למישהו שמפחד לשאול אחרים לקבל את ישוע ולהתחייב כלפיו?
2. ביוחנן 1:9:11 אנו קוראים: "הָאִוֹר הָאֱמֶתִי, הַמַּאִיר לְכָל אָדָם, בָּא אֶל הָעוֹלָם". כיצד עוזר לנו פסוק זה להבין שהאדון מבקש להגיע לכל אדם עם מסר הבשורה והישועה?
3. עד כדי כמה חברותית קהילת המאמינים שלכם למבקרים? מה תוכלו לעשות טוב יותר בגישה לזרים הבאים בפתח בית הכנסת שלכם?
4. מתי הייתה הפעם האחרונה שמישהו מהרחוב נכנס לבית הכנסת שלכם? כיצד הגיבו החברים?
5. בכיתה דברו על רגעי שינוי הלב שלכם, סיפור חזרתכם בתשובה. האם סיפרתם אותם לאחרים? כיצד תוכלו לעשות שימוש טוב בסיפור שלכם?

שיעור מספר 12*
10 - 16 ספטמבר

שליחות לערים באחרית הימים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: מעשי השליחים 18:1-28; שמות 23:25-2; מתי 9:13-18; 12:13-15; פטרוס ב' 3:9.

פסוק לשינון: "דַּרְשׁוּ אֶת-שְׁלוֹם הָעִיר אֲשֶׁר הִגַּלְתִּי אֲתֶכֶם שָׁמָּה וְהִתְפַּלְלוּ בַעֲדָהּ אֶל-יְהוָה כִּי בִשְׁלוֹמָה יִהְיֶה לָכֶם שָׁלוֹם" (ירמיה 29:7).

המסר של הראשון משלושת המלאכים בהתגלות 14 הוא לשאת את בשורת העולם "לְיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ וְלִכָּל אֲמָה וְשִׁבְט וְלָשׁוֹן וְעַם" (הת' 6:14). כלומר עלינו לקחת את הבשורה לכל מקום שבו חיים אנשים. ובגלל שרבים גרים בערים, לשם עלינו לקחת את הבשורה. הדחיפות שבבישור בערים התגברה בשנת 2007 כשמומחים סטטיסטיים בארגון האומות המאוחדות הצהירו שבפעם הראשונה מאז ההיסטוריה המתועדת, מרבית תושבי העולם חיים במטרופוליטנים. הבישור בערים הוא בראש האסטרטגיה האדבנטיסטית. במדינות רבות נחלו שליחים הצלחה גדולה יותר בעיירות ואיזורים כפריים מאשר בכרך עצמו. סקרים מראים שבמספר מרכזים עירוניים רוב האוכלוסייה לא שמעה אף פעם על בית הכנסת האדבנטיסטי וכמובן שלא שמעו שום דבר אודות מסר שלושת המלאכים. מכאן המסקנה שאם ברצוננו להושיט יד ולפרוץ את הדרך עלינו לבשר בערים.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה- 17 בספטמבר.

טבע הדברים בערים

העיר היא מיזוג של תרבויות שונות, קבוצות אתניות, שפות ודתות. בעבר הייתה לכל קבוצה איזור משלה. אולם בימינו מתגוררים כל מיני אנשים אחד ליד השני. עירוב תרבותי כזה יוצר סיכון ויכול להיות מסובך, אולם זה מהווה הזדמנות נהדרת לבישור. קיימת סבלנות לרעיונות חדשים, רצון גדול יותר לשמוע על דתות אחרות ממה שקיים מחוץ לערים באיזורים יותר מסורתיים. הערים יכולות לזמן נגישות לאנשים שאולי אף פעם לא היו באים במגע עם המסר האדבנטיסטי שלנו.

קיראו את מעשי השליחים 18:1-28 וראו מודל אחד להתחלת קהילת מאמינים בערים. מה נוכל ללמוד מפועלו של שאול במקרה הזה?

במרכז העירוני הזה היה מיזוג של שפות תרבויות וקבוצות אתניות כמו בערים הגדולות בימינו. שאול מצא אנשים מסויימים איתם יכל להתחבר. הוא מצא אנשים שהיו שותפים כמוהו בקשרים עם הדת היהודית, אזרחות רומית ועיסוק עשיית אוהלים שבו היה מיומן. הוא השתמש ביכולות הללו כדי לתמוך בעצמו. הוא גר בבית של זוג שהפכו למאמינים ומבשרים בעצמם. הוא לימד בבית הכנסת עד שגורש ממנו ואז ייסד קבוצת בית בביתו של אחד המאמינים. הוא חינך ולימד מספיק מאמינים חדשים בכדי שיוכל להמשיך הלאה, הוא מינה מנהיגי קהילה. שאול הבין את השילוב הבין-תרבותי והרגיש בנוח באווירה הזו של ריבוי האמונות שבעיר (ראו קור' א' 20-23:9). הוא ידע איך להסתגל לאווירה שבה חי ולמד כיצד להציג את האמת בדרך שבה יוכל להיעזר קהל יעדו.

כיצד נוכל אנו אישית וביחד כקהילת מאמינים להיות מצויידים יותר למעורבות בקהילות בם אנו חיים ולשתף אותם בבשורה הטובה?

לשמוע את האנחות העמוקות

כשעבר ישוע בירושלים, בכפר נחום וערים אחרות בזמנו, התאספו סביבו החולים הנכים והעניים. ליבו נכמר עליהם וביקש לרפא את מדווי האנושות. בעיר יש יותר מהכל, יותר אנשים, יותר מבנים יותר תנועה ויותר בעיות. זה מהווה אתגר ממשי לקהילה. מי שמשתפים את הזולת בבשורה הטובה אינם יכולים להתעלם מהמסה של האנשים והצורך שלהם ולהתמקד במסר בלבד, מפני שאם כך נעשה הרי שנפחית מערכה של הבשורה. אם לא יעידו מעשינו על החמלה, החסד והתקווה שעליהם אנו מדברים ומעידים, יהיו דברנו ללא הועיל. זה פשוט יהיה עוד קול המתחרה עם המוני קולות.

קיראו את שמות 25:2-5, 6:5, תהילים 12:5, רומיים 8:22, ואיוב 24:12. איזה מסר מיוחד לנו נמצא בפסוקים האלו?

העולם שלנו הוא מקום כואב. הוא נאנח ונאנק תחת עול הסבל והחטא. לא משנה מי אנחנו, אף אחד מאיתנו אינו פטור ממצאות זו. הכאב מְזַמֵּן לנו אפשרויות טובות מאוד למתן עדות. אולם עלינו להיות זהירים כאן. כשמדובר בדרך שבה נראית קהילת המאמינים בעיני אלו שאינם חברים בה, ויחסי השכנות, חשוב מאוד להבין את ההבדל בין אירועים קהילתיים ומתן שירותים באופן עקבי על מנת למלא אחר הצרכים האמיתיים של הקהילה. יש הבדל בין בתי כנסת שנותנים ארוחה פעם בשנה לקהילה בזמן החגים לבין קהילה פעילה במהלך השנה בחייהם של שכניהם. כיצד פועלת הקהילה האדבנטיסטית שהזכרנו בשיעורים הקודמים? קהילה זו נפגשת במרכז הקהילתי שהיא מְתַפְעֶלֶת מדי יום ביומו. אנשים יכולים ללכת לשם כל בוקר ולקבל ארוחת בוקר חמה. ואין זה בית כנסת גדול, קהילת המאמינים שם לא גדולה במיוחד. יש בה בערך 75 חברים וכולם מרגישים את האחריות והמחוייבות שלהם ורוצים לספק את צרכי שכניהם. זוהי פעילות נהדרת אבל היא מצריכה הקדשה והתחייבות לעזור לנזקקים. תארו לעצמכם מה תהיה התוצאה אם כל בית כנסת אדבנטיסטי יהיה פעיל בקהילה בה הם מתאספים ובקהילות השכנות אם הם ייענו לאנחות שלבטח עולות מקרב השכונות.

זריעה וקציר בערים

קיראו את מתי 9:13-23, 18:9-13. למרות שזהו סיפור מוכר, כיצד נוכל ללמוד ממנו ולהבין טוב יותר כיצד נוכל לשרת ולתת עדות בקהילות הסובבות אותנו, כולל את הערים?

למרות שהסיפור מתרחש באיזור כפרי, המשל חשוב יותר בשליחות לערים מאשר לעיירות הקטנות משום שבערים ישנם שלל סוגים של 'אדמות'. זה יכול להסביר גם מדוע האתגר גדול יותר בבישור בעיר מאשר באיזורים כפריים. סוגים שונים של אדמה מניבים תוצאות שונות ומכאן שיש צורך ללמוד ולחקור את מצב האדמה לפני שמשקיעים בפעילויות של בישור. אם יגלה בית הכנסת לאחר סקר שה'אדמה' הטובה בקהילה מוגבלת, עלינו לתכנן לשפר ולשבח את האדמה אולי בריכוך שבילים שהתקשו, לפנות אבנים ולנפש עשבים וקוצים. זאת אומרת שעוד לפני שיחל מסע הבישור חייבת קהילת המאמינים לעבוד מבעוד מועד על-מנת להכין את האדמה. וזה דבר שיכול להוות את כל ההבדל, בין אם יצליח המסע אם לאו. בקורסניים א' 12, רומיים 12 ואפסיים 4 מלמדים הכתובים על מתנות רוחניות. אנו למדים כי ישנם מתנות רבות אולם רק שליחות אחת. המשל על מצב האדמה והזריעה מתאר בבהירות את הצורך במתנות שונות בכדי לזכות בנפשות בערים. לערים הגדולות, "צריך להביא אנשים עם מתנות שונות", כתבה אלן גיי ווייט. "צריך להציג שיטות חדשות. על חסידיו של אלוהים להיות עירניים לצרכים שבזמן שבו הם חיים" – אלן גיי ווייט, 'בישור', עמ' 70.

באמצעות מתנת ההבחנה האלוהית היא הבינה מה היה נחוץ על-מנת להיות יעילים ביותר בשירות הקהילות העירוניות. וכיום חשוב עוד יותר ליישם אמצעים ומתנות שונות בפועלנו עם אסטרטגיה נרחבת ורבת היבטים. מערכה אחת או פרויקט אחד לא ישיגו תוצאות מרובות לטווח הארוך. קנה המידה העצום והמורכב של העיר בולע כביכול מאמצים שכאלה ובתוך שבועות מספר לא נשאר זכר מהמאמצים הללו. עלינו לעשות הכנות רבות מבעוד מועד.

חישבו על אלו שאתם מנסים לשדר להם את המסר ולשתף אותם בבשורה הטובה. על איזה סוג של 'אדמה' הם עומדים? כיצד תוכלו לעזור להם ולהכין את האדמה הזו לזריעה?

הפכו זאת לענין אישי

קיראו את יוחנן 13,12,15; יעקב 27:1; גלטיים 2:6. מה מלמדים אותנו כל הפסוקים האלו יחד? מה הם הדברים החיוניים ביותר בכל ניסיון לבישור?

בגלל המסה האדירה של האוכלוסיות העירוניות, קל להחמיץ את העובדה שאמונה היא דבר אישי. השורה התחתונה של כל ניסיון בישור בערים ובכל מקום אחר היא שאינדיבידואלים ימצאו את מערכת היחסים האישית שלהם עם המשיח. מחקרים מראים שמרבית האדבנטיסטים כיום אומרים שהסיבה להצטרפותם לקהילת המאמינים היא הידידות עם אדבנטיסטים. במקרים רבים מערכות יחסים אלו כוללים התכחות לעצמי ונכונות לפעול לטובת הזולת. חרישת האדמה, הזריעה, טיפוח הנבטים עד לזמן הקציר ושימור התבואה, כל אלו פועלים טוב במיוחד אם קיימת מערכת יחסים אמינה. עלינו ללמוד כיצד להיות חברים לזולת, ללמוד להקשיב להם וללמוד איך לאהוב אותם. אלו הם המרכיבים החיוניים לכל מערכת בישור. אנשים שגרים בעיר יכולים להרגיש שלאף אחד לא איכפת מהם. המרכיב החיוני של קבוצות קטנות יכול להיראות בכינוסים ביתיים כמו בתקופת הברית החדשה (מע"הש 2:46), או קבוצות קטנות בתוך קהילת מאמינים גדולה. בכל מקום עירוני שחיים בו שלושה או יותר אדבנטיסטים ושאינו בו בית כנסת אדבנטיסטי, רצוי שהם יכוננו קבוצה קטנה ויחלו בפעילות למען הקהילה בה הם חיים. (ראו אלן ג'י ווייט, Testimonies for the Church, vol. 7, pp. 21, 22). גישה זו לבישור בערים היא חיונית מסיבות מספר. אחת מהן היא הפסיפס התרבותי המורכב, אתנית, לשונית חברתית וכלכלית. עלינו לתקשר עימם בתוך מאות שכונות גם בערים שאינן גדולות במיוחד. אלמלא יתארגנו קבוצות קטנות של מאמינים בניסיון לחזור לכל אחת מן השכבות החברתיות הללו, לא תושלם שליחותו של המשיח. סיבה נוספת לכינון קבוצות קטנות של מאמינים היא תמיכה הדדית בתוך המציאות העירונית שמקשה על המאמין לשאוף לקדושה. קיימים סביבם לחצים שונים, פיתויים, היתקלויות עם אמונות אחרות ואידיאולוגיות שונות. ישנם שהיו מאמינים ופשוט הרימו ידיים לנוכח הלחצים האלה בעוד שאחרים מפתחים מעטפת משורינת על-מנת לגונן על רגשותיהם והופכים קרים וליבם מתאבן לנוכח צרכיהם של הסובבים אותם הזקוקים לייצוג אוהב של ישוע.

סיוע בערים

אף אחד לא טוען שבישור ופעילויות למען אחרים זה דבר קל. בעצם הם לא קלים בכלל. טבע האדם הנתון תחת החטא הקדמון הוא מושחת וחסר נטייה טיבעית לכיוון הרוחני. גם שאול העיד: "אֲנִי יוֹדְעִים שֶׁהַתּוֹרָה הִיא רוּחָנִית, אֲךָ אֲנִי הֲנִי בָּשָׂר וְנֶדָם וּמְכֻר לַחַטָּא" (רומ' 14: 7). אם שאול מעיד על עצמו כך מה נוכל להגיד על אלו שאינם יודעים ומכירים את האדון או שלא שמעו על החוויה המשנה את החיים עם ישוע? ואם אין זה רע מספיק, הערים ידועות לשימצה גם בשל ההשפעה הרעה שלהם על אנשים. פיתויים רבים עומדים בפני העירוניים ואויב הנפשות משתמש בהם בכדי לכבול אותם לחטא ולעולם. מכאן שהושט יד בערים אינה משימה פשוטה, אולם היא משימה חובה, ואנו כקהילת מאמינים הנאמנה לקריאתנו מחוייבים לה.

מה מלמדים הפסוקים הבאים על החשיבות של הושטת יד?

פס' ב' 9:3

טימ' א' 4:2

על-פי המקרא, קורבן המשיח ניתן למען כל האנושות מאדם וחווה והלאה. זה כולל את כל ההמונים החיים במרכזים העירוניים שבכל פינה בעולם. גם הם צריכים לשמוע את האמת היקרה הזו.

"אין שינוי במסרים ששלח אלוהים בעבר. הפעילות למען הערים היא הפעילות הנחוצה בזמננו. כשנפעל למען הערים כשם שאלוהים רוצה שנפעל, התוצאות יהיו תנועה אדירה, תנועה שכזאת עוד לא ראינו". (אלן ג' ווייט, Medical Ministry, p. 304). הקריאה להושט יד לערים היא קריאה אישית. זוהי קריאה להתנסות אישית עשירה ומעמיקה עם המשיח, קריאה לתפילה עבור הזולת, תיכנון מקיף ויישום. קריאה זו מבוססת בכללותה בהתעוררות רוחנית ורפורמות בפועל, ותושלם רק ברוח הקודש.

קיראו את רומיים 10:14, 15. מה נאמר בפסוקים הללו שבאופן עקרוני קביל לגבי כל מי שטוען שהוא חסיד המשיח? כיצד נוכל להיות פעילים יותר בהושטת יד ופעילות, לא משנה היכן אנו גרים?

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את הספר 'Ministry to the Cities', זהו אוסף של רוב כתביה של אלן ג'י ווייט על שליחות לערים.

מומחה אדבנטיסטי בעילום שם חקר את כתביה של אלן ג'י ווייט בנוגע לייעוץ שנתנה לעבור מהעיר לכפר או נהפוך הוא ומצא שמתוך 107 מאמרים, 24 מהם עסקו בייעוץ לעזוב את הערים ולעבור לגור בספר, ב-12 מאמרים היא יעצה למוסדות לעבור או לייסד אותם מחוץ לערים. אולם ב-75 מאמרים היא יעצה להיכנס לערים ולפעול בשליחות למען. רק 8 מאמרים היו נייטרלים. היסטוריון אדבנטיסטי סיכם את יעוצה של אלן ג'י ווייט בנוגע למשימה בערים והראה שבנוגע למוסדות היא תמכה במיקום מחוץ לערים, ובפעילות ישירה עם העירוניים היא תמכה בפעילות בתוך הערים. איזה תוכניות קיימות לקהילת המאמינים שלך לשליחות לערים? היכן ממוקם בית הכנסת ביחס למרכזים העירוניים? בל לנו לחשוב ששליחות לערים היא חסרת משמעות עבורם. כל קהילה אדבנטיסטית חייבת בתרומה למען מפעל שליחותי זה. להתעלם מהערים ולהתרכז רק בבישור לתושבי הספר זה הבעת אי אמינות לשליחות שנתן לנו ישוע.

"למה שמשפחות שיודעות את האמת העכשווית לא יתיישבו בערים האלו?... יהיו חברי קהילות מאמינים שיעברו להתגורר בכפרים ובעיירות..., ושיתנו לאור שאלוהים נתן להם להאיר על האחרים". (אלן ג'י ווייט, Advent Review and Sabbath Herald, (September 29, 1891

שאלות לדיון:

1. חישבו על המסר הנפלא שניתן לנו. חישבו על התקווה שיש לנו, תקווה לחיים עשירים יותר בהווה ותקווה לחיי נצח. מהם חלק מהפסוקים האהובים עליכם ביותר המגלים את התקווה שיש לנו בישוע? מדוע הם יקרים לכם כל-כך? שתפו את חברי הכיתה בשבת בפסוקים אלו.
2. נסו לדמיין לעצמכם חיים בלי התקווה הזו, ושהחיים האלה הם כל מה שיש, עם הקשיים, העמל והכאב ולאחר מכן המוות והריקבון בקבר. בכך מאמינים ההמונים המתגוררים בערים. כיצד נוכל ללמוד לאהוב אותם ולהיות מוכנים לפעול עבורם לא משנה היכן הם גרים?

שיעור מספר 13

17 - 23 ספטמבר

כיצד נחכה?

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: מתי - 24:35-46; פטרוס ב' 3; יעקב 26-14:2; יוחנן 38-35:4; קורינתיים א' 8-6:3; התגלות 21:1-4.

פסוק לשינון: "שִׁקְדוּ וְאַל תִּתְעַצְלוּ. הֲיִי נִלְהָבִי רוּחַ וְשָׁרְתִי אֶת הָאֲדֹנָי. גִּילוּ בַתְּקוּהָ. הֲיִי סִבְלָנִים בְּצָרָה. הִתְמִידוּ בַתְּפִלָּה. תִּנּוּ אֶת חֻלְקֵכֶם לְצַרְכֵי הַקְּדוֹשִׁים וְשִׁאֲפוּ לְהַכְנִיס אוֹרְחִים" (רומ' 12:11-13).

במשך שנים מספר לפני רעש האדמה של 1906 בסאן פרנסיסקו המו מאדם קהילות המאמינים שבאיזור של סאן פרנסיסקו ואוקלאנד קליפורניה. חברי הקהילה היו עסוקים בביקור חולים ונזקקים. הם מצאו בתים ליתומים ועבודה למובטלים. הם טיפלו בחולים ולימדו מכתבי הקודש מבית לבית. הם הפיצו ספרות משיחית ונתנו שיעורים על חיים בריאים. בתי הכנסת ניהלו בתי ספר לילדים במרתף של בית הכנסת ברחוב לגונה. הם ניהלו בית מגורים לעובדים ומרכז רפואי. הייתה להם חנות למזון בריאות יחד עם קפיטריה צמחונית. הם התחילו פעילויות בנמל על סיפוני אוניות מספר ורועי הקהילה שלהם קיימו מפגשים באולמות והיכלים גדולים בערים. אלן ג'י ווייט קראה לשני בתי הכנסת האלה 'הכוורות' והייתה נרגשת לשמע הדיווחים על פעילותם (Advent Review and Sabbath Herald, July 5, 1900). איזה דוגמאות טובות למה שאנחנו יכולים וצריכים לעשות בעודנו מחכים לביאתו השנייה של המשיח. אדוננו יבוא שנית, הנושא הקריטי הוא: מה נעשה בעודנו מחכים לו? בתשובה זו תלוי גורל נפשנו.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה- 24 לספטמבר.

בעודנו מחכים לישוע

בעוד השליחים מעריצים את המראות הנהדרים והנוף שלפניהם וקרני השמש המציפות את בית המקדש, רצה ישוע למשוך את תשומת ליבם למציאות שעמדה בפני קהילת המאמינים בעתיד הקרוב להם, וכמו בתשבץ נתן להם מעט אמת: "רואים אתם את כל אלה? אמן אומר אני לכם, לא תשארו פה אכן על אכן אשר לא תפל ארצה" (מתי 2: 24). השליחים היו מופתעים מדבריו ושאלו: "הגד נא לנו מתי יהיה הדבר הזה ומה הוא אות בואך וקץ העולם?" (מתי 3: 24). בהמשך ועד פסוק 31 מגלה להם ישוע את מקצת הדברים העתידיים לקרות לפני ביאתו השנייה. עוד הוא אמר: "הזהירו שלא תתעה אתכם איש, כי רבים יבואו בשמי ויאמרו 'אני המשיח' ויתעו רבים. ואתם עתידים לשמע מלחמות ושמעות מלחמה. שימו לב, אל תבבלו; כי צריך להיות הדבר הזה, וכל זאת עוד לא בא הקץ. גוי יקום על גוי וממלכה על ממלכה ויהיו רעב ורעידות אדמה במקומות רבים, אך כל אלה ראשית הצרות. אז ימסרו אתכם לרודפים ויהרגו אתכם ויתקו שונאים על כל הגוים בגלל שמי. רבים יפשלו באותה עת ויסגירו זה את זה וישנאו זה את זה. נביאי שקר יקומו ויתעו רבים, ומאחר שתרכבה ההפקרות תתקרב אהבת רבים. אבל המחזיק מעמד עד קץ הוא יושע. ובשורה זו של המלכות תכרו בכל העולם לעדות לכל הגוים ואחרי כן יבוא הקץ." (מתי 14: 24-4). ובכך 35 הפסוקים הראשונים של הפרק הזה מעודדים אותנו לקחת את האותות הללו ברצינות, ונאמר לנו כיצד עלינו לחכות לזמן הקץ. במילים אחרות אנחנו לא יכולים לשבת מחוסרי מעש ולחכות לו כפי שמחכים לאוטובוס בתחנה. ניתנה לנו משימה גדולה בזמן ההמתנה הזו. **קיראו את מתי 24:36-25:46. כל אחד מהמשלים האלו מדברים על משימתם של מאמינים באלוהי ישראל בעודם מחכים לביאתו השנייה של ישוע. תמצתו את דבריו של האדון בפסוקים האלו. כדאי שנשאל את עצמנו כפרט וככלל- כיצד אנו ממלאים את הוראותיו של האדון לאור המשלים האלו?**

ישוע מעודד כאן בחזקה את תלמידיו ללכת בדרך האמיתית אחריו ולמלא את משימתם בעודם מחכים לו לבוא שנית. במהלך תקופת ההמתנה הזו יהיו שליחי מוכנים בכל עת. הם יראו אחווה, איכפתיות וכבוד לזולת; הם יישארו עירניים, יתכננו דברים מראש ויהיו אחראים אישית למצבם הרוחני. הם יכפילו מספר מונים את האמצעים שניתנו להם על-ידי אלוהים, ישקיעו את מירצם ומשאביהם במטרת קידום מלכות האלוהים ויכבדו את האופי האמיתי של אלוהיהם האוהב וידאגו לצרכי 'הקטנים האלה' (מתי 25: 40).

תחייה ושינוי ערכים בעוד אנו מחכים

קיראו את פטרוס ב' פרק 3. סכמו את תורות הפרק הזה בנוגע לתחייה ושינוי ערכים. כיצד מתאימים פסוקים אלו לנושא שבו אנו עוסקים ברבעון זה?

רצונו של אלוהים הוא שכל בן אנוש יחזור בתשובה (מתי 8: 3). נכון שזה לא תפקידנו להביא אחרים לתשובה אלא תפקיד רוח קודשו של ישוע, ובכל זאת נקראנו לבשר להם את החדשות הטובות של ישועה דרך המשיח, ואם הם יקבלו את בשורתנו זה יוביל לתשובה. גם אנחנו חברי קהילת המאמינים חייבים להיות חוזרים בתשובה. תשובה היא חלק מתחייה ותיקון. תחייה משמעה התעוררות לחיים, התחדשות הלב והנפש. תיקון, או שינוי ערכים, משמעו שינוי בהלך חיים, להיות יצור נברא מחדש בדמות המשיח (קור' ב' 5: 17).

"התעוררות לקדושה אמיתית בינינו היא הצורך הגדול והדחוף ביותר לנו. לבקש זאת צריכה להיות משימתנו הראשונה." (אלן ג' ווייט, p. 121, Selected Messages, book 1). הדרך שבה עלינו לחכות, כפי שלמדנו אתמול, היא תוצאה של תחייה ושינוי ערכים. לדוגמה, כל הבתולות בפרק 25 של מתי היו צריכות להתעורר משנתן (מתי 13: 1-25). חמשת הבתולות הכסילות היו צריכות גם להכין יותר מקום בחייהן לרוח הקודש. כשאנו מצניעים לכת ומתכחשים לעצמנו, מתפללים בלי אנוכיות, לומדים את דבר האלוהים ומשתפים אחרים בדברו בצורה אוהבת, אנו מרחיבים את ליבנו ומוכנים לרוח קודשו. לעומת זאת ייתכן שנלמד את דבר האלוהים 15 שעות ביום ועדיין נישאר אנוכיים. נוכל להתפלל לתחייה ויגשם המלקוש' למטרות אנוכיות. תחייה מובילה לאיכפתיות נטולת אנוכיות כלפי הזולת. כשנימלא ברוח הקודש יחול שינוי ונהיה לאנשים להוטים, ושליחות תהיה בראש מעייננו. מחסורינו הוא תחייה ותיקון בתפילותינו, בלומדנו את דבר ה', ובבקשנו את רוח הקודש בשפע. כקהילת מאמינים אנו צריכים גם תחייה ותיקון בגישה שלנו ובשיטות היסודיות שלנו. אנו טעונים תחייה ותיקון בגישה שלנו כלפי כל אחד מ'הקטנים הללו'. זהו עניין הרבעון הזה.

כיצד נוכל להישמר מפני שאננות שלווה בנוגע לביאתו השנייה של ישוע? כיצד נוכל לשמור נגד עינינו את הדחיפות והמציאות של שליחותינו לאור ביאתו השנייה של האדון?

משימתה של קהילת המאמינים בזמן ההמתנה

קיראו את יעקב 26-14:2. כיצד מתארים פסוקים אלו את זהותינו והסיבה שבגללה אנו כאן?

בשיעור של יום ראשון מצויין שהשליחים החלו להצביע על הדרו של בית המקדש. ישוע מפנה את תשומת ליבם למצב קהילת המאמינים ומשימתה עבור עולם שקצו קרב ובא. העובדה היא שהקהילה קיימת משום שיש לה שליחות מסויימת ולא להיפך. שליחותה של קהילת המאמינים האדבנטיסטית על-פי התקנון שלה היא: "ללמד תלמידים מכל העמים והלשונות, לבשר להם את הבשורה הניצחית הטובה של מלכות השמיים (מתי 14: 24) בהקשר של בשורת שלושת המלאכים בהתגלות פרק 14 פסוקים 6-12, ולהוביל אותם לקבל את ישוע כגואל אישי ולאחד אותם עם שריד המאמינים; ללמד אותם לשרת את האדון ולהתכוון לביאתו השנייה הקרובה."

לבשר, ללמד ולרפא הם האמצעים דרכם עלינו להשיג מטרה זו. תחת נושא הריפוי כתוב עוד בתקנון הקהילה: "בקנה אחד עם העקרונות המצויים בכתבי הקודש בנוגע לרווחת כל אדם, אנו נותנים עדיפות לשימור הבריאות ולריפוי החולים ויחד עם הבורא אנו פועלים למען העניים העשוקים והמדוכאים להביא לשיקוםם".

רבעון זה החל עם הרעיון שישוע רצה לשקם במין האנושי את צלמו ודמותו של אלוהים ולייפות כוחנו ללכת בעקבותיו ולהיות כלים לשיקום כולל בקהילות בהן אנו חיים. "העולם צריך כיום את מה שהיה צריך לפני 1900 שנה - התגלותו של המשיח. עבודה רבה של שינוי ערכים ותיקון נחוצה, ורק דרך חסדו של המשיח תוכל עבודת שיקום פיזי נפשי ורוחני זו להישלם". (אלן ג'י וייט, p. 143, Ministry of Healing).

לאחר ששמע חבר קהילה סמינר שהציג את שליחותו של ישוע כמודל לשליחות לקהילה שבזמן הסוף, הוא אמר: 'בפינה שלנו בעולם אנחנו לא פתוחים ממש לרעיונות חדשים ושיטות חדשות. מה ששמענו השבוע על שיטת הבישור של ישוע אינו דבר חדש. זהו רעיון ישן שפשוט שכחנו אותו."

"הָאֱמוּנָה בְּאֵין מַעֲשִׂים מֵתָה הָיָא" (יעקב' 2:20). כיצד גילית את הקירבה שבין אמונה ומעשים? כיצד מתחזקת אמונתך בגלל מעשים?

התכונות לקציר האחרון בזמן ההמתנה

כפי שראינו בשיעור מספר 5 השתמש ישוע במונחים חקלאיים בדברו אודות מלכות השמיים. חקלאות אינה אירוע יחיד אלא תהליך. היא מחזור עם שלבים שונים ועבודות שונות לאנשים שונים בזמנים שונים. עלינו להיות פתוחים לרוח הקודש ולהשגחה העליונה של אלוהים כדי לדעת כיצד נוכל להיות ראויים למתן שירות לאדון בתהליך של הכנת האדמה, הזריעה והקציר.

קיראו את יוחנן 4:35-38. אילו דימויים קיימים כאן? מהו המסר? כיצד עלינו לפעול למען הזולת?

עובדה היא שאיננו יודעים מה בלב אנוש. איננו יודעים כיצד פועלת רוח הקודש בחייהם. ייתכן שנביט במישהו ונראה תמונת מצב מסויימת ונחשוב שאדם זה רחוק מאוד מלהיות מוכן לקציר ובעצם, במציאות כל מה שהם צריכים זה עידוד לקבל החלטה מחייבת לישוע. המלחמה משתוללת על כל לב ונפש של כל בן אנוש ואלוהים קורא לנו לעזור להם לבחור בו.

קיראו את קורינתיים 3:6-8. מהו המסר עבורנו בהקשר של שליחות?

בדרך משלו אומר כאן שאול את שאמר ישוע משכבר. עבודת הבישור, השליחות, היא ממש כמו עבודתו של החקלאי. ייתכן שלא כולם ייטלו את אותו החלק אולם כל שלב הוא נדבך חשוב וקריטי בתהליך הבישור ועשיית תלמידים. ואף על פי שאנו נוטלים חלק ואלוהים עושה בנו שימוש, בסופו של דבר רק אלוהים יכול לגרום לשינוי בנפש.

כיצד נוכל ללמוד להיות מלאי תודה וצנועים בשל התפקיד שנתן לנו אלוהים בתהליך של מתן שירות לזולת? מדוע זוהי זכות?

ההמתנה נסתיימה

לפני הרבה שנים כתב סופר אנגלי בשם צ'רלס דיקנס ספר בשם- 'סיפור על שתי ערים'. שתי הערים הללו היו לונדון ופריז. ניתן לומר שגם מקרא הקודש נכתב על שתי ערים, האחת ירושלים של מעלה והשנייה בבל הגדולה של מטה (הכנסייה הקתולית ובנותיה). בהתגלות 8: 14 ובהתגלות 18 מתאר יוחנן את בבל. עיר זו היא מקום מגוריהם של שדים ורוחות רעות. היא גרמה לאומות שלמות לבצע חטאי זנות רוחנית. גורלה נחרץ, ונקבע שהיא נפלה. עיר זו, המסמלת את הרוע, הכפירה והמרד נגד אלוהים תימחץ יום אחד ותושמד.

קיראו את התגלות 4-21:1. איזה ניגודים קיימים בין ירושלים של אלוהים ובבל הגדולה?

ירושלים, העיר השנייה שבה עוסקים כתבי הקודש היא עיר הקודש המוזכרת בהתגלות פרקים 21-22. תושבי העיר בחרו להם את החתן ודחו את האנוכיות והזנות הרוחנית של השטן וחסידי. ברוב חסדו של אלוהים צייתו הפדויים למצוותיו ושיקפו בחייהם את אמונתו של ישוע (הת' 12: 14). סבלנותם במבחן הארוך ורצונם העז לאמץ את שליחותו ופועלו של ישוע סיפקו התנסות וחוויה של מלכות השמיים בעודם עלי אדמות. הוא נושעו בשל אמונתם בישוע; צידקתו לבד עשתה אותם לראויים לכניסה למלכות השמיים. דאגתם לכל אחד הקטנים הללו (מתי 25: 40) הייתה להוכחה גלויה של האמונה המושיעה הזו. בזכות דם השה (הת' 5) הפך תפקיד קהילת המאמינים בשיקום הזולת לשמחה חגיגית (ראו הת' 13, 14: 5). בעיר השמחה והקדושה הזו אלוהים "ימחה כל דמעה מעיניהם והמנות לא יהיה עוד; גם אבל וזעקה וכאב לא יהיו עוד, כי הראשונות עברו" (הת' 21: 4). שלום אמיתי הוחזר, ושיקום מלא של דמותו של אלוהים במין האנושי התרחש- נפשית, רוחנית ופיזית. העימות הגדול הסתיים "ומחלקיק אטומי ועד לעולמות הגדולים ביותר, הכל, החי והדומם מצהירים ביופיים ובאושר מלא ונטול צל שאלוהים הוא אהבה." -אלן ג'יי ווייט, 'העימות הגדול', עמ' 678. גירסא אנגלית.

קיראו את התגלות 21:22. באילו דרכים כולל פסוק זה את כל מה שאנו מאמינים בו?

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את מתי 16: 5; קולוסיים 17: 3; עברים 15, 16: 13; בספר 'על הר הזיתים' מאת אלן ג'י ווייט עמ' 636-627 והפרק 'אחד מאחי הקטנים האלה' בספר 'חמדת הדורות' עמ' 641-637 (גירסא אנגלית).

ישוע אמר לנו מה יהיו הסממנים של זמן הקץ טרם ביאתו השנייה ואין הם אירועים יפים. מלחמות, שמועות על מלחמות, רעב, ארבה וכולי. אם אנשים דוחים את אלוהים בשל הרוע הקיים בעולם, בוודאי שיש להם הרבה סיבות כרגע ויהיו להם סיבות נוספות ככל שנתקרב למועד ביאתו של האדון. כך שזה בעצם קריטי יותר לנאמניו של אלוהים הטוענים שהם חסידי לשקף את אופיו לעולם ולעזור לאנשים לקבל היבט טוב יותר כשהם רוצים לדעת את טבעו של אלוהים.

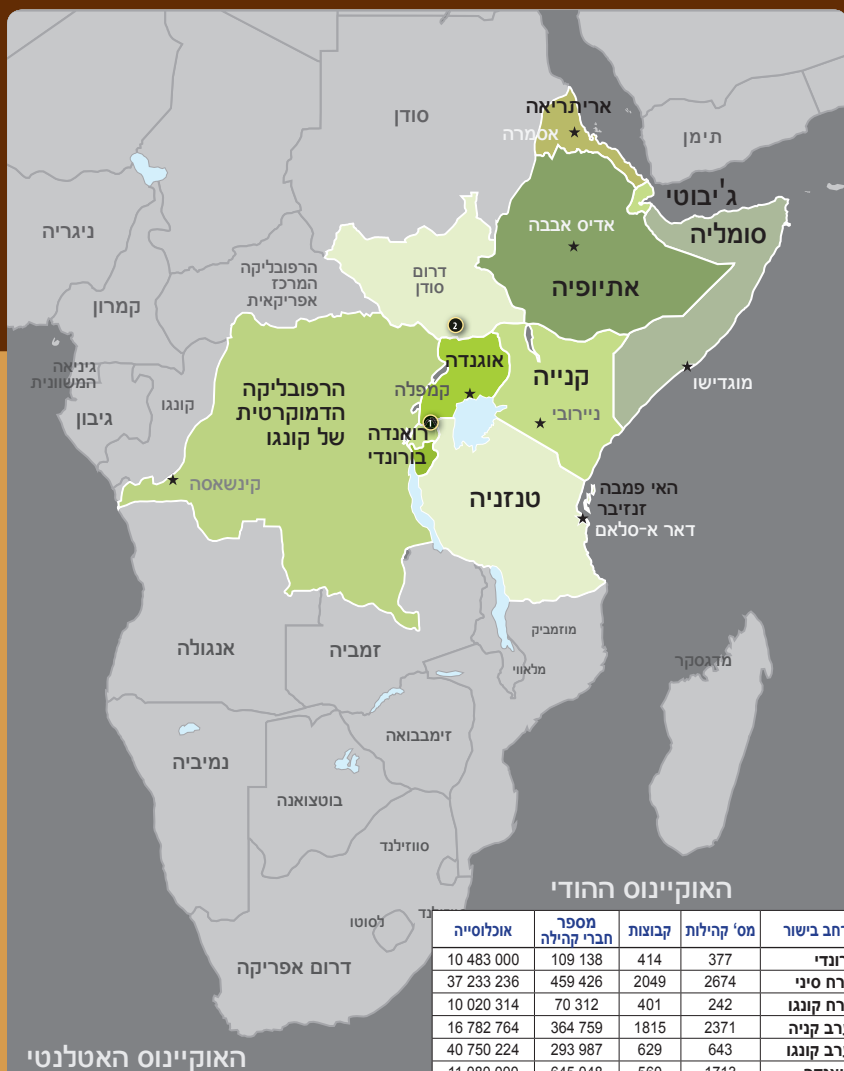
"אם נצניע לכת עם אלוהים ונהיה חביבים ומתחשבים ורכי לב ומלאי חמלה, יהיו מאה תלמידי חדשים במקום שיש רק אחד כרגע." - אלן ג'י ווייט, Testimonies for the Church, vol. 9, p. 189.

איזו הצהרה פשוטה ועצומה בנוגע לשליחות לזולת. בעודנו מחכים לישוע בביאתו השנייה, הוא מצפה שגוף המאמינים בו יבשר ויחיה את כל הבשורה; שנשקיע מעצמנו ומהאמצעים שלנו במאמצים אלו; לאהוב ולכבד ולדאוג לזולת; ולפתוח את דלת ליבנו לפועלו של רוח הקודש במלואו. עדות שכזאת לא יוכל העולם לבטל עם שום ויכוח.

שאלות לדיון:

1. דונו בכיתה על ההבדל שבין החיים בעיר בבל בהשוואה לעיר ירושלים. מהם ההבדלים הבולטים ביותר בין שתי ערים אלו? מהו ההבדל הגדול ביותר בין תושביהן ומה הוא ההבדל הבולט ביותר בהשוואה בין החזות והמראה של שתי הערים האלו?
2. השאלה הגדולה המוצגת בפני משיחיים היא לא האם יש חלק למעשים בחיי המאמין המשיחי, כמובן שהם חלק מחייו. השאלה שצריכה להישאל היא: 'אם מעשים לא מושיעים אותנו... אז איזה תפקיד יש להם בחיי המשיחיים? כיצד נענה לשאלה הזו לרקע השליחות ומתן שירות לזולת?
3. כיצד אנו מחכים לישוע שיחזור? מה בחיינו מעיד על המציאות הזו ואמונתנו בה? מדוע שנחיה בצורה שונה מאלו שאינם מאמינים בביאתו השנייה של ישוע?

חטיבת מזרח מרכז אפריקה

מרחב ביזור	מס' קהילות	קבוצות	מספר חברי קהילה	אוכלוסייה
בורונדי	377	414	109 138	10 483 000
מזרח סיני	2674	2049	459 426	37 233 236
מזרח קונגו	242	401	70 312	10 020 314
מערב קניה	2371	1815	364 759	16 782 764
מערב קונגו	643	629	293 987	40 750 224
ברואנדה	1713	560	645 048	11 080 000
צפון-טנזני	1840	1347	359 059	28 525 434
צפוני	1031	583	160 606	20 396 462
אוגנדה	927	1974	286 180	38 845 000
אתיופיה	901	368	162 588	96 819 000
דרום טנזניה	642	878	111 592	22 231 566
שטח מאובטח	62	180	24 618	18 275 000
סה"כ	13 423	11198	3 046 313	351 442 000

התרומה בשבת שלושה עשר ברבעון זה תעזור:

- בניית מעונות, כמו גם קפטריה עבור בית הספר לרפואה של חטיבת אפריקה המזרחית והמרכזית ק'גאלי, רואנדה.
- להרחבת המרכז הרוחני לילדים בג'ובה, דרום סודן.